

A

A, AN	lipsa, absența de...ex. afebril, anorexie, anurie, apnee.
A	<ol style="list-style-type: none"> 1. în fiziologie simbol pentru aer alveolar, 2. abr. amper, 3. grupă sanguine. 4. în fiziologie, simbol pentru sângele arterial; 5. abr. arteră.
AB..., ABS...	departe de, separat de....ex. abducție, absență.
ABARTICULAR	cu articulații separate.
ABATAJ	(fr. <i>abatage - doborâre</i>); sacrificarea animalelor.
ABAXIAL	linie dreaptă închipuită, în jurul căreia se învârtă un corp geometric sau un plan: îndreptat de axă.
ABAZIC	care se referă la abazie.
ABAZIE	imposibilitatea de a merge fără să existe o paralizie musculară este însoțită de multe ori și de astazie.
ABBOT	v. Miller-Abbot (sonda).
ABCEDAT	transformat în abces, ex. tumoră abcedată, vidare spontană a conținutului purulent.
ABCES	(lat. <i>a, ab – de la, din + cedo(ere)- a pleca, a se preface</i>), colecție purulentă bine delimitată, formată în urma dezintegrării țesuturilor învecinate.
ABDOMEN	(lat. <i>abdomen - pântece</i>) partea inferioară a trunchiului, situată între torace, de care este separată prin diafragm și planșeul pelvin care închide în partea inferioară micul bazin, cavitatea abdominală conține cea mai mare parte a aparatului digestiv, aparatul urinar și organele genitale interne.
ABDOMEN DE LEMN	contractură permanentă și dureroasă a musculaturii abdominale, caracteristică în peritonită.
ABDOMEN ÎN TRAISTĂ	abdomen care atârână ca o traistă flască peste simfiza pubiană.
ABDUCTOR	(lat. <i>abduco-ere – a scoate, a depărta</i>), mușchi care depărtează un membru față de planul sagital al corpului sau de planul axial al unei formațiuni.
ABDUCȚIE	mișcare care depărtează un membru sau un segment de membru de axul median al corpului; se definește cu acest termen și poziția care rezultă.
ABERANT	care se îndepărtează de normal, mai ales ca localizare; ex. tiroidă aberantă.
ABERAȚIE	(lat. <i>aberratio – rătăcire, îndepărtare de adevăr</i>), anormalitate, orice deviere de la situația normală, de ex., defectul imaginii date de un instrument sau un sistem optic (cum ar fi ochiul).
ABERAȚIE AUTOSOMALĂ	(lat. <i>auto – propriu, soma – corp</i>); modificări structurale ale cromozomilor somatici.
ABERAȚIE CROMATICĂ	culorile componente ale luminii albe sunt refractate diferit, cel mai puternic sunt refractate razele U.V., iar cele I.R., cel mai puțin și din această cauză, imaginea formată pe o lentilă va fi înconjurată de benzi colorate în violet înăuntru și în roșu în afară.

ABERAȚIE CROMOZOMIALĂ	alterarea structurii unui cromozom în raport cu cromozomul formei originale, tipurile principale sunt deficiența, translocația, inversiunea, duplicația.
ABERAȚIE GUSTATIVĂ	tendința de a consuma substanțe nealimentare, cel mai frecvent ca urmarea unei stări carentiale sau nervoase.
ABERAȚIE OPTICĂ	(gr. <i>opsis - vedere</i>), erori vizuale, iluzii optice privind forma, distanța și dimensiunea obiectelor, datorită înșelării creierului de anumite efecte (de ex. distanța dintre două puncte este mai mare dacă între ele se găsesc mai multe puncte).
ABERAȚIE SFERICĂ	(gr. <i>sphaera - glob</i>), formarea mai multor focare de raze care traversează suprafața unei lentile, întrucât cele care traversează porțiunile periferice ale lentilei vor forma un focar mai apropiat de lentilă decât razele care străbat mijlocul lentilei.
ABETA-LIPOPROTEINEMIE	sin. acantocotoza.
ABIOGENEZA	apariția viețuitoarelor din materia lipsită de viață: generația spontanee. <i>teoria generației spontanee</i> , a fost larg răspândită și acceptată din antichitate până în mijlocul secolului al XVIII-lea; în cadrul teoriei se susținea, că unele plante apar din rouă, iar unele animale se nasc din carnea în descompunere; <i>Francesco Redi</i> , în jurul anului 1665, a prezentat primele probe științifice care se opuneau teoriei generației spontane, el a demonstrat că pe o carne în putrefacție nu se dezvoltă larve dacă aceasta a fost plasată într-un loc ferit de muște; <i>Spallanzani</i> , în jurul anului 1765, folosind o tehnică adecvată, sterilizarea prin fierbere a infuziilor în vase închise ermetic, a dovedit că nici microorganismele nu se nasc din abiogeneză, iar <i>Louis Pasteur</i> , în 1861, a demonstrat definitiv netemeinicia teoriei generației spontane.
ABIOTROFIE	(gr. <i>a + bios + trophe - nutriție</i>) viața scurtă a unor celule sau tesuturi; lipsa de vitalitate; încetarea precoce a unor funcții.
ABIOZĂ	(gr. <i>a + bios - fără viață</i>) stare lipsită de viață.
ABISAL	(gr.- <i>fără, byssos - fund</i>), de foarte mare adâncime, abis; animal abisal, locuitor al zonelor foarte adânci ale oceanelor (peste 2000 de metri adâncime), printre acestea sunt pești, crustacee, echinoderme, viermi ș.a, adaptate la întuneric, presiune mare etc, animalele abisale au suferit modificări ale organelor de vedere (care pot fi atrofiate sau exagerat de mari; unele pot să aibă organe care produc lumină, fiind fotogene) și ale organelor tactile (antene, tentacule); unele sunt carnivore, altele se hrănesc cu substanțe organice în descompunere.
ABLACȚIE	(lat. <i>ab - contra, de la lacto(are) - alăptare</i>) înțârcare.
ABLAȚIE	(lat. <i>ablatio - îndepărtare, răpire, luare</i>) amputare, îndepărtarea din organism a unei porțiuni dintr-un organ sau membru întreg în scop terapeutic sau de diagnostic.
ABLEFARIE	(gr. <i>a + blefaron - pleoapă</i>) lipsa parțială sau totală, congenitală sau câștigată a pleoapei.
ABLEPSIE	(gr. <i>a + blepso sau blepo - a vedea, vedere</i>) orbire.
ABOLIRE	(lat. <i>abolitio - desființare</i>) desființare, suprimare.
ABOMASUM	(lat. <i>abomasum - chiag după omasum</i>) denumirea anatomică a chiagului la mamiferele rumegetoare.
ABORD	(fr. <i>a - la, borde - marginea unui vas de apă</i>) v. calea de abord.
ABORDARE	apropierea de un animal urmată sau nu de contentia lui în vederea examinării.
ABORTIV	(lat. <i>abortus - venit înainte de termen, avortat</i>) intervenții sau substanțe care pot întrerupe sarcina; nedezvoltat până la starea obișnuită sau normală; forme sau evoluții incomplete.
ABORTUM	sin. avort.

ABRACHIE	(a – <i>fără</i> , <i>brachion</i> – <i>fără braț</i>) născut fără braț.
ABRAZIE (ABRAZIUNE)	(lat. <i>abrado-ere</i> – <i>a rade</i> , <i>a răzui</i>), îndepărtare prin răzuire; ablația sau prelevarea prin raclaj a unor țesuturi sau formațiuni în suprafață: cornee, mucoasa uterină, tartru dentar; acțiunea de uzură prin frecare.
ABRAZAT	ros prin frecare.
ABSORBANT	(lat. <i>absorbeo</i> – <i>a încorpora</i> , <i>a suga</i>), apt să rețină o substanță cu care vine în contact.
ABSTINENȚĂ	(lat. <i>abstinentia</i> – <i>reținere</i> , <i>cumpătare</i>) abținere de la un act fiziologic.
ABSCISĂ	coordonată orizontală care servește, împreună cu cea verticală, la definirea poziției unui punct într-un plan.
ABSENȚĂ	suspendarea bruscă și trecătoare a conștienței, cu păstrarea funcțiilor vegetative, manifestare importantă în psihiatrie, mai ales în epilepsie.
ABSORBȚIE	1. în sens general, procesul de atracție al unei substanțe din masa alteia; 2. trecerea unei substanțe din afară în interiorul celulei; 3. trecerea în celule a unei substanțe transportată de sânge sau limfă; 4. în limbaj curent, ingestie.
ABULIE	(gr. <i>a + boule</i> – <i>hotărâre</i> , <i>voință</i>) lipsă de hotărâre, voință.
ABZYMĂ	anticorp care acționează asemănător unei enzime, într-o reacție chimică specifică; anticorp catalitic.
AC	tijă fină de oțel, dreaptă sau încurbată, având o extremitate ascuțită (ac de sutură) sau una tocită (ac de ligatură) și cealaltă extremitate deschisă pentru a permite trecerea unui fir, acele tubulare se folosesc pentru puncții sau injecții.
ACALAZIE	(gr. <i>a + chalasis - relaxare</i>) incapacitatea musculaturii netede, care se găsește în spasm, de a se relaxa, lipsa de coordonare dintre musculatura esofagului și a sfinterului cardiac.
ACANTOCEFAL	(gr. <i>akantha</i> – <i>spin</i> , <i>papilă</i> , <i>ghimpe</i> , <i>kephale - cap</i>), paraziți nematelminti cuprinzând mai multe genuri, care se recunosc după rostrumul dotat cu cârlige, viermii parazitează la om, maimuță, porc, câine, rață, găscă etc.
ACANTOCITOZĂ	anomalie de formă a eritrocitelor descrisă de Bassen și Kornzweig (1950) și denumită de către Singer, caracterizată prin malformația eritrocitelor circulante care par a avea spini; eritrocitele se mai numeau și acantocite.
ACANTOLIZĂ	(gr. <i>akantha + lysis - dizolvare</i>) stare particulară a celulelor din stratul mucos al lui Malpighi caracterizată prin micșorarea aderenței între ele favorizând formarea unor spații în care apare un lichid dând naștere unor vezicule sau bule.
ACANTOM	(gr. <i>akantha + omos – crud</i> , <i>necopt</i> .) tumoare cutanată dezvoltată în stratul Malpighi; epiteliom.
ACANTOZĂ	hiperplazia epitelului; înmulțirea rândurilor de celule.
ACAPNIE	(gr. <i>a + kapnos – gaz</i> , <i>fum</i> , <i>vapori</i>), diminuarea acidului carbonic din sânge (ex. în caz de ascensiune, efort prelungit, sau în intoxicațiile cu monoxid de carbon).
ACARDIAC	(gr. <i>a + kardia - cord</i>) făt născut fără cord.
ACARENATE	sin. ratite, păsări lipsite de carenă cu aripile slab dezvoltate, improprii zborului (ex. struțul, emu, kiwi).
ACARIAN	(gr. <i>akari – insectă mică</i>), artropode din ordinul acarienilor (<i>Acarina</i>), clasa <i>Arachnida</i> cu corpul globulos format din sudura cefalotoraxului cu abdomenul, dotat cu patru perechi de picioare din care cele mai importante pentru medicină sunt familiile <i>Demodicidae</i> , <i>Sarcoptidae</i> , <i>Ixodidae</i> , <i>Gamasidae</i> ; nume dat curent parazitului scabiei.
ACARICID	proprietatea de a ucide acarienii.

ACARIOT	care este lipsit de nucleu.
ACARIOZĂ	(gr. <i>akari</i> + <i>osis din nosos</i>), afecțiune la om și animale, produsă de acarieni.
ACATECTIC	incapacitatea celulelor hepatice de a reține bila din care cauza aceasta trece în sânge sau limfă producând icterul.
ACATIZIE	(gr. <i>a</i> + <i>katecho</i> – <i>a ținea</i>) tulburare, în boala Parkinson, imposibilitatea de a păstra mult timp o anumită poziție.
ACAUDAT	lipsit de coadă.
ACCELERINĂ	factor de coagulare sanguină care accelerează formarea trombinei și tromboplastinelor; este sintetizat de ficat sub formă inactivă care se găsește în plasma sanguină, deficitul de accelerină se manifestă prin hemoragii care amintesc hemofilia.
ACCES	nume dat apariției bruște a unor fenomene morbide și care au o durată scurtă, putând să apară o singură dată sau să se repete.
ACEFAL	(gr. <i>a</i> + <i>kephale</i> - <i>cap</i>) făt născut fără cap.
ACEFALOCIST	(gr. <i>a</i> + <i>kephale</i> + <i>kystis</i> - <i>bășică</i>) chist echinococic fără „cap” (scolecși).
ACETABULUM	(lat. <i>acetabulum</i> – <i>vas în formă de potir</i>) cavitatea osului coxal pentru articulația cu capul femurului; la insecte, cavitatea toracală în care se articulează picioarele.
ACELULAR	(despre un organism) care nu este alcătuit din celule.
ACENTRIC	care nu are centru; fără centru, cromozom acentric, segment cromozomal fără centromer.
ACERVULE	(lat. <i>acerv-us(vulus)</i> - <i>grămadă</i> - <i>grămăjoară</i>) concrețiuni calcaroase în glanda pineală.
ACETABULAR	care se referă sau aparține de acetabulum.
ACETABULOPLASTIE	restaurarea chirurgicală a cavității cotiloide.
ACETILCOLINĂ	ester acetic al colinei, mediator chimic al influxului nervos în terminațiile nervilor parasimpatici și în fibrele preganglionare ale sistemului simpatic.
ACETONĂ	lichid incolor, foarte inflamabil, cu miros caracteristic, cu gust arzător, miscibil cu apa, eterul și cloroformul, acetona se găsește în halena și urina diabeticilor și a celor expuși la post glucidic.
ACETONEMIE	prezența acetonei în sânge.
ACETONIC	sin. cu cetonice.
ACETONURIE	prezența acetonei în urină.
ACHEILIE	(gr. <i>a</i> + <i>cheilos</i> - <i>buză</i>) absența congenitală, totală sau parțială a buzelor.
ACHENĂ	tip de fruct uscat, indehiscent, monosperm (cu o singură samânță), cu pericarp variabil lignificat, nelipit de tegumentul seminal, are diverse forme și poate fi relativ neted sau prevăzut cu diverse escrescențe care-i ajută răspândirea.
ACHILIE	(gr. <i>a+chylos</i> - <i>suc</i>) absența (diminuarea) secrețiilor digestive, achilie pancreatică, lipsa sucului pancreatic.
ACHINEZIE	(gr. <i>a</i> + <i>kinesis</i> - <i>mișcare</i>) suprimarea unor mișcări (de obicei obținută prin administrarea unor medicamente).
ACHIRIE	(gr. <i>a</i> + <i>cheir</i> - <i>mână</i>), fără mână, făt născut fără mână.
ACHILLE (TENDONUL)	tendon voluminos cu care se termină mușchiul triceps al gambei și care se inseră pe fața posterioară a calcaneului.
ACHORION	(gr. <i>achor</i> – <i>coajă, crustă</i>) ciuperca care produce cruste: favus
ACICLOGUANOZINĂ	sin. aciclovir, antibiotic guaninic cu activitate antivirală.

ACICLOVIR	derivat de guanină prevăzut cu un lanț lateral aciclic, în aplicații locale previne recidivarea infecției herpetice.
ACIANOBLEPSIE	incapacitatea sesizării culorii albastre.
ACID	(gr. <i>acidum – acru</i>) orice substanță care conține și poate elibera ioni de hidrogen, care pot fi înlocuiți parțial sau total cu un metal pentru a forma săruri, virează culoarea hârtiei de turnesol în roșu.
ACID ACETIC	acid organic, lichid incolor, cu miros înțepător caracteristic, rezultând din fermentația acidă a vinului în oțet; este folosit în soluție ca antiseptic.
ACID ACETILACETIC	corp cetonice ce rezultă din descompunerea imperfectă a acizilor aminați și apare în sânge și urină la diabeticii neechilibrați; creșterea sa în sânge poate duce la acidoză.
ACID ACETILSALICILIC	compus salicilat care se administrează oral sau în supozitoare, pentru combaterea inflamației, durerilor și febrei; are și acțiune anticoagulantă.
ACID ARAHIDONIC	acid gras esențial, constituent al lipidelor hepatice, din creier, țesuturi glandulare precum și al lipidelor de rezervă și al fosfolipidelor, indispensabil pentru organism, fiind încadrat alături de acidul linoleic și linolenic în grupul vitaminelor F.
ACID ASCORBIC	sin. vitamina C, vitamina antiscorbutică, vitamină hidrosolubilă cu reacție acidă, întâlnită în citrice, tomate, lapte etc.; în organismul animal se întâlnește în concentrații mari în suprarenale, hipofiză, corpii luteici; omul și cobaiul sunt tributari aportului exogen de acid ascorbic pe care nu-l pot sintetiza.
ACID ASPARTIC	aminoacid neesențial
ACID BENZOIC	acid aromatic prezent în unele fructe și frunze, folosit ca un conservant pentru alimente și fixator pentru parfumuri și coloranți; acidul benzoic din alimente este eliminat prin urină sub formă de acid hipuric.
ACID BETAHIDROXIBUTIRIC	produs de degradare incompletă a lipidelor.
ACID BILIAR	nume de ansamblu pentru acizii izolați din bilă; au structură steroidală.
ACID BORIC	antiseptic slab, puțin iritant pentru piele și mucoase, folosit numai pe cale externă, sub formă de apă boricată sau vaselină boricată; din cauza toxicității nu poate fi administrat oral.
ACID BUTIRIC	acid gras inferior saturat având patru atomi de carbon, de consistență lichidă; se găsește în proporție de aproximativ 5% în grăsimea de unt și în lapte sub formă de ester cu unii alcooli; rezultă din fermentația butirică bacteriană a glucozei alături de produși de reacție secundari: acid acetic, acid lactic, alcool etilic.
ACID CARBONIC	denumire improprie pentru anhidrida carbonică.
ACID CIANHIDRIC	lichid incolor cu miros de migdale amare care la 26°C, trece în gaz, care este mai ușor decât aerul, solubil în apă și solvenți organici; este utilizat ca insecticid, fungicid și raticid fiind un toxic de contact cu toxicitate foarte mare la om și animale.
ACID CITRIC	acid prezent din abundență în fructele citrice, se folosește la prepararea soluțiilor conservante pentru sânge și în tratamentul hipercalcemiei.
ACID CLORHIDRIC	acid anorganic, constituent al sucului gastric.
ACIDOZĂ	<ol style="list-style-type: none"> este devierea spre aciditate a sângelui prin modificarea mecanismelor organismului de a împiedica creșterea acidității lichidelor organice prin sistemul tampon și scăderea valorii pH sanguin sub limitele normale ale speciei; acidoza de tip respirator se instalează datorită creșterii acidului carbonic din sânge ca urmare a hipoventilației pulmonare; acidoza metabolică se instalează în urma acumulării în sânge de produși acizi de metabolism (acid lactic, acizi grași, corpi cetonici: acetona, acid acetic, acid oxibutiric).

ACID DEZOXIRIBONUCLEIC	abr. ADN; acid nucleic având ca grupare glucidică riboza redusă; biomacromoleculă informațională constituită dintr-un număr imens de nucleotide, cu mase moleculare de peste 10^8 , acestea sunt dispuse într-o secvență strict determinată, responsabilă de proprietățile biologice ale ADN; este constituint al nucleilor celulari în cromozomi, sub formă de nucleo-proteine, condiționează transmiterea genelor
ACID EDETIC	acid organic insolubil în apă, care dă săruri mai ales în combinație cu sodiul; o sare a acestui acid este folosită la proba hipocalcemiei provocate.
ACID FENILACETIC	acid aromatic izolat din esențele de flori (mai ales de trandafir), folosit în fabricarea parfumurilor; este un metabolit al fenilalaninei, provenit din acidul fenilpiruvic.
ACID FOLIC	vitamină hidrosolubilă din grupul B, indispensabilă, care se sintetizează de către plante, dar și în laborator; este un factor de maturare al celulelor, în special a celor din măduva osoasă, intervenind în hematopoieză; are rol principal în sinteza unor acizi nucleici.
ACID FOSFORIC	acid mineral care are rol important în organism sub formă de esteri, intrând în compoziția unor diverse substanțe organice și intervenind în numeroase reacții enzimatice; se folosește ca acidifiant urinar și ca acidulant în unele alimente.
ACID GLUCURONIC	acid uronic derivat din glucoză, este un constituint al mucopolizaharidelor din organism.
ACID GLUTAMIC	aminoacid cu rol important în metabolismul celulelor nervoase, în sinteza acizilor aminați și ai glucozei. este constituint al protaminelor vegetale și al acidului folic.
ACID GRAS	nume dat acizilor organici ce au în moleculă un lanț carbonat deschis, ceea ce îl face nemiscibil cu apa.
ACID HIALURONIC	mucopoliglucid macromolecular component al substanței fundamentale a țesutului conjunctiv, lichidului sinovial, corpului vitros, ovulului etc; are rol important în cimentarea țesutului conjunctiv, în împiedicarea pătrunderii în organism a toxinelor și a germenilor patogeni, în protecția ovulului fecundat; enzima specifică, hialuronidaza acționează asupra acidului pe care îl depolimerizează, scindându-l în fragmente oliglucidice; hialuronidaza prezentă în bacterii înlesnește pătrunderea lor în acest spațiu; spermatozoizii au în acrozomul lor hialuronidază care va scinda acidul hialuronic din jurul ovulului și astfel îl vor penetra și fecunda .
ACID HIPURIC	acid organic eliminat prin urină, reprezentând forma netoxică de eliminare, combinată cu glicocol, a acidului benzoic conținut în unele alimente vegetale.
ACID LACTIC	acid organic care se formează în mușchi, după un travaliu muscular intensiv; se produce deasemenea prin degradarea bacteriană a lactozei.
ACID LINOLEIC	acid gras superior esențial care conține 18 atomi de carbon și două duble legături, insolubil în apă, solubil în grăsimi, conținut în mare cantitate în uleiul de floarea soarelui, porumb, nuci și soia.
ACID LINOLENIC	acid gras superior nesaturat care conține 18 atomi de carbon și trei duble legături, insolubil în apă, solubil în grăsimi, care participă la metabolizarea grăsimilor la diferite insecte și mamifere; este sintetizat de unele plante și intră în compoziția uleiurilor sicative (uleiul de in).
ACID NICOTINIC	substanță cu proprietăți vitaminice, prezentă în majoritatea celulelor vii, ficat, lapte, drojdia de bere, porumb, făină; este folosit ca vasodilatator.
ACID NITRIC	acid mineral azotat, foarte puternic; lichid incolor, fumigen la aer, care servește la prepararea derivaților nitrați; este folosit uneori ca un caustic local.
ACID NUCLEIC	substanță chimică macromoleculară, de două tipuri: d-ribo-și 2-dezoxi-d-ribo-nucleic, cu o greutate moleculară între 25.000 și 16×10^6 ; denumirea a fost introdusă în știință de histologul Altmann în 1889; acizii nucleici sunt purtătorii informației ereditare și joacă un rol esențial în sinteza proteinelor; ei rezultă din polimerizarea unor unități mai simple denumite nucleotizi; un nucleotid este alcătuit dintr-o bază azotată (purinică sau pirimidinică) legată de o pentoză, care, la rândul ei, este legată de un grup fosfatic (acid fosforic).

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Bobolouca I.*

ACID OFTALMIC	tripeptidă izolată din cristalinul ochiului de vițel derivat al glutationului.
ACID OLEIC	acid gras superior nesaturat conținând o dublă legătură și 18 atomi de carbon, larg răspândit în grăsimi animale (de constituție și de rezervă) sub formă de trigliceride mixte ca și în uleiurile vegetale; oxidează ușor în contact cu aerul și cu lumina.
ACID OXALACETIC	acid cetonc care constituie o legătură între metabolismul glucidelor și cel al protidelor, deoarece este transformat cu ușurință, fie în acid aspartic, fie într-un produs intermediar de glucoză.
ACID OXALIC	acid organic conținut în diferite plante (macriș, spanac), care se formează în cursul degradării acidului ascorbic și a glicocolului; participă la formarea calculilor urinari sub formă de oxalați de calciu.
ACID PALMITIC	acid gras saturat conținând 18 atomi de carbon, unul dintre cei mai răspândiți acizi grași din lipidele animale sub formă de trigliceride; grăsimea de porc și seul conțin între 20-25% acid palmitic.
ACID PANGAMIC	sin. vit B ₁₅ cu rol în procesele de metilare și transmetilare celulară; funcționează ca donator de grupe metil în biosinteza colinei, metioninei, adrenalinei, hormonilor steroizi; activează respirația celulară.
ACID PANTHOTENIC	vitamină din complexul B, întâlnită pretutindeni în materia vie, cu rol major în metabolismul celular; se află în ficat, rinichi, suprarenale, plantele verzi, lăptișorul de matcă etc; animalele pot sintetiza acidul în rumen și în intestinul gros; intră în structura coenzimei A (CoA-SH), care participă la numeroase reacții de activare a metaboliților intermediari rezultați din diferite procese de biosinteză și degradare; carența se manifestă prin dermatite, apetit scăzut, secreții nazale abundente, încetinirea creșterii, diaree, hemoragii subcutanate, anemie, necroza cortexului suprarenalian.
ACID PARAAMINOHIPURIC	acid organic utilizat în explorarea funcțională a excreției tubulare renale.
ACID PICRIC	acid sub formă de lamele galbene, care este colorant și antiseptic, folosit în conservarea prelevărilor destinate examenului histologic. se utilizează și în detectarea spermei în medicina legală (reacția barberiană).
ACID PIRUVIC	acid organic care reprezintă un intermediar important în metabolismul glucidic, provenind din degradarea glucozei, participă la sinteza acizilor grași, sterolilor și aminoacizilor.
ACID RIBONUCLEIC	abr. A.R.N. acid nucleic având în structură riboză, constituint al citoplasmei și nucleului celulelor.
ACID SALICILIC	compus chimic folosit la conservarea alimentelor, la prepararea salicilaților, aspirinei și a numeroșilor coloranți, se folosește ca dezinfectant, antialgic și antiinflamator în unele unguente.
ACID STEARIC	acid gras saturat izolat din seul de oaie; este conținut în majoritatea grăsimilor animale și a uleiurilor vegetale.
ACIDUL SULFURIC	acid mineral puternic, foarte coroziv, fumează în stare concentrată: nume curent vitriol.
ACID URIC	produs final de degradare a purinelor organice și purinelor alimentare, prezente în sânge, unde se poate acumula în unele stări patologice cum ar fi gută și eliminat prin urină.
ACID URONIC	fiecare din acizi derivați din oze (acid glucuronic pentru glucoză, acid manuronic pentru manoză).
ACIDIFIANT	care este dotat cu însușirea de a scădea pH-ul unei substanțe.
ACIDIFIERE	adăugarea de acid într-o soluție.
ACIDITATE	proprietatea unui acid exprimată prin concentrația în ioni de hidrogen liberi;
ACIDOCETOZĂ	acidoză observată mai ales în diabet, uneori și în post prelungit. se datorează acumulării în organism a corpiilor cetonici. corespunde perioadei de comă și de precomă diabetică.

ACIDOFILIE	sin. oxifilie, afinitate pentru coloranți acizi.
ACIDOZĂ	perturbarea echilibrului acido-bazic în organism, ca urmare a reducerii bazelor.
ACIDOZĂ ALCOOLICĂ	eliminarea sau reducerea rezervei alcaline în țesuturi și lichide organice, asociată cu producerea de corpi cetonici.
ACIDOZA COMPENSATĂ	acidoza în care pH-ul sanguin rămâne normal prin intervenția mecanismelor de reglare a echilibrului acido-bazic.
ACIDOZA DECOMPENSATĂ	acidoza în care pH-ul sanguin a scăzut sub 7,35 rezerva alcalină poate fi crescută sau diminuată.
ACIDOZA DIABETICĂ	acidoză prin producerea excesivă de acizi, care survine ca o complicație în diabetul neechilibrat.
ACIDURIE	excesul acizilor din urină.
ACIN	(gr. <i>akinos</i> – <i>sâmbure de strugure</i>) unitate histologică a glandelor; aspect imitând sămburii de strugure al unor glande, diviziune saculară terminală a unei glande.
ACINIFORM	în formă de ciorchine de strugure.
ACINEZIE	(gr. <i>a + kinesis - mișcare</i>) lipsa puterii de a face mișcări; paralizie.
ACIPENSERIDE	sin. sturioni (lat. <i>acipenser - cega</i>), familie de pești cu schelet cartilaginuos având pe corp șiruri longitudinale de plăci osoase, din această familie fac parte cega, păstruga, morunul și nisetrul.
ACIZI NUCLEICI	constituenți ai celulei vii, care conțin o bază purinică, un zahăr și acid fosforic (sub formă de ester). există două feluri de acizi nucleici: acid dezoxiribonucleic și acid ribonucleic.
ACLAMIDEU	floare nudă, lipsită atât de caliciu (sepelele) cât și de corolă (petalele), de ex. florile de salcie.
ACLIMATIZARE	proces fiziologic de acomodare a unei specii la un climat (temperatură, umiditate, curenți de aer) sau mediu (biotic și abiotic), diferit de cel în care a trăit anterior.
ACLORHIDRIE	sin. anaclorhidrie, absența acidului clorhidric în secreția gastrică; în gastrite cronice, anemii, cancere gastrice,.
ACLOROPSIE	(gr. <i>a + choloros – verde + opsis - vedere</i>) incapacitatea sesizării culorii verde.
ACME	(gr. <i>akme - vârful</i>) sin. fastigium, perioada în care simptomele sunt de intensitate maximă, stadiul cel mai înalt al unei febre.
ACNEE	(gr. <i>a + knao - scârpinare</i>) leziune inflamatorie foliculară, de origine seboreică; de obicei un dezechilibru între androgeni și estrogeni.
ACNEIFORM	care seamănă cu acneea, ex nerv acneiform.
ACOLARE	acțiunea de a reuni, de a apropia.
ACOLIE	(gr. <i>a + chole - bilă</i>) absența secreției biliare.
ACOMODARE	1. modificare, de regulă spontană, a ochiului, care îi permite să perceapă clar obiectele situate la distanțe diferite. 2. în fiziologie obișnuința față de unii stimuli
ACONDROPLAZIE	(gr. <i>a + chondros – cartilaj + plassein – a forma</i>) lipsa dezvoltării cartilajelor; afecțiune congenitală caracterizată prin oprirea dezvoltării oaselor în lungime, acestea prezentându-se scurte, îngroșate și răsucite; la animale se cunosc trei tipuri: A.1 – forma cea mai gravă, organismele au coloana vertebrală scurtă, membre scurte, frunte rotundă și boltită, bolta palatină despictă, de obicei la animale moartea survine la 6-8 luni de gestație, fetusul fiind imediat avortat după moarte, această situație este legată de homozigoția genei respective; A.2 – o formă intermediară transmisă recesiv, feții sunt neviabili și de obicei mor datorită dificultăților de respirație la una două zile de la naștere; A.3 forma cea mai ușoară, se transmite tot recesiv având penetranță incompletă, capul feților este deformat, iar membrele sunt scurte
ACONITINA	(lat. <i>Aconitium</i>) alcaloid, puternic toxic de origine vegetală, extras din omag (<i>Aconitum</i>).

ACORIE	(gr. <i>core - pupilă</i>) lipsa congenitală a pupilei.
ACRANIATE	sin. cefalocordate; încrengătură de animale marine, pisciforme, fără craniu diferențiat, reprezentând forme de legătură între nevertebrate și vertebrate.
ACRETIO CORDIS	(lat. <i>acretio – creștere + cordis - cord</i>), modificarea anatomopatologică rezultată din unirea pericardului cu țesuturile învecinate.
ACRINIE	(gr. <i>a + krinein – a secreta</i>) lipsa de secreție a unei glande.
ACRO...	1. (gr. <i>akros - vârf</i>) extremitate, vârf, ex. acrocianoză, acromegalie, acromion. 2. particulă de formare a unor cuvinte.
ACROASFIXIE	tulburare vasomotorie a extremităților, caracterizată prin acrocianoză și senzații dureroase.
ACROCIANOZĂ	(gr. <i>akros + kyanos - albastru</i>) cianoză rece, nedureroasă și persistentă a extremităților; dereglare neurovegetativă.
ACROCEFALIE	deformarea craniului care este anormal alungit (țuguiat).
ACRODINIE	(gr. <i>akros + odynei - durere</i>) dureri ale extremităților.
ACROERITROZA	(gr. <i>akros + erithros - roșu</i>) hiperemia extremităților producând înroșirea lor.
ACROFOBIE	(gr. <i>akros + fobos - frică</i>), frica de locuri înalte.
ACROMATIC	(gr. <i>a + chroma - culoare</i>), fără culoare: sistem optic care transmite lumina albă fără a o descompune în culorile componente.
ACROMATOPSIE	(gr. <i>a + chroma + opsis - vedere</i>), incapacitatea de a distinge culorile.
ACROMATOZA, ACROMIE	(gr. <i>a + chroma</i>), lipsa de pigment în piele, iris.
ACROMEALIE	(gr. <i>akros + megas - mare</i>), sin. boala Pierre Marie; dezvoltare exagerată a extremităților în raport cu dimensiunile corporale, însoțită și de creșterea viscerelor; boală cronică, datorată hipersecreției de hormon somatotrop, ca urmare a unui adenom eozinofilic al hipofizei, caracterizată prin hipertrofia mâinilor, picioarelor, mandibulei, oaselor, viscerelor și prin tulburări corespondente.
ACROMICRIE	(gr. <i>akros + micros - mic</i>), nedezvoltarea în mod proporțional a extremitatilor față de corp.
ACROMION	(gr. <i>akros + omos - umăr</i>), formațiune osoasă normală în forma de cârlig, mai evidentă la unele specii de animale, care se găsește pe spina omoplatului.
ACROMOTRICHIE	(gr. <i>a + chroma + trichos - păr</i>), lipsa de pigment în păr, sin. cu leucotrichia.
ACROPARESTEZIE	(gr. <i>akros + para – aproape + aisthesis - sensibilitate</i>), tulburare manifestată prin amorțeli ale vârfului degetelor.
ACROPETAL	noțiune utilizată în botanică indicând apariția și dezvoltarea succesivă a organelor (frunze, inflorescențe, rădăcini) dinspre bază spre vârf.
ACROPODIU	1. (gr. <i>akron – vârf, podos - picior</i>) regiunea falangiană 2. regiunea digitală 3. regiunea corespunzătoare chișitei, coroanei și ongloanelor (copitei) de la bulet la extremitatea membrului.
ACROTHERIOZĂ	sin. amputare, stare cu determinare genică anormală, se pare datorită unui complex de gene recesive, care se manifestă prin lipsa segmentelor de la genunchi și jarete în jos, bonturile membrelor fiind acoperite de piele; de obicei această afecțiune este asociată cu scurtarea mandibulei, despizarea palatului și hidrocefalia.
ACROTISM	(gr. <i>a + krotos – lovitură</i>) nesensibilizarea pulsului; puls imperceptibil.
ACROZOM	(gr. <i>akros – la vârf + soma- corp</i>), formațiune corpusculară derivată din aparatul Golgi care acoperă partea anterioară a capului spermatozoidului situată înaintea nucleului; se mai numește, corpuscul apical sau perforator.

A.C.T.H.	abr. adrenocorticotrofină (eng. adrenocorticotrophic hormone), hormon elaborat de hipofiza anterioară care controlează creșterea și funcționarea glandei corticosuprarenale; administrarea la un animal normal va determina hipertrofia corticosuprarenalei, scăderea rapidă a concentrației țesutului glandular în colesterol și acid ascorbic, paralel cu creșterea glicemiei, apariția glucozuriei, creșterea glicogenului și lipidelor hepatice, activarea catabolismului proteic, creșterea aminoacidemiei și a eliminării cataboliților proteici, eliminarea renală a potasiului și retenția de sodiu și de clor, creșterea fosfatazei alcaline; participă determinant la menținerea homeostaziei.
ACTINIC	se folosește pt. a indica acțiunea spectrului luminos, a benzilor de ultraviolete și a radiațiilor radioactive.
ACTINOMICETE	gen de microorganisme unicelulare (clasa <i>Schizomycetes</i> , familia <i>Actinomycetaceae</i> , genurile <i>Actinomycetes</i> , <i>Nocardia</i> , <i>Streptomyces</i> , <i>Micromonospora</i>) intermediare între bacterii și ciuperci parazitare la om și animal; se aseamnă cu bacteriile prin structura monocelulară și nucleul difuz, iar cu ciupercile prin talul filamentos și înmulțirea prin spori și conidii; au rol important în descompunerea substanțelor organice până la azot și carbon, iar unele specii produc boli la plante și animale (actinoze, nocardioze)
ACTINOMICOZĂ	(gr. <i>actis</i> , <i>actinos</i> – rază, <i>myces</i> – ciupercă, <i>osis</i> – boală), boală cu evoluție cronică, provocată de specii patogene de actinomicete.
ACTINOMORF	care are simetrie radială, denumire atribuită florilor cu formă regulată sau simetrice radial: laleaua, floarea-soarelui, tutunul, dovleacul și animalelor care au organizare similară (meduza).
ACTINOPTERYGHII	clasă de pești osoși (considerată uneori subclasă a clasei <i>Osteichthyes</i>) apărută în devonian; cuprinde majoritatea peștilor actuali (fac excepție rechinul și peștele torpilă); prin evoluție din această clasă, spre sfârșitul triasicului și începutul jurasicului, s-au dezvoltat peștii acipenserizi, cărora le aparține grupul peștilor denumiți sturioni.
ACTINOSCOPIE	(gr. <i>actis</i> + <i>skopein</i> – a examina prin văz, a privi), examen executat cu ajutorul razelor.
ACTINOTERAPIE	(gr. <i>actis</i> + <i>therapeia</i> – tratament), utilizarea, în scop terapeutic, a agenților fizici care produc raze (luminoase, UV, IR).
ACTIVAREA AMINOACIZILOR	fenomen care are loc în timpul sintezei proteinelor și constă în reacția unui aminoacid, aflat în citoplasmă, cu adenzin trifosfat (ATP), reacție catalizată de către enzima aminoacil sARN-sintetază; rezultă un aminoacil adenilat (aminoacil-AMP), care se atașează (sub influența aceleiași enzime) de o moleculă specifică de sARN.
ACTIVATOR	substanță care determină sau activează o enzimă; este dependentă sau produsă de o genă care stimulează dezvoltarea numai a unui anumit țesut sau organ embrionar; genă care prin acțiunea proprie activează expresia unei alte gene.
ACȚIUNEA GENEI	expresia genei relevantă prin controlul specificității și ratei proceselor de biosinteză.
ACTOMIOZINĂ	complexul rezultat din interacțiunea celor două proteine miofibrilare, actina și miozina, cu rol în contracția musculară; este dotată cu activitate A.T.P.-azică, (în prezența ionilor de calciu și magneziu) scindând A.T.P. la A.D.P. și fosfat anorganic cu eliberare de energie necesară contracției musculare.
ACU...	ascuțit, acut; ex. acupunctură, acuitate, acuminat.
ACU..., ACUZIE	acțiunea de a asculta, ex. acustic, hipoacuzie.
ACUPUNCTURA	(lat. <i>acus</i> – ac, <i>punctura</i> – înțepare), metoda de tratament executată cu ajutorul unor ace care se introduc la diferite adâncimi în corp în anumite regiuni de obicei dureroase.
ACUT	(lat. <i>acutus</i> – violent, <i>ascuțit</i>), termen utilizat pentru a denumi manifestarea unei boli care are evoluție rapidă și o intensitate mare.
ACVATIC	despre un animal sau plantă care crește sau trăiește în mediul acvatic.
AD...	către (în sens de apropiere, întărire), ex. adducție, adductor, aderență.
ADACTILIE	(gr. <i>a</i> + <i>daktilos</i> – degete), lipsa congenitală a unuia sau mai multor degete.

ADAMANTINĂ	sin. smalț dentar; substanța albă care acoperă coroana dentară, formată din prismele adamantine ușor ondulate și striate transversal (striațiile Retzius).
ADAMANTINOM	(gr. <i>adamas-antos</i> – oțel, tare + <i>omos</i> – sălbatic, crud, necopt), tumoră dură de origine dentară.
ADAMS, WILLIAM	(1820-1900) arcul Adams; lama subtrochanteriană Rodet.
ADAMS, ROBERT	ischemie cerebrală acută, mergând până la pierderea cunoștinței, determinată de o rărire bruscă și extremă (sau chiar întrerupere) a contracțiilor ventriculare sau de o tahicardie excesivă.
ADAPTARE	1. facultatea pe care o are organismul de a se obișnui cu noi condiții de viață, atât pe plan fizic, cât și pe plan psihic și social; 2. capacitatea ochiului de a se obișnui cu variațiile de luminozitate.
ADAPTARE DIVERGENTĂ	sin. adaptare eladogenică, adaptare derivată; adaptarea unor organisme la forme de mediu variate.
ADAPTARE FENOTIPICĂ	sin. adaptare ontogenetică; modificarea fenotipică, anatomică, comportamentală, fiziologică a indivizilor, în limitele domeniului de reacție al genotipului ca răspuns la factorii de mediu intern și extern.
ADAPTARE FILOGENETICĂ	sin. adaptare genetică; procesul de formare a unui nou domeniu de reacție a populației care face posibilă armonizarea genotipului nou cu mediul acolo unde cel vechi nu a reușit să o facă; adaptarea este direcțională și se bazează pe variabilitatea genetică a populațiilor, variabilitate care este menținută prin recombinarea genelor și antrenarea genelor recesive a populației, a mutației, heterozisului, homeostaziei genetice și polimorfismului.
ADAPTARE LA MEDIU	modificarea genotipică și fenotipică a viețuitoarelor supuse stimulilor puternici interni și externi; un organism bine adaptat se manifestă prin: pierdere minimă în greutate pe perioada expunerii la factorii de stress, rezistența mare la boli, longevitate, fertilitate crescută
ADAPTIV	care se poate adapta.
ADENINĂ	sin. 6-aminopurină, bază azotată purinică care intră în structura unui nucleotid, alcătuită din două cicluri; este prezentă în țesuturile animale și vegetale, intră în structura acizilor nucleici și adenosin-fosforici.
ADENOM	neoplazia țesutului glandular.
ADENOSARCOM	tumoră dezvoltată a țesutului glandular și conjunctiv
ADDIS (PROBA)	probă pentru evaluarea cantitativă a elementelor figurate din urină. constă din numărarea hematiilor (eventual a leucocitelor) în urina de 12 ore, strânsă dimineața și seara și centrifugată. (Addis Thomas, medic scoțian, profesor la San Francisco, 1881-1949).
ADDISON, THOMAS	(1793-1860) boala Addison; caracterizată de tegumente bronzate, hipotensiune, insuficiența corticalei suprarenalelor.
ADDISON (BOALA)	insuficiență cronică a suprarenalei, ce se manifestă prin: anemie, astenie, hipotensiune, tulburări gastrice și colorarea închisă a tegumentelor (melanodermie), ce amintește bronzarea solară, de unde numele de maladia bronzantă care i se dă câteodată.
ADDUCTOR	se spune despre un mușchi care execută o mișcare de adducție. ex. mușchiul adductor al policelui.
ADDUCȚIE	(lat. <i>adduco-cere</i> – a strânge), mișcare prin care un membru sau un segment de membru este apropiat de axul median al corpului; poziția care rezultă în urma acestei mișcări.
...ADELF	(gr. <i>adelphos</i> - frate), uzual în cuvinte compuse, înseamna monstroozitate dublă.

ADELOMORF	(gr. <i>adelos</i> – <i>abia vizibil, puțin evident</i> + <i>morphe</i> - <i>formă</i>) cu aspect puțin evident, ascuns.
ADEN-, ADENO-	ganglion, glandă. ex. adenită, adenom, adenopatie.
ADENINĂ	(6-aninopurina, $C_5H_5N_5-3 H_2O$), bază purinică, constituită din două cicluri, constituientă a acizilor nucleici (ADN și ARN) care poate fi obținută prin hidroliză.
ADENITĂ	(gr. <i>aden</i> – <i>glandă, itis</i> - <i>aprinde</i>) inflamația ganglionilor limfatici.
ADENOCARCINOM	(gr. <i>aden</i> + <i>karcinos</i> – <i>cancer, rac</i>), tumoare malignă cu localizare glandulară, cancer al ganglionilor limfatici.
ADENOFIBROM	sin. fibroadenom.
ADENOGRAMĂ	repartizarea diferitelor tipuri celulare prezente pe un frotiu prelevat prin puncția unui ganglion limfatic.
ADENOHIPOFIZĂ	sin. antehipofiza.
ADENOID	(gr. <i>aden</i> + <i>eidōs</i> - <i>asemănător</i>), a cărei structură o amintește pe cea a unei glande sau a unui ganglion, cu referire la un țesut ganglionar (vegetații adenoide).
ADENOIDITĂ	inflamația vegetațiilor adenoide.
ADENOM	(gr. <i>aden</i> + <i>omos</i>) tumoare formată dintr-un țesut ganglionar sau glandular.
ADENOMATOS	care se referă la un adenom, care este de natura unui adenom. ex. gușă edematoasă.
ADENOMECTOMIE	(gr. <i>adeno</i> + <i>tome</i> – <i>tăiere, secționare</i>) ablația unui adenom, secționarea unui ganglion limfatic sau a unor vegetații adenoide.
ADENOMIGDALECTOMIE	ablația vegetațiilor adenoide și a amigdalelor.
ADENOMIOM	tumoră benignă formată din fibre musculare și țesut glandular.
ADENOPATIE	denumire generică pentru orice afecțiune a ganglionilor limfatici.
ADENOSARCOM	(gr. <i>aden</i> + <i>sarx, sarcos</i> – <i>carne</i> + <i>omos</i> – <i>necopt, crud</i>), sarcom al ganglionilor limfatici.
ADENOVIRUS	grup de virusuri responsabile de faringite, conjunctivite și afecțiuni respiratorii acute care pot simula o stare gripală.
ADENOTOMIE	secționarea unui ganglion limfatic sau a unor vegetații adenoide.
ADENOZINĂ	nucleozid format din adenină și din riboză.
ADENOZINFOSFAT	abr. AP; combinație între adenină, o pentoză și acid fosforic; îndeplinește rol esențial în procesele de fosforilare, putând realiza legături de tip macroergic, de nivel energetic înalt, ca în acidul adenozintrifosforic, ATP; cedarea, în procesul de fosforilare a glucozei, de către ATP a unei molecule de acid fosforic are loc cu eliberare de energie).
ADEPS	(gr. <i>adeps</i> - <i>grăsime</i>), grăsime, adeps suillus, sin. <i>axungia</i> - grăsimea de porc, <i>adeps lanae</i> – lanolina.
ADERENȚĂ	formațiune interviscerală sau visceroparietală, multiplă, rezultată din organizarea conjunctivo-vasculară a exsudatelor.
ADEZIV	care este susceptibil a adera la o suprafață.
A.D.H.	abr. hormon antidiuretic; hormon secretat de către neurohipofiză și vehiculat de către gamaglobuline, cu rol esențial în menținerea apei în organism; stimulează eliberarea ACTH, oprind degradarea acestuia; determină contracția arteriolelor și, ca o consecință, creșterea presiunii arteriale, de aici denumirea de vasopresină (lizinvasopresină, la porc și argininvasopresină la păsări); are activitate ocitocică și lactagogă.
ADIACENT	care se găsește în vecinătatea imediată, în contact direct.

ADIADOCCHINEZIE	imposibilitatea de a executa rapid mișcări alternative, cum ar fi pronția și supinația.
ADIAFOREZĂ	(gr. <i>a + diaphorein – a transpira</i>), lipsa transpirației.
ADINAMIE	(gr. <i>a + dynamis - putere</i>), lipsă de putere, slăbire musculară.
ADIP..., ADIPO...	grăsime, adipos, adipozitate.
ADIPOS	(lat. <i>adeps + osis</i>) țesut celulo-grăsos subcutanat.
ADIPOZITATE	modalitate de dispunere a țesutului gras în organism.
ADIPOPEXIE	acumularea de grăsimi în organe sau în țesutul subcutanat.
ADIPOMASTIE	dezvoltarea excesivă a țesutului gras la nivelul sânilor.
ADIPOZĂ	formare de țesut adipos în organism în mod excesiv.
ADIPSIE	(gr. <i>a + dipsa - sete</i>), lipsa poftei de a bea apă.
ADITIV	medicament secundar; se asociază cu un alt medicament.
ADITIVITATE	proprietatea genelor alelice și nealelice care alcătuiesc un genom de a realiza consecutiv interacțiunilor cu mediul, un fenotip prin acumularea efectelor fiecăruia; aditivitatea stă la baza determinării valorii de ameliorare a indivizilor.
ADJUVANT	care ajută; substanță adăugată pentru creșterea eficienței ingredientului principal, potențează proprietățile imunogene.
A.D.N.	abr. acid dezoxiribonucleic; reprezintă materialul genetic din care sunt alcătuite genele majorității organismelor; cercetătorul american J.D. Watson, în colaborare cu cercetătorul englez F.H.C. Crick au propus în 1953, un model al A.D.N.-ului pentru care au primit premiul Nobel (în 1962); modelul se bazează pe combinarea a patru nucleotizi care la rândul lor se compun dintr-o bază azotată (formată din adenină, citozină, guanină și tiamină), o oză (dezoxiriboza) și acid fosforic.
ADN-POLIMERAZĂ	enzimă care catalizează sinteza acidului dezoxiribonucleic și ribonucleic din dezoxiribonucleotizi trifosfați: A.T.P., G.T.P., T.T.P. și C.T.P. în prezența unei catene A.D.N.-matrice.
A.D.P.	abr. acid adenoindifosforic.
ADREN-, ADRENO- ADRENALINĂ	care se referă la glandele suprarenale. ex. adrenalină, adrenopriv. (lat. <i>ad - lângă, + renes - rinichi</i>) hormon secretat de porțiunea medulară a glandei suprarenale derivat din aminoacidul tirozină, cu acțiune constrictoare asupra vaselor, crește tensiunea arterială; are activitate metabolică, mărește consumul de oxigen în organism, mobilizează glicogenul hepatic, prin implicarea fosforilazelor, măbind glicemia și creșterea acidului lactic în sânge.
ADRENERGIC	1. care are acțiune similară cu a adrenalinei; 2. nerv ale cărui terminații eliberează adrenalina.
ADRENOCORTICAL	care se referă la glanda corticosuprarenală.
ADRENOLITIC	care suprimă efectele adrenalinei în organism.
ADRENOPRIV	care se datorește insuficienței sau absenței funcției suprarenaliene.
ADSORȚIE	(lat. <i>ad – la + sorbeo-ere – a aspira, absorbi</i>) fixarea unei substanțe (adsorbat) care se găsește într-un mediu fluid pe suprafața altei substanțe (adsorbant).
ADVENTICE	(lat. <i>ad + venio-ire - veni</i>) tunica externă a arterelor formată din țesut conjunctiv și elemente fibroase; care conține capilare prin care se hrănește artera.
ADVENTIV	care a apărut și s-a dezvoltat în condiții sau poziție anormală.
AEDES	(gr. <i>aedes - supărător</i>) un gen de țânțar care transmite febra galbenă și febra Denque.
AEULOSTRONGIL	(gr. <i>aellos – iute, oyra – coadă, strongylos – rotunjit, cilindric</i>), metastrongil de talie mică care parazitează de obicei la felide în pulmon.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R. T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

AER ALVEOLAR CURENT	aerul conținut în mod normal în alveolele pulmonare; conține 5,65% gaz carbonic și 14% oxigen.
AER COMPLEMENTAR	sin. volum de rezervă inspiratorie, cantitatea de aer introdusă peste aerul curent în pulmon, după o inspirație forțată (1500-1600 ml).
AER CURENT	cantitatea de aer inspirată sau expirată în timpul unei mișcări respiratorii normale.
AER DE REZERVĂ	cantitatea de aer eliminată peste aerul curent, după o expirație forțată.
AER REZIDUAL	aerul care rămâne în plămâni și căile respiratorii după o expirație forțată.
AERENCHIM	țesut format din celule cu membrană subțire, dispuse lax, cu spații intercelulare mari, pline cu aer, prezent în rădăcinile și tulpinile unor plante acvatică sau care trăiesc în locuri cu umiditate ridicată.
AERIAN	care se referă la canalele și cavitățile prin care aerul pătrunde până în pulmon, căile aeriene superioare sunt constituite din fosele nazale, gura, faringele, laringele și traheea.
AERIFER	care conduce aerul
AEROB	(gr. <i>aer</i> – aer, <i>bios</i> - viață) care se dezvoltă în prezența oxigenului liber
AEROBACTER	bacterii aerobe și facultativ aerobe din familia <i>Enterobacteriaceae</i> ; larg răspândite în natură; fermentează glucoza și lactoza.
AEROCOLIE	(gr. <i>aer</i> – aer, <i>kolon</i> – colon) dezvoltarea de gaze în intestinul gros.
AEROFAGIE	degluțiție de aer care se acumulează în stomac.
AEROFOBIE	frica de aer, de vânt și curenții din aer.
AEROGASTRIE	prezența aerului în stomac, ceea ce poate provoca distensie.
AEROGEN	care se produce prin intermediul aerului atmosferic.
AEROPLANCTON	totalitatea microflorei (alge microscopice, spori bacteriilor și ciupercilor, polen), a microfaunei (insecte, forme de rezistență a unor acarieni) și a virușilor, care trăiește în aerul atmosferic.
AEROSOL	particulă solidă sau lichidă dispersată într-un gaz sau în aer, de dimensiuni între 0,001 și 100 μm.
AEROSOTERAPIE	întrebuințarea în scop terapeutic a unor substanțe medicamentoase sub formă de aerosoli.
AFACHIE	absența cristalinului în urma operației pentru cataractă, unui traumatism, sau, mai rar, de origine congenitală. antrenează pierderea acomodării și hipermetropie.
AFAGIE	(gr. <i>a</i> + <i>phagein</i> – a mânca) imposibilitatea de a mânca.
AFANIPTERA	(gr. <i>aphanes</i> – invizibil, <i>pteron</i> - aripă) ordin din care fac parte familiile <i>Pulicida</i> și <i>Sarcopsiide</i> , purici cu aripile atrofiate care pot face salturi mari prin adaptarea picioarelor în acest scop, adesea vectori ai bolilor infecțioase.
AFAZIE	(gr. <i>a</i> + <i>phasis</i> - vorbire) tulburare a activității nervoase superioare, pierderea mai mult sau mai puțin completă a posibilității de exprimare, de obicei datorită pierderii memoriei.
AFAZIE TRANSCORTICALĂ	varietate de afazie motorie marcată prin lipsa spontaneității limbajului.
AFAZIE VIZUALĂ	defect de înțelegere a scrisului prin leziune cerebrală, fără nici o afectare a acuității vizuale.
AFEBRIL	care nu are febră.
AFECT	1. trăire emoțională intensă, cu evoluție impetuoasă și relativ scurtă; 2. termen folosit pentru unele leziuni.
AFECTIV	care se referă la un sentiment sau la o emoție care produce o anume situație.

AFECTIVITATE	funcție psihică generală care cuprinde emoția și variantele ei, sentimentele, înclinațiile și pasiunile, ea este perturbată în nevroză și psihoză.
AFECȚIUNE	(lat. <i>officio-ere – a slăbi, a fi apucat de</i>) sin. maladie, boală; proces morbid.
AFERENT	(lat. <i>afferro-erre – a aduce</i>) care merge spre centru, de ex. vas limfatic care duce limfa la un ganglion.
AFERENTAȚIE	transmiterea excitației nervoase de la neuronii senzoriali periferici la cei centrali.
AFIBRINOGENEMIE	stare constituțională congenitală sau dobândită, caracterizată prin scăderea până la dispariție a fibrinogenului din sânge.
AFIDE	insecte din ordinul <i>Homoptera</i> , subordinul <i>Aphidina</i> ; exclusiv fitofage (păduchi de plante), care produc pagube, uneori deosebit de grave.
AFINITATE	1. capacitate de atracție și fixare a unor atomi de către alții pentru a forma compuși; 2. fixare selectivă a unui colorant sau a altei substanțe pe anumite celule ori țesuturi.
AFLATOXICOZĂ	toxicoză produsă de aflatoxine, manifestată clinic prin semne generale adesea incerte, uneori icter și histopatologic prin leziuni hepatice.
AFLUX	intrare abundentă și bruscă a unui lichid într-o regiune anatomică sau un organ anume.
AFONIE	(gr. <i>a + phone - voce</i>) imposibilitatea de a produce sunetele specifice legate de aparatul fonațiunii: imposibilitatea de a lătra, mugii, necheza etc. la animale și de a vorbi la om.
AFOSFOROZĂ	stare dependentă de conținutul scăzut în fosfor al hranei, cu scăderea fosforemiei sub 4 mg de fosfor anorganic la 100 ml de ser, manifestat prin infertilitate, malnutriție, osteoporoză, osteomalacie, cașexie etc.
A.F.P.	abr. alfafetoproteină.
A FRIGOIRE	(lat. <i>frigore - frig</i>), afecțiuni produse asupra organismelor de triada: umiditate crescută – temperaturi scăzute – curenți de aer.
AFRODIZIAC	(gr. de la <i>Aphrodita – zeiță a dragostei și frumuseții</i>) substanțe care măresc excitația genezică; excitant al aparatului genital.
AFRONTA	aproprierea marginilor celor două buze ale unei plăgi.
AFRONTARE	acțiunea de a apropria foarte precis, margine la margine, cele două buze ale unei incizii sau unei plăgi, pentru obținerea unei cicatrizări regulate și puțin marcate.
AFTĂ	(gr. <i>apto - aprind</i>) ulcerăție superficială dureroasă, apare la nivelul mucoaselor.
AFTIZARE	procedeu vechi de transmitere voluntară a virusului în cazul apariției febrei aftoase, cu scopul îmbolnăvirii simultane a întregului efectiv pentru a evita pandemizarea bolii.
Ag.	1. abr. pentru antigen. 2. simbol chimic pentru argint.
AGALACȚIE	(gr. <i>a + galaktos - lapte</i>) absența secreției lactate după parturiție.
AGAMAGLOBULINEMIE	absența sau scăderea marcată a gamaglobulinelor plasmatiche, o formă particulară este agamaglobulinemia Bruton, afecțiune congenitală care apare exclusiv la băieți și se manifestă prin infecții bacteriene grave și repetate, scăderea considerabilă a imunoglobulinelor serice și absența limfocitelor B; se datorește unui defect genetic recesiv, legat de sex.
AGAMOSPERMIE	termen care indică toate tipurile de apomixie, în care embrionii și semințele se formează asexuat, fără un proces sexual, exclusiv reproducere vegetativă.
AGAR	(gr. <i>agar- iarbă de mare</i>) produs sub forma de fibre sau pulbere, extras din alge marine utilizat pentru prepararea mediilor de cultura pentru microorganisme.
AGENEZIE	1. (gr. <i>a + genesis - naștere</i>) lipsa de formare în viața intrauterină a unor organe sau părți din corp, 2. monstruoșitate caracterizată prin nedezvoltarea unei părți corporale, 3. imposibilitatea reproducerii și dezvoltării gametului.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

AGENITALISM	<ol style="list-style-type: none"> 1. (gr. <i>a + genitális - genítal</i>) absența organelor genitale 2. tulburare în dezvoltarea organelor genitale, însoțită de absența funcției specifice, nedeveloparea organelor genitale
AGENT	care are o acțiune asupra organismului și produce o schimbare: agentul patogen este un micro sau macroorganism care ajuns în corpul animal produce un proces patologic.
AGEUZIE	absența totală sau parțială a gustului.
AGITAȚIE	orice creștere a activității motorii care devine dezordonată și se asociază cu excitație mentală.
AGLOBULIE	diminuarea exagerată a numărului de globule roșii din sânge.
AGLOSIE	absența congenitală a limbii.
AGLUTINA	a aduna într-o masă compactă, a aglomera, a reuni.
AGLUTINARE	(lat. <i>ad – la, glutinum - clei</i>) fenomen care se produce într-un mediu de cultură constând în adunarea în grămezi a microbilor care se depun pe fundul recipientului cu un mediu lichid sau apare într-o picătură de mediu depusă pe o lamă; aderarea și adunarea împreună a eritrocitelor din sânge sub influența unor substanțe chimice.
AGLUTININĂ	substanță anticorp care se găsește în anumite seruri în bolile infecțioase sau în urma imunizării active și care are proprietatea de a aglutina fie microbi, fie globule roșii (hemoaglutinare).
AGLUTINOGEN	substanță elaborată de unii microbi sau prezentă la suprafața globulelor roșii, care face microbii ori aceste globule roșii aglutinabile de seruri ce conțin aglutininele specifice corespunzătoare.
AGNATIE	(gr. <i>a + gnatos - mandibulă</i>) lipsa congenitală sau scurtarea mandibulei, anomalie genetică legată de o genă recesivă a sexului.
AGNOZIE	lipsa de recunoaștere a ființelor și a mediului înconjurător.
AGNOZIE TACTILĂ	sin. stereognozie.
AGONADAL	(gr. <i>a + gone – sămânță, producere</i>) lipsa glandelor genitale.
AGONIE	perioada de trecere dintre viață și moarte caracterizată prin slăbirea și diminuarea circulației și pierderea cunoștinței.
AGONIST	termen care exprimă acțiunea unui mușchi în sensul dorit.
AGORAFOBIE	frica de mulțime sau de spații întinse.
AGRAFAJ	punerea agrafelor, mai ales în cursul osteosintezei.
AGRAFĂ	mic dublu cârlig de metal destinat să aprobe buzele unei plăgi.
AGRAFIE	incapacitatea de a scrie, legată de o lezare a centrilor nervoși ai scrierii; este o formă de apraxie.
AGRANULOCITOZĂ	(a + <i>granulae – granulă, cytos - celulă</i>) <ol style="list-style-type: none"> 1. leuconutropenie ce ajunge la dispariția totală a granulocitelor în sângele periferic, însoțită de ulcerații ale mucoaselor și pielii; 2. stare patologică caracterizată prin lipsa granulocitelor din sânge, ducând la infecții grave.
AGRAVARE	creșterea gravității simptomelor unei boli.
AGREGAT	aglomerat format prin aglutinarea elementelor figurate ale sângelui.
AGRESINE	(lat. <i>aggredior-essus-sum-edi – a ataca</i>) substanțe produse de unele bacterii care au proprietatea de a diminua posibilitățile de apărare ale organismului, favorizând prin aceasta multiplicarea bacteriilor.
AGRESIVITATE	tendința de a ataca, a lupta, în sensul ostilității și distrugerii; <ol style="list-style-type: none"> 2. tendință la o activitate caracterizată prin afirmarea de sine într-un sens posesiv și constructiv.

A.I.N.S.	abr. anti-inflamatoare nesteroidiene, grup de medicamente care acționează prin inhibarea ciclooxigenazei.
AKINETIC	lipsit de capacitatea de a se mișca.
AKINEZIE	imposibilitatea sau dificultatea de a executa unele mișcări; lentoare anormală a mișcărilor voluntare.
Al.	simbolul aluminiului, metal alb, ușor și maleabil, care aparține grupului de oligoelemente, unele săruri solubile de aluminiu sunt folosite ca astringente și dezinfectante externe; săruri și derivați insolubili se folosesc în combaterea acidității gastrice, ca anti-diareice și ca dezinfectante intestinale.
AL..., ALO...	prefixe de origine greacă pentru altul, exprimând ideea unei stări diferite, neobișnuite sau anormale.
ALALIE	imposibilitatea de a se exprima prin cuvinte, cauzată de o tulburare organică sau funcțională.
ALANINĂ	aminoacid monoamino-monocarboxilic răspândit în toate proteinele animale și vegetale.
ALANTOIDĂ	(gr. <i>allas-ntos-cârnat, eidos -asemănător</i>) membrană embrionară la vertebrate, constituită dintr-un diverticul al tubului intestinal primitiv și care, la mamifere, va forma conexiunile vasculare ale embrionului la nivelul placentei, la cățea și la iapă este formată din două: una corială și una amniotică, la vacă și scroafă are formă de panglică îngustă și are două brațe.
ALANTOINĂ	produs de oxidare a acidului uric.
ALANTIAZĂ	termen utilizat uneori pentru botulism.
ALARIA	(lat. <i>alaris - aripă</i>), vierme din familia <i>Diplostomatidae</i> , clasa <i>Trematoda</i> , care parazitează la vulpe, câine și pisică în intestinul subțire și care are partea anterioară a corpului mai lată și delimitată vizibil de cea posterioară.
ALARIS	cu referire la aripă, înaripat.
ALĂPTARE	alimentarea sugarului cu lapte la sânul mamei sau al doicii sau cu biberonul.
ALBASTRĂ (MALADIA)	termen grupând malformațiile cardiovasculare congenitale care se însoțesc de cianoză, datorită amestecului de sânge venos cu cel arterial.
ALBASTRU DE METILEN	substanță organică de culoare albastră, folosită ca antiseptic pentru uz extern (badijonare în gât) sau administrată oral (în infecții urinare), ca și în explorarea funcției renale, dar mai ales folosită în unele tehnici de colorare.
ALBEE (GREFA)	grefon osos masiv, de obicei prelevat din tibie, care conține toate straturile osului: periost, țesut osos propriu-zis și măduvă osoasă.
ALBINISM	(lat. <i>albus - alb</i>) absența totală sau parțială congenitală a pigmentului melanic din păr, piele, iris, unghii, determină anomalii ca: astigmatism, nistagmus, cataractă, arierare mentală, surdomutitate, rezistența slabă la agenții de mediu etc.
ALBINOID	culoarea alb-gălbuie a pielii și părului, iris alb-sidefiu.
ALBUGINEA	tunică albă, membrană conjunctivă groasă care înconjoară testiculul, epididimul și corpul erectil al penisului; tunica alba.
ALBUGO	pete albe pe corneea sau unghii.
ALBUL OCHILOR	nume popular pentru sclerotică.
ALBUMINĂ	(lat. <i>albumen - albuș de ou</i>) haloproteidă cu greutate moleculară mare între 43.000-70.000, cu caracter acid, solubilă în apă distilată și precipitabilă cu sulfatul de amoniu la o concentrație de 58%.
ALBUMINEMIE	în sens strict, prezența albuminei în sânge; prin extensie și în mod impropriu, excesul de albumină în sânge (hiperalbuminemie).

ALBUMINORAHIE	concentrația de albumină din lichidul cefalorahidian (de fapt este proteïnorahie).
ALBUMINOS	care conține albumină, care se referă la albumină.
ALBUMINURIE	sin. proteinurie; referitor la concentrația de proteine în urină.
ALBUMOZĂ	v. Bence-Jones.
ALBURN	partea externă, spre scoarță, a lemnului secundar, necolorată, cu inele de creștere din ultimii ani.
ALCAL VOLATIL	sin. amoniac.
ALCALI	substanțe bazice (oxid sau hidroxid) care provin din unul din cele șase metale zise alcaline: sodiu, potasiu, rubidiu, cesiu, litiu și franciu.
ALCALIN	care are reacție alcalină (bazică); care prezintă tendința de a accepta protoni.
ALCALINIZANT	substanță ce determină alcalinizarea (creșterea pH-ului) umorilor.
ALCALOID	substanță azotată bazică, de origine vegetală, toxică, folosită în doze mici ca medicament.
ALCALOZĂ	perturbarea echilibrului acidobazic în organism în sensul creșterii pH-ului prin creșterea raportului bicarbonat de sodiu / acid carboni peste valoarea 20.
ALCAPTONURIE	(<i>alcali</i> + gr. <i>kapto</i> - <i>alcapton</i>) prezența în urină de <i>alcaptonă</i> (acid homogentizinic), rezultatul descompunerii incomplete a doi acizi aminați esențiali: fenilalanina și tirozina; expusă la lumină, urina va căpăta o culoare închisă, brună; perturbarea metabolismului intermediar al acizilor aminați este familială și ereditară; alcaptonuria nu se însoțește de niciun simptom clinic ani de zile.
ALCHILANT	agent organic capabil de a introduce un radical alchil într-o moleculă organică.
ALCHIMIE	(ar. <i>al</i> + <i>chymicos</i> – <i>cu privire la sucuri</i>) știință ocultă apărută în secolul al III-lea î.Ch. care avea ca scop prepararea metalelor nobile din metalele neprețioase.
ALCOOL	(ar. <i>al</i> + <i>kohol</i> – <i>fin, foarte subțire</i>) nume de ansamblu pentru substanțele organice care conțin gruparea OH; reprezentantul tipic este alcoolul etilic.
ALCOOL ETILIC	lichid incolor, cu miros plăcut, inflamabil, miscibil cu apa, eterul și cloroformul; se obține prin fermentarea zaharurilor și este folosit ca antiseptic în diluție de 70% și intră în compoziția unor preparate farmaceutice; arderea sa completă în organism, în anhidridă carbonică și apă, eliberează 7 kcal/g; are proprietăți toxice (mai ales asupra ficatului și sistemului nervos).
ALCOOL METILIC	alcool preparat prin distilarea lemnului sau obținut prin sinteză; nu poate fi consumat, fiind foarte toxic; este folosit ca solvent.
ALCOOLAT	preparat farmaceutic obținut prin distilarea alcoolului în prezența substanțelor aromatice de origine vegetală.
ALCOOLEMIE	prezența etanolului în sânge, decelarea lui are importanță în medicina legală, în concentrație de 1-2,5‰ (toleranța individuală este foarte foarte variabilă) se observă stare de euforie și excitația; peste 2,5‰ se instalează narcoza, iar coma survine la 4-5‰.
ALCOOLIC	care se referă la alcool, care conține alcool; subiect care prezintă alcoolism.
ALCOOLISM	consumul de băuturi alcoolice care excede consumul alimentar acceptat în mod curent.
ALCOOLISM CRONIC	ansamblul tulburărilor legate de ingestia repetată, de obicei timp de ani, de cantități excesive de alcool: tulburări mentale (tulburări afective, euforie, scăderea memoriei și a discernământului), nervoase, leziuni organice (mai ales ciroză și gastrite).
ALCOOLIZAT	care conține alcool (mai ales etanol).

ALCOOLOMANIE	sin. dependență alcoolică.
ALCOOLTEST	mic instrument cu care se evaluează rapid concentrația de alcool în aerul expirat, la un subiect bănuțit de a fi în stare de ebrietate.
ALDEHIDA FORMICĂ	sin. formaldehida; gaz incolor cu miros înțepător, iritant, foarte solubil în apă folosit ca dezinfectant, la temperaturi sub 9°C, polimerizează dând naștere la paraformaldehidă, o pulbere albă fără proprietăți dezinfectante.
ALDOLAZĂ	enzimă prezentă în ficat, mușchi și sânge, care intervine în metabolismul fructozei.
ALDOLAZEMIE	concentrația de aldolază în serum sanguin; poate crește în unele tulburări hepatice și musculare.
ALDOSTERON	sin. hormon mineraloregulator; hormon secretat de corticosuprarenală, care intervine în metabolismul mineral (excreția de potasiu și retenția de sodiu); asigură un volum constant al lichidelor din organism printr-un mecanism complex, în care intervin diferiți factori este eliminat prin urină sub formă de derivați și se prescrie în boala Addison.
ALDOZE	monoglucide sau oze care conțin gruparea aldehydică (R-CHO) și mai multe grupări alcool (-OH); după numărul atomilor de carbon din moleculă, aldozele pot fi: trioze (gliceraldehydă), tetraze (eritroza), pentoze (riboza, deoxiriboza), hexoze (glucoza, galactoza, manoza), care se găsesc în stare liberă în organismul vegetal și animal și de obicei rezultă din scindarea unor poliglucide sau oligoglucide; datorită prezenței grupării funcționale aldehydică, manifestă proprietăți reductoare.
ALELE	(gr. <i>allelon</i> – altă formă, <i>alt drum</i>) forme diferite ale unei gene: genele care ocupa același poziție pe cromozomul omolog dar care condiționează expresii fenotipice diferite ale aceleiași însușiri, noțiunea de alelă subliniază calitatea diferită pe care o pot avea genele dintr-o pereche.
ALELE MULTIPLE	serie de trei sau mai multe forme alternative ale unei gene, care ocupă același locus într-un cromozom.
ALELIFORMISM	(gr. <i>allelon</i> + <i>morphe</i> - formă) termen sub care se înțeleg relațiile dintre alelele aceluiași caracter, alelele perechi sau alelomorfe sunt perechi ale factorilor ereditari, un factor al unei alele este alelomorul factorului opus, gameții conțin fiecare doar unul și prin unirea lor va apare cuplul de alele perechi.
ALELOTROPISM	atracție mutuală între două organisme sau două celule.
ALERGEN	substanță străină organismului, care după pătrunderea în organism după naștere la anticorpi și combinându-se cu ei generează reacția alergică.
ALERGIC	care se referă la alergie, care rezultă din alergie; care este predispus la reacții alergice.
ALERGIE	(gr. <i>allos</i> - alt, <i>ergon</i> - acțiune, reacție) termen care desemnează orice stare de reactivitate modificată pe baza unui mecanism imunologic, din contactul alergen – anticorp va rezulta eliberarea de histamină, serotonină, acetilcolină determinând bolile alergice: eczema, urticaria, astmul bronșic etc; sensibilizarea alergică este foarte variată și se manifestă cel mai adesea prin semne respiratorii sau cutanate de tip urticariform.
ALERGOLOGIE	studiul alergiei și al manifestărilor sale morbide; specialistul este alergolog.
ALETRINĂ	insecticid sintetic înrudit cu piretrinele.
ALEUCEMIE	termen utilizat pentru a caracteriza unele boli care clinic și prin modificările anatomopatologice se aseamănă cu leucemia dar în care nu se observă modificări ale numărului de leucocite în sânge.
ALEULE	pene de acoperire; pene întregi de dimensiuni mai reduse ca remigele și rectricele, care sunt situate la nivelul aripilor suplimentare.
ALEURONĂ	substanță proteică sub formă de grăunciori, diseminată, în general, în citoplasma unor celule și utilizată de plante ca material nutritiv de rezervă.

ALEXIE	defect de înțelegere a scrisului prin leziune cerebrală, fără nicio afectare a acuității vizuale.
ALEXIE-AGRAFIE	sindrom clinic apropiat de afazia Wernicke, caracterizat prin predominanța afectării limbajului scris față de cea a limbajului vorbit. când ultimul este normal, se numește alexie cu agrafie.
ALEXIFARMACON	(gr. <i>alexein</i> – a se împotrivi, <i>farmacon</i> - medicament) antidot.
ALEXINE	sin. complement, nume dat unor substanțe albuminoide cu proprietăți bactericide și care se găsesc în sânge mărind rezistența organismului; sunt distruse prin căldură.
ALEXITIMIE	incapacitatea de a exprima verbal emoțiile.
ALEZAJ CANALICULAR	în proteza dentară, adaptarea precisă a lăcașului radicular.
ALEZĂ	bucată de pânză impermeabilizată sau de cauciuc, folosită pentru protejarea de pătare a patului bolnavului sau a mesei de operație.
ALFABLOCANT	substanțe care blochează receptorii alfa-adrenergici.
ALFAFETOPROTEINĂ	glicoproteină secretată de ficatul fătului și nou-născutului, prezentă în lichidul amniotic, care dispare aproape complet din organism la câteva luni după naștere, această proteină reapare în circulație în unele cancere și afectări hepatice; dozarea ei în plasmă, prin radioimunologie sau prin tehnica imunoenzimatică, servește la diagnosticul unor forme de cancer (carcinom hepatic) și în afecțiuni hepatice cu regenerare celulară (hepatită virală, intoxicații).
ALFAGLOBULINE	ansamblul globulinelor plasmatică având cea mai mare mobilitate electroforetică la pH 8,6; concentrația de alfa globuline crește în cursul unor boli inflamatorii și neoplazice.
A.L.P.	abr. alfa-lipoproteine.
ALGE	denumire generică pentru un grup de specii din subdiviziunea <i>Thallophyta</i> , de apă marină sau dulce, autotrofe, fotosintetizante, variabile în mărime și formă, unicelulare și pluricelulare, cu tal filamentos sau lamelar; diferă de alte talofite prin prezența clorofilei.
ALGEZI, ALGEZIO	v. algo.
ALGEZIC	care produce durere.
ALGID	care este caracterizat ori se însoțește de o senzație de frig.
ALGIDITATE	stare morbidă caracterizată prin scăderea sub normal a temperaturii periferice a corpului, îndeosebi a extremităților.
ALGIE	sensibilitate dureroasă; sufix de origine greacă pentru durere, de obicei neînsoțită de leziuni vizibile.
ALGO..., ALGEZIO...	prefix de origine greacă pentru durere.
ALGODISTROFIE	tulburare trofică însoțită de dureri.
ALGODISTROFIE POST-TRAUMATICĂ	sin. <i>maladia Südeck</i> .
ALGOGEN	generează durere; este produs de o excitație puternică și care intoxică terminațiile nervoase.
ALGOPARALIZIE	paralizie asociată cu dureri.
ALGOSPASM	spasme dureroase.
ALIENAT	subiect suferind de imposibilitatea de a-și folosi normal inteligența și voința.
ALIENAȚIE MINTALA	1. sin. demență, stare de deficit a rațiunii; idiotie, imbecilitate, nebunie; 2. tulburare mentală care definește pe subiect (alienat) ca periculos pentru societate, ceea ce motivează administrativ și juridic internarea sa într-o instituție pentru bolnavi psihici.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R. T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

ALIENIE	(gr. <i>a</i> + lat. <i>lien - splină</i>) lipsa splinei.
ALIENIST	sin. psihiatru, în limbaj juridic și curent.
ALIMENT	substanță a cărei consumare asigură ciclul regulat de viață al unei persoane.
ALIMENTAȚIE	acțiunea de a se hrăni sau a fi hrănit; regim alimentar.
ALIURĂ	(fr. <i>allure – ținută, fel de-a merge</i>) sin. alură; succesiunea mișcărilor membrelor în deplasarea corpului; mersul patrupedelor.
ALESSCHERIAZĂ PULMONARĂ	infecție pulmonară produsă de o ciupercă microscopică, <i>Allescheria boydii</i> , caracterizată prin leziuni cronice, fibroase, escavate în care se vede o acumulare de ciuperci responsabile.
ALLEN - DOISY	metodă biologică de aprecierea stării de gestație (la 120 de zile de la montă la iapă și măgăriță) sau de sarcină la femeie; constă din injectarea urinei de la o femelă presupus gestantă la o șoricioaică castrată; în cazul gestației, estrogenii urinari determină dispariția leucocitelor din secreția vaginală a animalului injectat și înlocuirea acestora cu celule keratinizate (Schollen).
ALLOMONĂ	mesager chimic folosit pentru comunicarea între specii diferite; determină reacții la alte specii favorabile organismului
ALOCHEZIE	(gr. <i>allos – altul, chezein – a defeca</i>) eliminarea fecalelor printr-un anus împotriva naturii (artificial sau congenital)
ALODROMIE	(gr. <i>allos – altul, dromos - drum</i>) tulburări în ritmul cardiac.
ALOESTEZIE	tulburări de localizare a senzațiilor tactile, subiectul simte senzația într-un punct, mai mult sau mai puțin simetric, de partea opusă uneia se exercită stimularea.
ALOGAMIE	reproducerea naturală prin fecundare încrucișată, în care gameții masculi aparțin altor indivizi decât cei femeli; fecundarea încrucișată determină schimbarea genotipului, favorizând heterozigoția.
ALOGEN	1. deosebit prin natură și prin origine; 2. de altă proveniență.
ALOGENETIC	generează (dă naștere) unui alt element.
ALOGREFĂ	grefă realizată între un donor și un receptor ce aparțin aceleiași specii, dar care diferă prin una sau mai multe gene sau antigene de histocompatibilitate.
ALOIMUNIZARE	imunizarea unui subiect printr-un antigen provenit de la alt subiect aparținând aceleiași specii.
ALOKINEZIE	tulburare motorie care constă în faptul că o mișcare cerută să fie efectuată de un membru este efectuată la membrul opus.
ALOMETRIE	accelerarea sau întârzierea ritmului dezvoltării unor organe
ALOMORFIE	(gr. <i>allos + morphe - formă</i>), trecerea de la o formă la alta, metamorfoză
ALOPATIE	(gr. <i>allos + pathos - suferință</i>) metodă terapeutică în care se utilizează medicamente care combat cauzele fenomenelor patogenice sau simptomele de boală, metoda opusă homeopatiei.
ALOPECIE	(gr. <i>alopex - vulpe</i>) termen generic folosit pentru căderea părului observat mai ales la vulpile cu scabie, prin asemănare termenul s-a adoptat la toate animalele.
ALOPOLIPLOIDIE	(gr. <i>allos + polis – mult, plu, eidos – formă, asemănare</i>) fenomen de dublare al numărului de cromozomi somatici cumulați într-un organism hibrid prin încrucișare a două specii diferite; derivate de la două sau trei specii diferite, prin hibridare interspecifică sau intergenerică.
ALORITMIE	termen utilizat pentru diverse aritmii periodice ale cordului și pulsului.

ALOSINTEZĂ	împerecherea (conjugarea) în meioza alodiploizilor a unor cromozomi de la părinți deosebiți.
ALOTIPIE	proprietate de origine genetică pe care o posedă un anume număr de antigene solubile de a nu avea exact aceeași specificitate față de toți indivizii unei aceleași specii animale.
ALOTRIOFAGIE	(gr. <i>allos - altul + phagein - a mânca</i>) înclinarea de a mânca lucruri straine, mult diferite fata de alimentele obisnuite.
ALOTROPIC	se spune despre un corp care există sub mai multe forme diferite,având proprietăți fizice distincte, în chimie, pentru nivel molecular se folosește termenul alosterie.
ALOTROPISM	însușire a unor substanțe de a se prezenta sub diferite forme fără să fie schimbată compoziția chimică.
ALTERNAREA GENERAȚIILOR	apariția în ciclul vital al unui organism a două sau mai multe produse diferit, prin alternarea unei reproduceri sexuate cu alta sexuată, în general, în ciclul vital se evidențiază alternarea a două generații: organismul diploid și celulele sexuale haploide.
ALTOIRE	realizarea sau inducerea unirii și concreșterii între două țesuturi vegetale.
ALTSCHUL	sin. incidența Towne.
ALVAREZ	ansamblul simptomelor provocate de ușoare accidente vasculare cerebrale ce iau formă de mici ictusuri.
ALVEOLĂ	(lat. <i>alveolus - vas mic</i>) cavitate mică sau depresiune în țesuturi, organe, glande etc.
ALVEOLAR	care se referă la alveole dentare ori pulmonare; care este format din alveole (mici cavități).
ALVEOLĂ DENTARĂ	cavitate săpată în maxilar unde se implantează dintele, fixat prin ligamentul alveolodentar.
ALVEOLĂ PULMONARĂ	cavitate în „fund de sac” cu care se termină bronhiiolele pulmonare. la nivelul alveolelor se fac schimburile gazoase dintre sânge și aerul inspirat.
ALVEOLITĂ	inflamația alveolelor.
ALVEOLIZĂ	atrofie progresivă a osului alveolar din jurul unuia sau mai multor dinți.
ALVEOLO-DENTAR	care se referă la dinte și la alveola sa.
ALVEOLO-MANDIBULAR	sin. nerv mandibular; nerv detașat din ramura mandibulară a trigemenului, ca traiect intraosos în canalul mandibular la nivelul căruia emite o serie de ramuri pentru alveolele dentare.
ALVIN	(lat. <i>alvus - abdomen</i>) care provine din partea terminală a tubului digestiv.
ALEVIN	denumire latină atribuită prepuilor de pește.
ALZHEIMER (BOALA)	1. sin. degenerescenta Alzheimer formă de demență presenilă; 2. proces patologic grav al celulei nervoase.
AMALGAM	aliaj care conține mercur folosit pentru obturarea cariei dentare.
AMARANTISM	fotodermatoză produsă consecutiv consumului de știr sălbatic (<i>Amarantus retroflexus</i>).
AMARIL	care se referă la febra galbenă.
AMASTIE	lipsa congenitală a glandei mamare.
AMAUROZĂ	tulburări de vedere datorită unor modificări la nivelul retinei, nervilor optici sau a centrilor nervoși fără alterarea mediilor transparente ale ochilor.
AMAXOFOBIE	(gr. <i>amaxa - căruță, phobos - frică</i>) frica de a călători cu mijloace de transport.
AMAZIE	(gr. <i>a + mazos - mamelă</i>) lipsa mamelei.
AMBI-, AMBO-	prefixe de origine latină cu sensul de unul și celălalt, de ambele părți.

AMBIANT	care înconjoară din toate părțile.
AMBIDEXTRU	capabil să se servească în aceeași măsură de ambele mâini.
AMBIVALENȚĂ	în psihologie și psihiatrie, manifestări simultane de sentimente contradictorii, uneori diametral opuse.
AMBLI...	prefix de origine greacă cu sensul de tocit, obtuz și arătând o insuficiență, un defect, o imperfecțiune.
AMBLIOMA	(gr. <i>ambly</i> – <i>obtus</i> , <i>omma</i> - <i>vedere</i>) parazit cu vederea foarte slabă din familia <i>Ixodidae</i> , ordinul <i>Artropoda</i> care parazitează pe păsări și mamifere și poate transmite la rumegătoare rickettsioza.
AMBLIOPIE	(gr. <i>amblys</i> + <i>opsis</i> - <i>vedere</i>) deficit vizual fără cauză organică sau de refracție.
AMBOCEPTOR	(lat. <i>ambo</i> – <i>cu două</i> , <i>capo-ere</i> – <i>a prinde</i>) substanță cu două legături cu rol intermediar între alexină și molecula organică, unește pe de o parte antigenul și pe alta complementul, anticorpi care posedă două grupe haptotrofe: un grup citofil și unul complementofil.
AMBROSAJ	tehnică de osteosinteză a unei fracturi cu una sau două broșe Kirschner.
AMBULANT	care se deplasează sau care poate fi deplasat.
AMBULANȚĂ	automobil special amenajat pentru transportul răniților și bolnavilor.
AMBULATOR	instituție sanitară în care se acordă asistență medicală bolnavilor care nu au nevoie de internare în spital.
AMBUSTIE	ardere parțială.
AMENOREE	dispariția menstriei; de cauză fiziologică sau patologică.
AMEIOZĂ	lipsa în meioză a diviziunii heterotipice (reducționale) și desfășurarea numai a diviziunii homotipice (mitotice).
AMELIE	(gr. <i>a</i> + <i>melos</i> - <i>membreu</i>) lipsa congenitală a membrilor.
AMELOBLASTOM	tumoră epitelială benignă, dar recidivantă, dezvoltată în maxilare, plecând de la celulele generatoare de smalț.
AMENOREE	(gr. <i>a</i> + <i>men</i> – <i>lună</i> , <i>menes</i> – <i>curățirea lunară la femeie</i>) absența menstrilor, survenită în afara sarcinii și la femei de vârstă la care trebuie să existe.
AMENOTROPIE	(gr. <i>a</i> + <i>metron</i> – <i>măsurare</i> , <i>ops</i> - <i>ochi</i>) nume de ansamblu dat pentru tulburările de refracție oculară produse de o convergență a razelor luminoase pe retină, rezultatul va fi proiectarea defectuoasă a imaginii pe retină, astigmatismul, miopia, hipermetropia sunt ametropia.
AMENT	inflorescență cilindrică sau globulară cu flori unisexuate, foarte mici, fără peduncul, înșirate pe o axă subțire și pendulă.
AMETABOLĂ	denumire generică introdusă de A. Latreille (1762-1833) pentru a indica insectele inferioare (fără aripi) care se dezvoltă direct, larva semănând cu adultul (insecte fără metamorfoză; ex subclasa <i>Apterygota</i> cu ordinele <i>Collembola</i> , <i>Thysanura</i>).
AMFETAMINĂ	stimulant al sistemului nervos central și simpatic, care sporește randamentul fizic și psihic, scade oboseala, apetitul și nevoia de somn; poate duce la toxicomanie.
AMFI..., AMFO...	prefixe de origine greacă cu sensul de unul și celălalt, de cele două părți, în jurul la.
AMFIARTROZĂ	(gr. <i>amphi</i> – <i>dublu</i> , <i>ambele părți</i>) articulație semimobilă, cu suprafețele osoase unite prin țesut fibrocartilagos și prin ligamente periferice.
AMFIBIE	care poate trăi în aer și în apă.
AMFIBIENI	clasă de vertebrate tetrapode, care ocupă un loc intermediar între pești și vertebratele tetrapode terestre, adaptate atât pentru viața în apă cât și pe uscat.
AMFIBOL	(gr. <i>amphi</i> + <i>bolos</i> – <i>oscilant</i> , <i>ambiguu</i>) cu dublu înțeles, echivoc, termen utilizat pentru a caracteriza o stare în care temperatura, în unele afecțiuni, mai ales seara este ridicată, iar dimineața are valori normale.

AMFIDIARTROZĂ	(gr. <i>amphi</i> + <i>dia</i> – prin + <i>arthron</i> - încheietură) articulație care are caracteristici amfiartroză cât și de diartroză.
AMFIDIPLOID	alopoliploid apărut în urma hibridării a două specii diferite care însumează numerele somatice de cromozomi: $2n + 2n$ sau AABB ale genitorilor; fiind un hibrid dublu diploid, fiecare cromozom are omologul său, ceea ce asigură o meioză normală și deci formarea unor gameți diploizi ($2n$), care prin singamie (fecundare) produc descendenți aloploiploizi; se poate afirma că un amfiploid este un aloploiploid fertil.
AMFIGONIE	(gr. <i>amphi</i> + <i>goneia</i> – producere, naștere) înmulțire sexuată.
AMFIMIXIE	(gr. <i>amphi</i> + <i>mixis</i> - amestec) fecundație rezultând din amestecul a doi gameți mascul și femel provenind de la doi indivizi diferiți asigurându-se ereditatea paternă și maternă, reproducere sexuată adevărată prin unirea în procesul fecundării a unor gameți de sexe diferite; este opusă apomixiei.
AMFINEURE	clasă de moluște, reprezentând formele primitive ale acestora, adaptate condițiilor marine din regiunile de coastă; au un sistem nervos fără ganglioni, pornind din jurul esofagului; se cunosc peste 1000 de specii, printre care chitonii.
AMFIPODE	ordin din clasa <i>Crustacea</i> , foarte numeros (peste 2700 de specii, printre care puricii de plajă), răspândit în mediul acvatic; sunt specii fitofage sau microfage.
AMFOFIL	(gr. <i>amphi</i> + <i>philein</i> – a iubi) nume dat unor celule sau țesuturi care se colorează atât cu coloranți acizi cât și cu bazici.
AMFORIC	(gr. <i>amphoreus</i> – vas de lut cu două torți) caracterizarea unor sunete stetoscopice care se aseamăna cu zgomotul obținut când se suflă într-o amforă.
AMFOTERIC	(gr. <i>amphoterous</i> - amândouă) cu acțiune dublă.
AMFOTONIE	(gr. <i>amphi</i> + <i>tonos</i> - resort) hipertonie concomitentă a sistemelor simpatic – parasimpatic ale vieții vegetative.
AMIBĂ	protozoar parazit care aparține ordinului <i>Amoeba</i> .
AMIBIAN	care se referă la amibe sau care este provocat de amibe.
AMIBIAZĂ	boală parazitara cauzată de o amibă endemică în țările calde, contractată prin ingestia de chiști de amibe. se manifestă printr-o dizenterie prezentând colici, tenesme, scaune diareice mucopurulente și sanguinolente, netratată, infecția devine cronică, cu perioade de exacerbare și se poate complica cu leziuni hepatice cu evoluție acută care se traduce clinic prin dureri hepatice, hepatomegalie și adesea icter, de la leziunile colonului, amiba poate metastaza la alte organe.
AMIBIOZĂ	sin. <i>Amoebosis apis</i> , boală invazivă la albine produsă de un protozoar unicelular, <i>Malpighamoeba mellifica</i> care se găsește în corpul albinelor sub formă vegetativă sau chiști, contaminarea având loc odată cu hrănirea.
AMIBOCITE	celule care au configurația și proprietățile unei amibe (ex. leucocitele).
AMIBOID	care este asemănător cu o amibă sau care amintește unele caractere ale amibelor.
AMIBOTENIA	(gr. <i>amoibaos</i> + lat. <i>taenia</i> - panglică) parazit intestinal de talie mică din familia <i>Taeniidae</i> , ordinul <i>Cestoda</i> , având 12 proglote și întâlnit la găină.
AMICROBIAN	care nu conține germeni vizibili sau cultivabili, care nu se datorește microbilor
AMIDĂ	compus organic derivat funcțional al acizilor, care conține în locul grupeii OH a carboxilului o grupare amino ($-NH_2$); sunt, în general, substanțe solide, cristalizate, cu reacție neutră, solubile în apă; sunt prezente în constituția proteinelor, polipeptidelor naturale și sintetice și se utilizează în industria farmaceutică, a polimerilor.
AMIDON	substanță de origine vegetală, formată prin unirea a numeroase molecule de glucoză. amidonul este foarte răspândit în grăunțele de grâu, boabele de porumb, cartofi, constituind o importantă rezervă pentru prepararea pudrelor emoliente, unguentelor etc.

AMIDOSTOMUM	(gr. <i>amis</i> , <i>amidos</i> – <i>vază</i> , <i>oală</i> cu buza răsfrântă, <i>stoma</i> - <i>gură</i>) nematod din familia <i>Trichostongiloidae</i> , care parazitează de obicei la găscă în mucoasa stomacului muscular având orificiul bucal asemănător unui vas cu buza răsfrântă.
AMIDONAT	care conține amidon, care este făcut cu amidon.
AMIELINIC	(gr. <i>a</i> + <i>myelos</i> – <i>măduvă</i>) fără mielină; termen utilizat pentru denumirea nervilor lipsiți de teacă mielică.
AMILACEU	(gr. <i>amylon</i> – <i>făină</i> , <i>amidon</i>) care conține amidon, care este de natura amidonului sau îi seamănă.
AMILAZĂ	(gr. <i>amylon-ase</i> – <i>desemnarea unui ferment</i>) enzimă din clasa hidrolazelor care scindează molecula de amidon și de glicogen pe cale hidrolitică; după modul de acțiune se disting alfa (dextrinogenă) și beta (zaharogenă) amilazele.
AMILOID	(gr. <i>amylon</i> + <i>eidos</i> – <i>asemănător</i> , cu forma) asemănător amidonului, substanță care dă reacție de culoare cu iodul (albastru-violet) asemănătoare amidonului. substanță anormală, similară amidonului, care se depune între celulele unor țesuturi și organe, provocând leziuni degenerative și diverse tulburări funcționale.
AMILOIDOZĂ	(gr. <i>amylon</i> + <i>ei</i> + <i>oză-osis</i> - <i>boală</i>) boală care constă în formarea unui produs proteic amorf care dă reacții chimice cu amidonul, apare în ficat, rinichi, splină, ganglioni și vasele limfatice.
AMILOLIZĂ	proces enzimatic în care amidonul este hidrolizat prin diastază rezultând glucoză și maltoză.
AMILOPECTINĂ	(gr. <i>amylon</i> + <i>pektos</i> - <i>coagulat</i>) component al amidonului care se găsește din abundență învelișul exterior al granulelor de amidon.
AMILOZĂ	componentă a amidonului cu structură neramificată, înfășurată în spirală.
AMIELIE	(gr. <i>a</i> + <i>myelos</i> - <i>măduvă</i>) lipsa congenitală a măduvei spinării.
AMIGDALĂ	1. (gr. <i>amygdale</i> - <i>migdală</i>), orice organ în formă de migdală; 2. amigdală palatină, acumularea în formă de migdală de foliculi limfoizi, situată între cei doi pilieri ai vălului palatin, pe fiecare față laterală a porțiunii bucale faringiene.
AMIGDALĂ FARINGIANĂ	o acumulare de foliculi limfoizi ce ocupă partea mediană a peretelui superior al rinofaringelui. hipertrofia acestor foliculi constituie vegetațiile adenoide.
AMIGDALECTOMIE	ablația amigdalelor.
AMIGDALIAN	care se refră la migdale
AMIGDALOTOMIE	extirpare chirurgicală a amigdalelor palatine.
AMIGDALITĂ	inflamație acută sau cronică a amigdalelor palatine.
AMIKACINĂ	produs antibacterian din grupul aminoglicozidelor; acționează mai ales pe bacili gram-negativi.
AMIL..., AMILO...	prefixe de origine greacă pentru amidon.
AMILAZEMIE	prezența și concentrația amilazei în sânge; este mult crescută la începutul unei pancreatite acute și de asemenea în inflamația glandelor parotide din oreion.
AMILAZURIE	prezența amilazei în urină.
AMILOLITIC	care are proprietatea de a dizolva amidonul.
AMINĂ	bază organică azotată, derivată din amoniac care intră în compoziția aminoacizilor.
AMINE BIOGENE	substanțe formate în organismul animal prin decarboxilarea aminoacizilor sub acțiunea enzimelor specifice (aminoacid decarboxilazele); unele sunt toxice (putresceina, cadaverina), altele (histamina, tiramina, triptamina, cisteamina) au rol important farmacodinamic pentru că sunt precursori de coenzime, hormoni, vitamine.

AMINOACID	compus organic care conține în moleculă atât funcții acide (carboxil COOH), cât și funcții bazice aminice (NH ₂); cele două grupe funcționale pot ocupa în moleculă diferite poziții una față de alta; ele pot fi legate de același atom de carbon - poziții α, de atomii de carbon învecinați - poziții β; deși în natură se cunosc peste 200 de aminoacizi, doar 20-22 sunt incluși frecvent în structura proteinelor; după posibilitatea de biosinteză a organismului, aminoacizii se clasifică esențiali, semiesențiali și neesențiali.
AMINOACIDEMIE	concentrația în sânge de aminoacizi liberi, exprimată în azot; este un parametru crescut în afecțiunile renale și hepatice.
AMINOACIDOXIDAZE	enzime din clasa oxidoreductazelor care participă la oxidarea aminoacizilor; se găsesc în special în țesutul renal și cel hepatic.
AMINOACIDURIE	concentrația în urină de acizi aminați liberi și, prin extensie, eliminare crescută de acizi aminați prin urină.
AMINOACIL-s A.R.N. SINTETAZA	enzimă care în prezența energiei primite de la adenzinotriofosfat (A.T.P.) catalizează fixarea unui anumit aminoacid la o moleculă specifică a s-A.R.N.; sintetazele sunt foarte specifice, fiecare dintre ele activând numai un singur fel de aminoacid.
AMINOZIDE	grup de antibiotice cu spectru larg, fără absorbție digestivă, administrate de regulă pe cale parenterală; sunt toxice pentru rinichi și nervul auditiv. acestui grup îi aparțin streptomicina, gentamicina, kanamicina, neomicina, paromomicina etc.
AMIOSTENIE	(gr. <i>a + myos – mușchi, sthenos - putere</i>) scăderea forței de contracție a unor mușchi.
AMIOTAXIE	(gr. <i>a + myos + taxis - aranjare</i>) tulburări în contracția mușchilor, involuntare, de origine reflexă, cu aspect coreiform care pot să apară în nevrute.
AMIOTROFIE	(gr. <i>a + mis – mușchi + trophi - hrană</i>); atrofia musculară; lipsa de hrănire a mușchilor.
AMITOZĂ	(gr. <i>a + mitos – fir de ață</i>) diviziunea nucleului celular prin simplul clivaj în două părți aproape egale, fără să apară cromozomi și uneori fără divizarea corpului celular.
AMNEZIC	care suferă de amnezie.
AMNEZIE	(gr. <i>a + mnesis – memorie, amintire</i>) pierderea parțială sau totală a memoriei.
AMNIOCENTEZĂ	puncția cavității amniotice și prelevarea de lichid amniotic pentru analize; se practică spre a treia lună de sarcină.
AMNIOS	(gr. <i>a + amnos - miel, amnion - pieleță</i>) cea mai internă membrană fetală de care este despărțită doar de lichidul amniotic secretat de această membrană, prin suprafața sa externă se unește cu chorionul.
AMNIOSCOPIE	examen vizual al lichidului amniotic cu ajutorul unui tub optic (amnioscop) introdus în colul uterin, practicat în caz de sarcină prelungită; colorația lichidului permite să se evalueze starea fătului.
AMNIOTE	grup de vertebrate ai căror embrioni sunt protejați de amnios și alantoidă.
AMNIOTIC	care se referă la amnios.
A.M.O.	abr. ablația materialului de osteosinteză.
AMOEBIAZĂ	boală diareică produsă de <i>Entamoeba histocolytica</i> .
AMONIAZ	(gr. <i>ammoniakon după zeul Ammon</i>) gaz incolor, cu miros sufocant, toxic, foarte solubil în apă; formează cu apa o soluție amoniacală. la ființele vii amoniacul nu există în stare liberă decât în cantitate extrem de mică. în mod normal, amoniacul care provine din degradarea acizilor aminați este transformat de ficat în uree.
AMONIAZAL	care se referă la amoniac sau care conține amoniac.
AMONIEMIE	concentrația de amoniac din sânge. în mod normal este mică; crește în bolile hepatice grave, comă hepatică.

AMORF	(gr. <i>a + morphe – formă, conformație</i>) fără structură, stare intermediară între cea lichidă și cea solidă, fiind lipsită de structură microscopică; se aseamănă cu starea lichidă, iar macroscopic cu cea solidă fiind rezistentă la deformare.
AMORTIRE	senzație de greutate, cu jena mișcărilor, apărută la un membru; este datorată mai ales staziei circulatorii sau unei compresii de nerv periferic.
AMPHIOXUS	animal marin acraniat, denumit <i>Branchiostoma lanceolatum</i> ; corp transparent cu aspect de peștișor, lung de 5-8 cm, cu schelet de susținere reprezentat de notacord.
AMPHISTOMA	(gr. <i>amphi + stoma - gură</i>) parazit intestinal din familia <i>Paramphistomidae</i> , ordinul <i>Trematoda</i> , care are orificiul bucal prevăzut cu două ventuze, parazitează la om, porc etc.
AMPICILINĂ	penicilină semisintetică ce acționează și pe bacilii gram negativi; se administrează oral și parenteral. spectrul ei bacteriologic s-a modificat cu timpul, fiind de aceea necesară determinarea chimiosensibilității germenului implicat.
AMPLIAȚIE	creșterea în volum a cutei toracice în timpul inspirației.
AMPLIFICATOR DE STRĂLUCIRE	aparat care permite, prin amplificare electronică a unei imagini radioscopice, să-i crească de 200 - 1000 de ori luminozitatea.
AMPRENTĂ	<ol style="list-style-type: none"> 1. suprafața osoasă rugoasă pe care se fixează un mușchi, tendon sau ligament; 2. depresiune imprimată pe suprafața unui organ de către o structură anatomică vecină; 3. urmă lăsată prin compresiunea unei structuri cu consistență redusă, preparat pentru studiul microscopic, obținut prin aplicarea pe o lamă de sticlă a suprafeței unui fragment biopsiat ori a unei secțiuni de organ sau țesut, biptic sau necroptic.
AMPRENTE DIGITALE	urmele lăsate de degete pe un obiect, al căror desen este caracteristic pentru fiecare individ.
AMPULAR	care seamănă cu o ampulă.
AMPULĂ	<ol style="list-style-type: none"> 1. (lat. <i>ampulla – vas mic</i>) recipient în formă de retortă, 2. extremitatea dilatată a unui conduct tubular (ampula rectală).
AMPULĂ RECTALĂ	partea lărgită a rectului, situată imediat deasupra sfînterului anal.
AMPUTARE	secționarea și îndepărtarea unui segment din corp, prin accident sau prin intervenție chirurgicală.
AMPUTAȚIE	<ol style="list-style-type: none"> 1. (lat. <i>amputatio – tăiere de jur împrejur</i>) ablația chirurgicală a unui membru sau segment de membru, prin secționarea părților osoase, cu conservarea, variabilă după caz, a unor părți moi destinate să formeze bontul; 2. prin extensie, ablația chirurgicală a unui organ, viscer sau țesut; 3. secționare prin accident a unui membru sau segment de membru.
ANA...	prefix de origine greacă cu sensul de în sus, din nou, în exces.
ANABAZINĂ	alcaloid extras din planta <i>Anabis aphylla</i> , asemănător nicotinei, care se folosește ca insecticid de contact, ingestie sau respirație, foarte toxic pentru om și animale.
ANABENĂ	alge albastre microscopice grupate în colonii sub formă de șiraguri simple de mărgel; ele se dezvoltă libere în masa apei, cantitățile mari determinând înflorirea apei.
ANABIOZĂ	revenirea la viață sau reînvierea după moarte aparentă; fenomen constant și normal prezent la unele organisme (ex. <i>tardigrade, rotiferi, licheni, spori, semințe</i> etc.) care, în lipsa apei sau la temperaturi scăzute, se contractă și se dehidratează; revenirea la viața activă are loc rapid, prin absorbția apei.
ANABOLIC	<ol style="list-style-type: none"> 1. care se referă la anabolism; 2. care are proprietatea de a activa anabolismul.
ANABOLISM	(gr. <i>anabole – acțiune care indică o îngrămădire, aruncare în sus, o construcție</i>) ansamblul proceselor de metabolism intermediar care conduc la sinteza metaboliților și componentelor structurale celulare.

ANABOLIZANT	substanță medicamentoasă care favorizează procesele metabolice de refacere.
ANACIDITATE	(gr. <i>a</i> + <i>acidus</i> - <i>acid</i>) lipsa de aciditate a sucului gastric.
ANACLIZĂ	în psihiatrie, tendința de a se sprijini afectiv, moral și în mod exclusiv, pe una sau mai multe persoane.
ANACLORHIDRIE	lipsa acidului clorhidric din sucul gastric.
ANACRIN	(gr. <i>ana</i> – în <i>afară</i> + <i>krino</i> - <i>secret</i>) secreție în afară, glandele anacrine varsă secreția lor în torentul circulator.
ANACROT	(gr. <i>ana</i> – în <i>sus</i> + <i>krotos</i> - <i>bătăie</i>) partea cea mai înaltă la înregistrarea curbei pulsului cu ajutorul sfigmografului.
ANACUSIE	(gr. <i>a</i> + <i>akoyein</i> – <i>a auzi</i>) surditate parțială sau totală.
ANADENIE	(gr. <i>a</i> + <i>aden</i> - <i>glandă</i>) lipsa parțială sau totală a unor glande, fenomen observat mai ales la glandele din mucoasa gastrică.
ANAEROB	germen microbial care se dezvoltă în absența oxigenului liber.
ANAEROBIOZĂ	existența vieții în absența oxigenului liber.
ANAFAZĂ	a treia fază a mitozei, în cursul căreia perechile de cromozomi care în timpul fazelor precedente au rămas reunite la nivelul centromerului se separă prin dedublarea acestuia. cele două loturi de cromozomi se îndreaptă către cei doi poli opuși ai fusului acromatic.
ANAFILACTIC	cu caracter de anafilaxie, bazat pe manifestarea unei stări de sensibilizare a organismului la administrarea unei cantități foarte mici dintr-o substanță nevătămătoare prin ea însăși.
ANAFILACTIZANT	care produce anafilaxie.
ANAFILAXIE	(gr. <i>ana</i> – <i>contra</i> + <i>phylaxis</i> - <i>apărare</i>) stare de hipersensibilitate care se dezvoltă la două-trei săptămâni după injecția unei substanțe cu proprietăți antigenice care se manifestă printr-o reacție violentă care survine îndată după reinjecția aceleiași substanțe.
ANAL	care se referă la anus, aparține anusului sau are contingențe cu partea și deschiderea terminală a tubului digestiv gros (ex. artera, sfincterul sau glanda anală).
ANALEPTIC	(gr. <i>analeptikos</i> – <i>răcoritor</i> , <i>stimulant</i>) substanță care excită sistemul nervos central.
ANALGETIC	medicament care combate durerea.
ANALGEZIC	medicament capabil să suprimă sau să atenueze durerea prin acțiune centrală.
ANALGEZIE	suspendarea sensibilității la durere; stare caracterizată prin scăderea marcată sau dispariția sensibilității dureroase.
ANALITIC	care se referă la o analiză.
ANALIZATOR	noțiune introdusă de <i>I.P. Pavlov</i> pentru a denumi aparatul complex și unitar, aparținând sistemului nervos, care are rolul de a recepționa, conduce și transforma în senzații excitațiile specifice primite din mediul extern și intern; analizatorii excitațiilor externe sunt: cutanat, olfactiv, gustativ, acustic și optic; analizatorii excitațiilor interne sunt motor, vestibular și al mediilor interne.
ANALIZĂ	separarea unui compus chimic în elementele sale; studiul unui fenomen sau unei structuri, în vederea izolării și identificării elementelor lor constitutive; în limbaj curent, examen de laborator.
ANALOG	o asemănare totală sau parțială a caracteristicilor esențiale ale unui organism cu cele ale sistemului organismului cu care se compară.

ANALOGIE	similitudine sau asemănare în ceea ce privește morfologia, structura sau funcționarea, între organele sau funcțiile a două sau mai multe specii de origini diferite.
ANAMNIOTE	grup de vertebrate al căror embrion este lipsit de amnios și de alantoidă, cum sunt peștii și amfibienii.
ANAMNEZĂ	(gr. <i>anamnasis</i> – <i>aducere aminte</i>) totalitatea informațiilor de examen clinic pe care medicul le ia de la bolnav și însoțitorii acestuia pentru a le utiliza în vederea stabilirii diagnosticului.
ANAPLASMA	(gr. <i>ana</i> + <i>plasma</i> - <i>protoplasma</i>) parazit globulos al eritrocitelor din familia <i>Babesiidae</i> , ordinul <i>Sporozoa</i> , colorat intens, de formă cocoidă caracterizat prin lipsa protoplasmei în jurul său, se transmite prin căpușe la bovine.
ANAPLAZIE	termen utilizat pentru a denumi procesul prin care unele celule pierd o parte din caracterele lor proprii.
ANASARCĂ	edem generalizat rezultând din acumulare de lichid în țesuturi și în cavitățile organice.
ANASPADIAS	(gr. <i>ana</i> + <i>spao</i> – <i>trag, sparg</i>) malformație care constă în deschiderea uretrei pe fața dorsală a penisului.
ANASTOMOZĂ	(gr. <i>anastomosis</i> - <i>deschidere</i>) stabilirea prin metode chirurgicale a unei comunicări între două organe cavitare sau două părți ale aceluiași organ.
ANATIDAE	termen taxonomic care desemnează familia găștelor și rațelor care aparțin de subordnul <i>Anseres</i> .
ANATOMIC	1. care se referă la anatomie; 2. care privește părțile și structurile organismului.
ANATOMIE	(gr. <i>ana</i> – <i>prin</i> + <i>tome</i> - <i>secțiune</i>) știință care studiază structura și morfologia omului sau animalelor, cu ajutorul disecției.
ANATOMIE PATOLOGICĂ	știința care se ocupă cu alterațiile organice provocate de diverse afecțiuni.
ANATOMOPATOLOG	medic care practică examenul microscopic al țesuturilor sau organelor excizate chirurgical sau prelevate după deces.
ANATOMOPATOLOGIE	sin. anatomie patologică.
ANATOXINĂ	preparat obținut dintr-o toxină bacteriană (difterică, tetanică, botulinică etc.) prin acțiunea simultană a formolului și căldurii și care și-a pierdut puterea toxică. anatoxinele se folosesc pentru vaccinarea împotriva unor maladii.
ANATROP	care este inversat; ovul anatrop, ovul răsturnat cu 180°, în așa fel încât hilul și micropilul sunt apropiate, iar chalaza este opusă hilului.
ANAVIRUS	extract de țesuturi infectate cu un ultravirus apoi inactivat.
ANCHIL..., ANCHILO...	prefixe de origine greacă indicând relația de strâmt, restrâns, deci arătând o jenă, o neperformanță, o sudură.
ANCHILOBLEFAROM	(gr. <i>agkylos</i> – <i>îndoit, blepharon</i> - <i>pleoapă</i>) unirea parțială sau totală, congenitală sau câștigată a pleoapelor, fie între ele, fie a pleoapelor cu globul ocular.
ANCHILOCHEILIE	unirea parțială sau totală, congenitală sau câștigată a buzelor.
ANCHILODACTILIE	malformație congenitală constând în sudura degetelor.
ANCHILOGLOSĂ	aderența limbii la planșeul gurii.
ANCHILOPOIEZA	proces patologic care produce anchiloză.
ANCHILOSTOMOIDOZĂ	boală parazitară datorată infestării cu viermi paraziți din <i>genul Anchylostoma</i> , caracterizată de obicei prin anemie progresivă (sin. anchilostomiază).
ANCHILOZĂ	limitarea sau dispariția mișcărilor unei articulații rezultând dintr-o afecțiune articulară sau în urma unui traumatism. ea poate fi realizată și pe cale chirurgicală.

ANCOLURĂ	regiunea corporală a calului care se întinde de la cap până la greabăn, spată și piept, regiune esențială în mecanismul de deplasare a calului.
ANCONEU	(gr. <i>agkylos</i> – <i>îndoitură, cot</i>) care este în legătură cu cotul.
ANDR..., ANDRO...	prefixe de origine greacă indicând o relație cu omul ca individ masculin sau cu sexul masculin.
ANDROCEU	denumire generică pentru organele de reproducere masculine dintr-o floare: totalitatea staminelor, eventual și a staminodiilor (stamine sterile).
ANDROGEN	sin. androgenic, care provoacă apariția caracterelor sexuale masculine, androgenii sunt hormoni steroizi masculini care favorizează dezvoltarea organelor genitale externe, formarea spermei și apariția caracterelor secundare ale bărbatului, se disting hormoni testiculari și hormoni de origine suprarenaliană.
ANDROGENIE	starea unui individ androgen.
ANDROGENEZĂ	dezvoltarea unui individ masculin dintr-un gamet masculin sau partenogeneză masculină; androgeniza se referă cu precădere la producerea plantulelor haploide direct din grăunciorii de polen.
ANDROGIN	sin. pseudo-hermafrodit; în antropologie, individ care posedă unele caractere sexuale ale sexului opus.
ANDROID	care seamănă cu un bărbat, care prezintă caractere masculine.
ANDROPAUZĂ	sin. climacteriu masculin; perioadă de involuție a funcției testiculare.
ANDROSTERIL	termen care desemnează lipsa capacității de a forma gameți masculini.
ANDROSTERON	hormon masculin secundar izolat din urina bărbatului, reprezentând una din formele sub care se elimină testosteronul; activitatea sa androgenică este slabă.
ANENCEFAL	(gr. <i>a</i> + <i>egkefalos</i> - <i>creier</i>) făt născut fără creier.
ANECOGEN	în ecografie, se spune despre o structură fără ecouri.
ANECTORI	mușchii care provoacă zădărnicierea penajului.
ANEFRIE	lipsa congenitală sau dobândită a unui rinichi.
ANELIDE	viermi inelați (<i>Annelida</i>), reprezentați de râmă, lipitoare etc., care au corpul împărțit prin pereți transversali (dermatomere), în segmente sau inele care corespund și interiorului corpului, fenomen denumit <i>metamerie</i> ; sunt animale marine, de apă dulce și terestre, cu sau fără apendice.
ANEMIA MINERILOR	anemie hipocromă care complică anchilostomiatoza.
ANEMIC	care se referă la anemie, care suferă de anemie.
ANEMIE	(gr. <i>anaimia</i> – <i>sărăcie în sânge</i>), scăderea numărului de eritrocite și a cantității de hemoglobină, stare patologică cu manifestări clinico-biologice produse prin deficit global de hemoglobină. anemia se poate manifesta prin: paloarea pielii și mucoaselor, sincope, amețeli, tahicardie, tulburări digestive.
ANEMIE APLASTICĂ	anemie prin insuficiența producere de precursori ai eritrocitelor în măduva osoasă, adesea asociată cu o scădere a producției celorlalte celule din sânge.
ANEMIE AREGENERATIVĂ	orice anemie cu insuficiență producere de eritrocite în măduva osoasă (absența eritroblastelor pe frotiul de măduvă sau prezența eritroblastilor anormali, care nu se pot matura).
ANEMIE CARENȚIALĂ	orice anemie datorată unei carențe alimentare sau unei tulburări de absorbție a fierului, vitaminelor și factorilor antianemici.
ANEMIE CRIPTOGENETICĂ	anemie a cărei cauză nu este elucidată.
ANEMIE DREPANOCITARĂ	anemia hemolitică din drepanocitoză.

ANEMIE ERITROBLASTICĂ	sin. eritroblastoză fetală.
ANEMIE FERIPRIVĂ	anemie cauzată de un deficit de aport sau de absorbție a fierului, caracterizată prin scăderea concentrației corpusculare medii în hemoglobină și a fierului seric. sin. anemie sideropenică.
ANEMIE HEMOLITICĂ	anemie prin distrugerea excesivă a eritrocitelor în sânge (hemoliză) sau printr-o fragilitate anormală a globulelor roșii sau prin acțiunea nocivă asupra eritrocitelor (de către substanțe toxice de origine externă sau produse în organism, ori datorită acțiunii distructive excesive a unui țesut sau organ).
ANEMIE HIPOCROMĂ	anemie caracterizată prin scăderea concentrației de hemoglobină din eritrocite.
ANEMIE MACROCITARĂ	anemie caracterizată printr-o scădere de hemoglobină relativ mai mică decât cea a numărului de eritrocite, deoarece volumul globular mediu este crescut.
ANEMIE MEGALOBLASTICĂ	anemie macrocitară care se însoțește de prezența megaloblaștilor în măduva osoasă.
ANEMIE NORMOCITARĂ	anemie caracterizată prin scăderea concentrației de hemoglobină, corelată cu scăderea numărului de eritrocite, volumul acestora fiind normal.
ANEMIE NUTRIȚIONALĂ	v. anemie carențială.
ANEMIE PERNICIOASĂ	anemie gravă de tip macrocitar-megaloblastic, datorită unei malabsorbții a vitaminei B ₁₂ provenită din alimentație; este provocată de lipsa factorului gastric intrinsec (care în mod normal îi favorizează absorbția). se asociază cu tulburări digestive și nervoase.
ANEMIE REGENERATIVĂ	anemie datorată unei hemoragii sau unei hemolize cu creșterea numărului de reticulocite (globule roșii tinere) în sânge, mărturie a unei activități eritropoietice crescute în măduva osoasă.
ANEMIE SIDEROBLASTICĂ	tip rar de anemie în care eritrocitele circulante, hipocrome și microcitare se asociază cu creșterea fierului din eritroblaști sub forma unor granule mari dispuse în inel în jurul nucleului, anemia sideroblastică poate fi congenitală sau dobândită.
ANEMIE SIDEROPENICĂ	sin. anemie feriprivă.
ANEMOFILE	grup de plante alogame la care polenul este transportat de vânt (gimnospermele, gramineele etc).
ANENCEFALIE	monstruoasă incompatibilă cu viața, caracterizată prin absența cerebelului și a encefalului.
ANENCEFALOTROFIE	(gr. <i>an</i> + <i>encephalos</i> + <i>trophos</i> - hranire), diminuarea volumului encefalului, adesea congenitală, dar care apare și în timpul vieții din cauze diverse.
ANERGIE	dispariția capacității organismului de a reacționa față de o substanță ori agent patogen față de care era sensibilizat anterior.
ANESTEZIC	substanță prin care se obține pierderea temporară a sensibilității;
ANESTEZIE	suprimarea artificială, cu anestezice, a sensibilității într-o regiune (anestezie locală sau regională), sau în ansamblul corpului (anestezie generală) de obicei în vederea unei intervenții chirurgicale. pierderea sensibilității care poate interesa una sau mai multe forme de sensibilitate.
ANESTEZIE EPIDURALĂ	anestezie regională prin introducerea soluției de anezic în orificiul inferior al canalului sacral; se practică în obstetrică și urologia masculină.
ANESTEZIE GENERALĂ	anestezie prin care se obține o narcoză, agentul anezic fiind introdus pe cale intravenoasă, prin inhalație sau pe cale rectală.
ANESTEZIE PERIDURALĂ	anestezie regională obținută injectând anezicul în spațiul cuprins între canalul osos rahidian și dura mater, prin ligamentul galben (între două lame vertebrale, pe linia apofizelor spinoase și la nivelul dorit, de la a șaptea vertebră cervicală până la a cincea lombară).

ANESTEZIE RAHIDIANĂ	sin. rahianestezie.
ANESTEZIOLOGIE	partea medicinei care se ocupă de anestezie și reanimare.
ANESTEZIST (ANESTEZIOLOG)	persoană (medic sau auxiliar medical) care practică anestezia.
ANETOL	eter metilic al unui alcool aromatic din uleiul esențial de fenicul.
ANEUPLOID	organism la care numărul de cromozomi din celulele somatice este diferit față de numărul de bază, fără a fi multiplul acestuia; organismele aneuploide pot fi: a. oligozome (sau hipoploide), din care fac parte: monozomicii, la care lipsește un cromozom dintr-o pereche, simbolizați $2n-1$ și nulizomicii, la care lipsesc ambii cromozomi dintr-o pereche, simbolizați $2n-2$; b. polizome (hiperploide), din care fac parte: trizomicii, la care la o pereche oarecare de cromozomi se adaugă un al treilea membru, simbolizat $2n+1$ și tetrazomicii, la care se adaugă doi cromozomi la o pereche, simbolizați $2n+2$.
ANEVRINĂ	sin. tiamină.
ANEVRISM	(gr. <i>aneuryno - dilatare</i>) dilatare circumscrișă a peretelui unei artere, care apare în locul unde rezistența este diminuată prin leziune, malformație sau traumatism, uneori se ajunge ca aneurismul să producă o comunicare între o arteră și o venă (aneurism arterio-venos).
ANEVRISMORAFIE	cură chirurgicală a unui anevreism, care constă din deschiderea pungii aneurismale, apoi sutura din interior a orificiilor respective.
ANEXECTOMIE	ablația anexelor uterului.
ANEXELE UTERULUI	ansamblul constituit din ovare, trompele uterine și ligamentele largi.
ANEXITĂ	(lat. <i>annexus - unire + itis - aprindere</i>) inflamația anexelor uterului numită curent salpingoovarită (infecție care interesează deopotrivă ovarul și trompa uterină).
ANFRACTUOZITATE	(lat. <i>anfractus - cotitură, ocol, circular</i>) cavitate cu contur neregulat, cu sinuozități.
ANGAJARE	în obstetrică, trecerea capului fetal prin strâmtoarea superioară a bazinului.
ANGE..., ANGIO...	prefixe de origine greacă arătând relația cu un vas sanguin sau limfatic sau, mai rar, cu un canal biliar.
ANGEITĂ	inflamație a unui vas sanguin sau limfatic.
ANGHINARE	<i>Cynara scolymus</i> , plantă erbacee din familia <i>Asteraceae</i> care se folosește în tratamentul hepatitei cronice, colecistitei cronice, constipației.
ANGIECTAZIE	(gr. <i>aggeion - vas, ectasis - dilatare</i>) dilatație permanentă a unui vas.
ANGINĂ	(lat. <i>ango-ere - a strânge, a sugruma, a supăra</i>) 1. inflamație acută a inelului limfatic faringian și a amigdalelor palatine; 2. termen folosit pentru îngustarea unor căi sau canale consecutiv mai multor cauze (inflamații, edeme, pseudomembrane) 3. sindrom dureros determinat de ischemia anumitor viscere
ANGINĂ CU MONOCITE (MONOCITARĂ)	sin. mononucleoză infecțioasă.
ANGINĂ PECTORALĂ	sin. <i>Angor pectoris</i> ; termen care desemnează îngustarea arterelor coronare, ceea ce va antrena ischemie miocardică de scurtă durată, senzație de angoasă și opresiune toracică provocată de un aport insuficient de oxigen la inimă, durerea iradiază deseori spre membrul superior stâng, maxilar și spate fiind declanșată de efort, emoție, uneori de frig; este repede calmată prin repaus și trinitrină (sublingual).
ANGINOS	care se referă la angină, care suferă de angină.
ANGIOCARDIOGRAFIE	metodă radiologică de examinare - prin seriografie - a inimii și vaselor mari, opacificate cu substanțe de contrast.

ANGIOCARDIOPATIE	orice afecțiune a inimii și a vaselor sanguine.
ANGIOCOLECISTITĂ	inflamație a căilor biliare și a veziculei biliare.
ANGIOCOLEGRAFIE	sin. colangiografie.
ANGIOCOLITĂ	sin. colangită, inflamația căilor biliare, de obicei corelată cu stază biliară.
ANGIOCOLITĂ UREMIGENĂ	angiocolită acută febrilă care se însoțește de creșterea ureei sanguine (2g/l și peste). survine mai frecvent la subiecți în vârstă, suferinzi de litiază biliară sau de cancer al căilor biliare și se încadrează într-o septicemie cu bacili gram negativi cu punct de plecare biliar.
ANGIODISPLAZIE	anomalie de dezvoltare a vaselor.
ANGIOEDEM	sin. boala Bannister (Henry Martin, 1884-1920), edem angioneurotic; edem instalat rapid, de natură alergică sau neurovegetativă.
ANGIOGRAFIE	evidențierea radiografică a vaselor sanguine prin injectarea acestora cu substanțe de contrast.
ANGIOKERATOM	mic angiom cutanat, cu suprafață rugoasă, hiperkeratozică.
ANGIOLOGIE (ANGEIOLOGIE)	parte a anatomiei care studiază vasele de sanguine și limfatice.
ANGIOM	tumoră circumscrișă, formată dintr-o aglomerare de vase sanguine (hemangiom) sau limfatice (limfangion); au diferite localizări și, cel mai des, sunt de origine congenitală.
ANGIOM (HEMANGIOM)	pată cutanată roșie, uneori albăstruie, plană de întindere și formă variabilă, foarte frecventă la nou născuți.
ANGIOMATOS	care se referă la un angiom.
ANGIOMATOZĂ	afecțiune (adesea congenitală sau ereditară) caracterizată prin prezența de angioame multiple (cutanate, meningiene, retiniene etc.).
ANGIOMIOM	miom care conține un număr mare de vase sanguine.
ANGIONECROZĂ	necroza peretelui unui vas sanguin.
ANGIOPATIE	termen generic pentru afecțiunile vaselor, în special ale celor sanguine.
ANGIOPLASTIE	intervenție chirurgicală pentru repararea unui vas sau corijarea calibrului; se practică mai ales pe artere.
ANGIOPLASTIE CORONARIANĂ	(endocoronariană), dilatarea terapeutică a unei artere coronare stenozate, folosind un balonaș gonflabil introdus printr-o sondă, sub control coronarografic, metoda a fost pusă la punct de către Grüntzig (1971).
ANGIOREXIE	ruperea unor vase.
ANGIOSARCOM	tumoră malignă care rezultă din proliferarea celulelor reticulare și endoteliate ale vaselor sanguine; localizată mai ales la nivelul ficatului, splinei și membrilor.
ANGIOSPASM	spasm arterial; micșorarea unor porțiuni limitate a arterelor ca urmare a contracției fibrelor musculare din tunica medie.
ANGIOSPASTIC	care se însoțește de spasm vascular. ex. retinopatie angiospastică.
ANGIOSPERME	încrângătură care cuprinde plante cu flori, care au sămânța închisă în fruct; angiospermele împreună cu gimnospermele sunt grupate în subdiviziunea <i>Spermatophyta</i> , spre deosebire de gimnosperme, acestea au ovule care se dezvoltă în ovarul format de către megasporofil, după fecundare ovarul se transformă în fruct care include una sau mai multe semințe.
ANGIOSTENOZĂ	îngustarea calibrului vaselor.
ANGIOTENSINĂ	substanță protidică provenită din angiotensinogen sub acțiunea enzimei numită renină, se cunosc două feluri de angiotensină (I și II), dotate cu proprietăți fiziologice,

	îndeosebi vasoconstricția micilor arteriole ale rinichiului, ceea ce duce la hipertensiune; în mod normal angiotensinele sunt distruse de enzime.
ANGIOTONINĂ	sin. angiotensină.
ANGOASĂ	stare de maleză generală, fizică sau psihică, care se manifestă prin tulburări neurovegetative: eritem ori paloare, transpirații, uscăciunea mucoaselor, tahicardie ori bradicardie, palpitații și în cazuri extreme, angor, spasme digestive, tremurături etc.
ANGOR	durere angoasantă, în general localizată precordial, însoțită de o stare de anxietate marcată, care poate deveni extremă.
ANGOR PECTORIS	sin. angină pectorală, criză dureroasă produsă de ischemia acută de scurtă durată a miocardului.
ANGORJARE	acumulare de lichid (sânge, serozitate, produs de secreție glandulară) într-un organ care astfel devine dur și crește în volum.
ANGRENARE	pătrunderea, unul în altul, a fragmentelor unui os fracturat.
ANGSTRÖM	abr. Å, unitate de măsură a lungimilor de undă care corespund la o zecime de milionime dintr-un metru (10^{-10}), în prezent această unitate se înlocuiește prin nanometrul.
ANGUILLULOZĂ	sin. strongiloidoză în medicina umană.
ANGULAR	unghiul format de porțiunile unui organ sau de poziția a două segmente ale corpului sau a două organe vecine.
ANHIDRAZĂ CARBONICĂ	nume dat bioxidului de carbon (CO_2), numit și gaz carbonic; este un gaz incolor, inodor, solubil în apă. se folosește la prepararea băuturilor gazoase, în stare solidă este un refrigerant folosit la conservarea și transportul alimentelor, joacă un rol important în fiziologia respiratorie și sanguină (schimbările respiratorii și menținerea echilibrului acidobazic).
ANHIDRIDĂ	substanță organică formată prin eliminarea unei molecule de apă din două grupări carboxil.
ANHIDROTIC	sin. antisudoral.
ANHIDROZĂ	(gr. <i>a</i> + <i>h-idros</i> - <i>apă</i>) absența sau insuficiența secreției sudorale, lingv. derivat din cuvântul grec <i>hidros</i> (sudoare), nu din <i>hydor</i> (apă) diminuarea transpirației.
ANHIST	care nu are structură tisulară sau care este lipsit de celule. ex. membrană anhistă.
ANICTERIC	care nu este însoțit de icter, referindu-se la o afecțiune hepatică.
ANILINĂ	amină fenolică extrasă din gudron, care servește la fabricarea multor coloranți (fuxină, negru de anilină etc.) și la sinteza unor medicamente (ex. fenacetina).
ANILISM	intoxicație accidentală sau profesională cu anilină, mai ales prin inhalare; apare la muncitorii ce lucrează la fabricarea unor coloranți și medicamente.
ANION	ion cu sarcină electrică negativă; în cursul electrolizei, anionii se deplasează la anod.
ANIS	sin. <i>Pimpinella anisum</i> .
ANITĂ	inflamația localizată în jurul anusului.
ANIZO...	prefix de origine greacă pentru inegal, neregularitate, lipsă de simetrie.
ANIZOCITOZĂ	(gr. <i>a</i> + <i>isos</i> - <i>egal</i> + <i>kytos</i> - <i>celulă</i>) inegalitate de talie a elementelor dintr-o populație celulară, cu referire în special la eritrocite și care se traduce grafic prin lărgirea și aplatizarea curbei Price-Jones, eritrocite care au dimensiuni inegale.
ANIZOCORIE	inegalitatea diametrului celor două pupile.
ANIZOCROMIE	inegalitatea de colorație a eritrocitelor care sunt încadrate cu hemoglobină mai multă sau mai puțină.

ANIZOGAMIE	situație în care fecundarea are loc între doi gameți diferențiați profund; diferențele pot afecta mărimea și forma.
ANIZOMETROPIE	inegalitatea refracției celor doi ochi; un ochi poate fi miop iar celălalt hipermetrop.
ANIZOSTENIE	inegalitate de tonus în grupe de mușchi înainte de a acționa sinergic; astenie într-un grup muscular și hiperstenie în grupul antagonist.
ANOD	polul pozitiv, electrodul prin care curentul continuu de conducție pătrunde într-un mediu.
ANODIC	care se referă la anod și la fenomenele ce se produc în vecinătatea sa. ex. reacție anodică.
ANODIN	substanță cu acțiune sedativă prin calmarea durerii, termen utilizat și pentru a denumi substanțe care nu modifică starea organismului.
ANODONȚIE	lipsa parțială sau totală a dinților.
ANOFEL	țânțar din genul <i>Anopheles</i> (care cuprinde numeroase specii); femelele transmit prin înțepătură parazitul malaric și unele virusuri patogene.
ANOFTALMIE	(gr. <i>a + ophthalmos - ochi</i>) absența congenitală a ochilor.
ANOMALIE	deviere de la forma, structura sau poziția normală, rezultând dintr-o dezvoltare embrionară de origine fetală, maternă sau exogenă.
ANOMALIE CONGENITALĂ	anomalie biochimică, morfologică sau funcțională, prezentă la naștere. ea poate fi aparentă (malformație vizibilă) sau inaparentă (decelabilă prin examene speciale ale țesuturilor, celulelor sau moleculelor).
ANOPLOCEFAL	vierme lat din familia <i>Anoplocephala</i> , clasa <i>Cestoda</i> , parazitează în general în intestinul subțire la cal, măgar, zebra etc.
ANOPLURE	ordin care cuprinde insecte cunoscute sub denumirea de păduchi, paraziți pe mamifere.
ANOPSIE	(gr. <i>a + opsis - vedere</i>) orice pierdere a vederii, pasageră sau durabilă, fără afectarea aparatului receptor (retină, nerv optic).
ANORECTAL	care se referă la anus și rect. ex. fistulă anorectală.
ANOREXIC	care se referă la anorexie, care este afectat de anorexie.
ANOREXIE	scăderea marcată sau pierderea apetitului.
ANOREXIE MENTALĂ	sindrom nevrotic observat mai ales la tinere, caracterizat prin refuzul oricărei alimentări, ceea ce duce la slăbire rapidă (uneori la o veritabilă cahexie).
ANOREXIGEN	care diminuează apetitul.
ANORGANIC	1. care se referă la substanțele chimice lipsite de carbon, cu excepția carbonaților și sărurilor; 2. care nu este produs de un organism animal sau vegetal.
ANORHIDIE	absența congenitală a unia sau a ambelor testicule.
ANORMAL	care se abate de la regulă, de la normele admise; care se îndepărtează de ceea ce consideră a fi normal.
ANOSMIE	(gr. <i>a + osme - miros</i>) absența simțului mirosului.
ANOVARIE	lipsa congenitală a ovarelor.
ANOVULATOR	care nu se însoțește de ovulație.
ANOVULAȚIE	suspendarea sau oprirea definitivă a ovulației.
ANOXIA DE ALTITUDINE	sin. răul de munte.
ANOXIBIOZĂ	viață fără procese oxidative.

ANOXIE	diminuarea aportului de oxigen la nivelul țesuturilor și celulelor.
ANSĂ	structură anatomică sub formă de buclă sau inel.
ANSA INTESTINALĂ	fiecare din cele 15 sau 16 curburi mari, în forma literei U, ale jejunului și ileonului, ansele intestinale sunt cuprinse între cele două foițe ale mezenterului care le servește, la nivelul părților concave, drept mijloc de inserție și care le furnizează nervii și vasele; marginea convexă a anselor este liberă în interiorul cavității abdominale.
ANSA WRISBERG	anastomoza între o ramură desprinsă din nervul esofagian dorsal și plexul solar.
ANSERIFORME	ordin din care fac parte circa 150 de specii de păsări palmipede (3 din cele 4 degete ale picioarelor sunt unite printr-o membrană interdigitală); sunt păsări acvatice sau semiacvatice adaptate la viața pe lacuri, bălți etc.
ANSERINĂ	dipeptidă naturală prezentă în mușchii păsărilor, constituită din aminoacizii histidina și beta-alanina; este analogul structural al carnozinei, conținând o grupare metil grefată pe nucleul imidazolic al histidinei.
ANT..., ANTI...	prefixe de origine greacă indicând ideea de opoziție, de luptă sau de protecție.
ANTACID	agent care reduce sau neutralizează aciditatea sucului gastric sau a altei secreții.
ANTAGONISM	acțiunea contrară a două forțe care tind să-și anuleze reciproc efectele.
ANTAGONIST	se spune despre un mușchi sau un medicament a cărui acțiune se opune acțiunii altuia.
ANTALGIC	care împiedică sau calmează durerea.
ANTE...	prefix de origine latină indicând o poziție sau o deplasare înainte.
ANTE MORTEM	locuțiune latină cu sensul de înainte de moarte.
ANTE PARTUM	alocuțiune latină cu sensul înainte de naștere.
ANTEBRAHIAL	care se referă la antebraț.
ANTEBRAȚ	porțiunea membrului superior cuprinsă între cot și încheietura mâinii. oasele antebrațului sunt: radius în afară și cubitus înăuntru.
ANTECEDENTE	termen folosit în medicină pentru faptele anterioare stării prezente a bolnavului și a căror cercetare poate ajuta la stabilirea diagnosticului și a prognosticului.
ANTEDEVIAȚIE	orice deplasare a unui organ înainte: anteflexie, antepoziție, anteversie.
ANTEFLEXIA UTERULUI	înclinarea puternică înainte a uterului, care este flectat pe col, acesta păstrându-și forma.
ANTEFLEXIE	flexia înainte.
ANTEHELIX	proeminență a feței externe a pavilionului urechii, concentrică cu helixul, de care este despărțită prin scobitura helixului.
ANTEHIPOFIZAR	care se produce în lobul anterior al hipofizei.
ANTEHIPOFIZĂ	lobul anterior al hipofizei.
ANTENĂ	apendice situat pe capul insectelor, miriapozilor și crustaceelor, servind mai ales ca organ de simț tactil și olfactiv sau pentru a percepe sunetele emise de indivizii aceleiași specii.
ANTEPOZIȚIA UTERULUI	deplasare înainte a uterului în întregime, cu păstrarea curburii normale.
ANTEPOZIȚIE	deplasare globală înainte a unui organ.
ANTEPRANDIAL	care se produce înainte de prânz.
ANTE(RO)PULSIE	tulburare motorie caracteristică pentru maladia Parkinson, ce constă dintr-o accelerare progresivă a mersului, în pași mărunți, ca și cum bolnavul ar alerga după propriul său centru de greutate.
ANTERĂ	porțiunea terminală a staminei care produce polen; este formată din patru saci polinici, grupați doi câte doi, de o parte și de alta a planului de simetrie median, formând de fiecare parte câte o teacă.

ANTERIDIE	organ sau receptacol în care sunt produse celulele sexuale masculine – anterozoizii, la diverse criptogame (alge, fungi, pteridofite); gametangiu mascul.
ANTEROSOID	celulă sexuală masculă produsă în anteridie; posedă cili sau flageli, cu ajutorul cărora se deplasează spre oosferă.
ANTERIOR	care este situat înainte.
ANTERO...	prefix pentru înainte, în partea anterioară.
ANTEROGRAĐ	care se referă la fapte survenite pornind de la un moment dat. ex. amnezia anterogradă se referă la faptele petrecute după un accident.
ANȚET	(fr. <i>en – în, tete - cap</i>) inscripție obligatorie pe unele acte (ex. rețeta) având trecute numele și adresa emitentului.
ANTETORACAL	înaintea toracelui.
ANTEVERSIE	înclinarea înainte a axului vertical al unui organ, fără flexie.
ANTEVERSIE A UTERULUI	înclinarea înainte a fundului uterin, uterul aflându-se în orientarea sa normală.
ANTEZID	unul din cele două aglomerări de substanță cenușie aparținând corpului striat.
ANTI...	(gr. <i>anti - contra</i>) prefix cu semnificația de opus sau împotriva.
ANTIACID	care neutralizează sau reduce aciditatea; îndeosebi se referă la sucul gastric.
ANTIACNEIC	substanțe utilizate în combaterea acneei.
ANTIADRENALINIC	substanțe care se opune manifestării efectelor adrenalinei.
ANTIADRENERGIC	substanță care blochează structurile adrenergice, împiedicând efectele mediatorilor chimici simpatici.
ANTIAFRODIZIAC	substanțe care produc diminuarea sau chiar abolirea instinctului genezic.
ANTIAGREGANT	substanță care împiedică agregarea plachetelor (trombocitelor).
ANTIALIMENT	substanță chimică din ingesta care împiedică printr-un proces de concurență, valorificarea digestivă sau metabolică a unui nutriment (ex. antivitaminale).
ANTIALDOSTERONIC	substanță care împiedică exercitarea efectelor aldosteronului.
ANTIALERGIC	(gr. <i>anti + allos + ergon – acțiune, reacție</i>) medicament care previne sau suprimă o reacție alergică.
ANTIAMARIL	care acționează împotriva febrei galbene.
ANTIANAFILAXIE	(gr. <i>anti – contrar, phylaxis - apărare</i>) care poate suprima o stare de anafilaxie.
ANTIANDROGEN	substanță care combate efectele hormonilor androgeni.
ANTIANEMIC	care combate o stare de anemie.
ANTIANOXIC	substanță care crește conținutul oxigenului în sânge.
ANTIANSIOS	substanță care înlătură starea de anxietate.
ANTIARITMIC	substanță care combate aritmiile cardiace.
ANTIASMATIC	agent chimic, fizic sau biologic, eficace împotriva astmului.
ANTIATEROGEN	substanță care combate procesele de ateroscleroză.
ANTIAUTISTIC	substanță care combate autismul.
ANTIBACTERIAN	medicament care suprimă bacteriile patogene existente în organism la un moment dat.
ANTIBIOGRAMĂ	metodă pentru determinarea spectrului de sensibilitate la antibiotice a germenilor patogeni.
ANTIBIOTERAPIE	tratament în cursul căruia sunt folosite substanțele antibiotice.

ANTIBIOTIC	substanță naturală sau de semisinteză care are proprietatea de a opri dezvoltarea microbilor (bacteriostatic) sau de a-i distruge (bactericid), fără a vătăma organismul animal unde aceștia trăiesc.
ANTIBIOZĂ	(gr. <i>anti</i> + <i>bios</i>) antagonism microbial existent în natură
ANTIBRADIKININIC	substanță care combate efectele bradikininei.
ANTICANCERIGEN	medicament care neutralizează efectul unui agent cancerigen.
ANTICANCEROS	orice substanță folosită pentru distrugerea celulelor canceroase sau împiedicarea proliferării lor (antimitotice, cancerostatice, citostatice).
ANTIACETOGEN	combate acidoza provocată de corpii cetonici.
ANTICOAGULANT	1. (gr. <i>anti</i> + <i>lat. coagulum - cheag</i>) agent fizic sau chimic care împiedică coagularea sângelui; 2. substanță naturală care circulă în sânge și exercită o acțiune anticoagulantă.
ANTICODON	secvență de trei nucleotide situate în regiunea de curbură a moleculei de s-A.R.N.; acest triplet de baze, anticodon sau nodoc, este complementar unui codon din moleculele de m-A.R.N., fapt care asigură includerea aminoacidului transportat de s-A.R.N într-un lanț polipeptidic în conformitate cu mesajul genetic al m-A.R.N..
ANTICOLAPS	substanță care combate colapsul.
ANTICOLINERGIC	denumire generică dată oricărui factor blocant al structurilor nervoase colinergice.
ANTICONCEPȚIONAL	care împiedică fecundația ovulului de către spermatozoid și, în consecință, apariția unei sarcini.
ANTICONVULSIVANT	medicament sau factor care, prin mecanisme variate, inhibă convulsiile de natură centrală.
ANTICORP	substanță specifică de natură proteică; apare în organism în urma unui stimul antigenic cu care reacționează.
ANTICORPI ANTINUCLEARI	anticorpi dirijați împotriva macromoleculilor ce reprezintă constituenți normali ai nucleului celular, adică: a) acizi nucleici; b) proteine, mai ales histone; c) nucleoproteine, dezoxiribonucleoproteine sau ribonucleoproteine, antigene nucleare, solubile în soluțiile alcaline izotonice.
ANTICORPI AUTOLOGI	sin. autoanticorpi.
ANTIDELIRANT	care combate stările delirante.
ANTIDEPRESIV	substanță antipsihotică activă în stările depresive, mai ales în melancolie.
ANTIDIABETIC	folosit în tratamentul diabetului.
ANTIDIABETIC ORAL	medicament hipoglicemiant (biguanide, sulfamide), administrat pe cale orală în tratamentul diabetului.
ANTIDIAREIC	care normalizează tranzitul intestinal rapid, împiedicând consecutiv diareea.
ANTIDIURETIC	care diminuează secreția urinară, vasopresina este un hormon antidiuretic.
ANTIDIURETINĂ	sin. vasopresină.
ANTIDOPING	contra doppingului.
ANTIDOT	(gr. <i>anti</i> + <i>dotos - dat</i>) substanță capabilă să neutralizeze o otrăvă sau să contracareze efectele ei asupra organismului. sin. <i>antiotravă</i> .
ANTIEDEMATOS	care combate edemele.
ANTIEMETIC	cu acțiune preventivă sau curativă în grețuri sau vărsături.
ANTIEPILEPTIC	substanță utilizată în tratamentul epilepsiei.
ANTIESTROGENIC	care combate efectele estrogenilor.

ANTIEXUDATIV	antiinflamatorii.
ANTIFAG	(gr. <i>anti</i> + <i>phagein</i> – a mânca) substanțe care se pot găsi în serul unor bolnavi și care măresc rezistența microbilor opunându-se acțiunii litice a bacteriofagilor.
ANTIFAGINE	substanțele care iau naștere în culturi de microbi virulenți și care se opun fagocitozei; diferit de agresine, antifaginele nu sunt distruse la 70°C.
ANTIFIBRINOLITIC	care combate fibrinoliza.
ANTIFLATULENT	care combate balonarea abdominală.
ANTIFLOGISTIC	(gr. <i>anti</i> + <i>phlox</i> , <i>phlogos</i> - flacăra) substanță cu efect antiinflamatoriu.
ANTIFUNGIC	o substanță care distruge ciupercile (fungicid) sau care inhibă creșterea, dezvoltarea lor (fungistatic).
ANTIGEN	(gr. <i>anti</i> + <i>genos</i> – gen, specie, <i>gennao</i> – a produce, a da naștere) substanță care, introdusă în organism, provoacă formarea unui anticorp specific susceptibil să-l neutralizeze; antigenul provine din surse foarte diferite: bacterii, virusuri, celule ori proteine străine, substanțe toxice etc.
ANTIGEN AUSTRALIA	termen care desemna inițial antigenul considerat specific hepatitei B, denumit astfel pentru că a fost descoperit în serul unui aborigen australian, reprezintă un antigen de suprafață, numit acum HBSA (Hepatitis B Surface Antigen).
ANTIGEN AUTOLOG	sin. autoantigen.
ANTIGEN V.D.R.L.	abr. eng. Veneral Disease Reference Laboratory; antigen standard folosit în reacția Wassermann (diagnosticul sifilisului).
ANTIGENIC	care se referă la antigen, care are însușirile unui antigen.
ANTIGLOBULINĂ (PROBA)	sin. testul Coombs
ANTIGONADOTROFINIC	substanță care combate efectele gonadotrofinelor hipofizare.
ANTIGONADOTROP	inhibă secreția de hormon gonadotrop hipofizar sau îi neutralizează efectul
ANTIGUTOS	substanță utilizată în tratamentul gutei
ANTIHELMINTIC	întrebuințat în scopul omorării și/sau eliminării din organism a viermilor parazitari (intestinali).
ANTIHEMORAGIC	are proprietăți de prevenire sau oprire a hemoragiei.
ANTIHIPERTENSIV	substanță utilizată în tratamentul hipertensiunii arteriale.
ANTIHIPOTENSIV	substanță utilizată în tratamentul hipotensiunii arteriale.
ANTIISTAMINIC	substanță care blochează receptorii histaminici, contracarând efectele histaminei.
ANTIHORMON	1. anticorp care apare în ser după administrare de hormoni proteici heterologi; 2. substanță care împiedică anumite efecte hormonale.
ANTIINFECȚIOS	substanță care combate infecția.
ANTIINFLAMATOR	substanță care diminuează sau înlătură inflamația.
ANTIISCHEMIC	substanță care diminuează sau înlătură ischemia arterială.
ANTILAMBLIAZIC	substanță care suprimă parazitul <i>Giardia lamblia</i> .
ANTILEUCEMIC	substanță folosită în tratamentul leucemiilor.
ANTILIPEMIC	substanță care scade nivelul lipidelor din sânge.
ANTILUETIC	sin. antisifilitic.
ANTIMALARIC	substanță utilizată în tratamentul malariei.
ANTIMETABOLIT	substanță care este încorporată în lanțul reacțiilor biochimice corespunzătoare, inhibându-le sau dând naștere la compuși ineficienți.

ANTIMICOTIC	care distruge ciupercile microscopice sau care le împiedică creșterea.
ANTIMITOTIC	care distruge mitoza (multiplicarea celulei). antimicoticele sunt folosite în chimioterapia cancerului.
ANTINEOPLAZIC	substanță folosită în tratamentul cancerelor.
ANTINEVRALGIC	(gr. <i>anti</i> + <i>neuron</i> – <i>nerv</i> , <i>algos</i> - <i>durere</i>) substanță medicamentoasă care calmează durerea.
ANTIOXIDANT	1. orice agent adăugat unui aliment sau oricărui component supus degradării, în vederea împiedicării sau întârzierii efectului modificărilor datorate oxigenului atmosferic; 2. orice substanță destinată combaterii efectelor nocive ale radicalilor liberi.
ANTIPALUDIC	care combate sau previne paludismul.
ANTIPARAZITAR	substanță folosită în tratamentul parazitozelor.
ANTIPARKINSONIAN	substanță care acționează asupra simptomelor bolii Parkinson.
ANTIPERISTALTISM	peristaltism în care contracțiile succesive se produc în sens contrar față de direcția normală.
ANTIPERNICIOS	care acționează împotriva anemiei pernicioase.
ANTIPIRETIC	medicament capabil să scadă temperatura crescută a corpului.
ANTIPIRIMIDINIC	medicament anticancerigen de sinteză, care blochează în organism producerea bazelor pirimidinice.
ANTIPIRINĂ	medicament folosit ca antipiretic.
ANTIPLASMINĂ	inhibitor natural al fibrinolizinei (plasminei) din plasma sanguină.
ANTIPODE	grup de trei nucleu situate în sacul embrionar la polul chalazal (opus polului micropilar unde se găsește oosfera).
ANTIPROLIFERATIV	substanță care inhibă proliferarea celulară.
ANTIPROTEAZIC	substanță care combate efectele proteazelor (enzime cu proprietăți litice asupra proteinelor).
ANTIPROTOZOARIC	substanță care suprimă protozoarele.
ANTIPRURIGINOS	substanță care combate pruritul (mâncărimea).
ANTIPSIHOTIC	sin. neuroleptic.
ANTIRABIC	care previne rabia.
ANTIREUMATISMAL	sin. antireumatic, care exercită o acțiune antiinflamatoare în unele afecțiuni reumatismale.
ANTISEBOREIC	substanță care combate secreția seboreică.
ANTISECRETOR	inhibator al unei secreții.
ANTISEPSIE	grup de metode urmărind distrugerea microbilor prezenți într-o plagă accidentală sau pe un obiect cu ajutorul unor substanțe chimice sau al agenților fizici.
ANTISEPTIC	substanță chimică având proprietatea de a împiedica dezvoltarea microorganismelor.
ANTISER	ser care conține anticorpi obținuți prin inocularea unui antigen, se poate folosi în imunizarea pasivă și în tratamentul unor infecții precum în difterie și tetanos.
ANTISEROTONINERGIC	care combate efectele serotoninei.
ANTISIFILITIC	care acționează împotriva sifilisului. sin. antiluetic.
ANTISPASTIC	factor chimic sau fizic care împiedică sau diminuează spasmul musculaturii netede.
ANTISTREPTOKINAZĂ	anticorp antistreptococic prezent în ser în urma infecțiilor cu streptococ hemolitic sau după injecția de streptokinază, în scop terapeutic.
ANTISTREPTOLIZINA	anticorpi care neutralizează streptolizina (toxina streptococică) care apar în sânge după afecțiuni streptococice, în special după reumatismul articular acut. dozarea antistreptolizinei în serul sanguin este un test prin care se poate urmări evoluția acestei boli.

ANTISUDORAL	care diminuează secreția sudorală. sin. antihidrotic.
ANTITETANIC	care provine sau se folosește în tratamentul tetanosului.
ANTITIROIDIAN	factor care inhibă secreția hormonilor tiroidieni; care este activ în tratamentul hipertiroidei.
ANTITOXIC	anticorp specific capabil să neutralizeze acțiunea toxică.
ANTITOXINĂ	substanță capabilă să neutralizeze acțiunea unei toxine, antitoxinele sunt anticorpi strict specifici, pe care organismul îi produce sub acțiunea unei toxine sau unui venin și care le combat efectele, antitoxinele reprezintă partea activă din serurile terapeutice antitoxice; sunt distruse între 60° și 70°C.
ANTITRAGUS	mică eminentă triunghiulară, situată pe fața externă a pavilionului urechii, sub antehelix și înapoi de tragus, de care este despărțită prin scobitura concăi.
ANTITRICOMONAZIC	substanță folosită în tratamentul vaginitei cu <i>Trichomonas vaginalis</i> .
ANTITRIPSINĂ	substanță care inhibă proteaza, care permite scindarea proteinelor în puncte precise.
ANTITROMBOTIC	medicament; are rol în prevenirea formării de cheaguri de sânge (trombi).
ANTITUBERCULOS	medicament folosit în tratarea tuberculozei.
ANTITUMORAL	folosit în tratarea cancerelor.
ANTITUSIV	care combate tusea.
ANTIULCEROS	substanță folosită în tratamentul ulcerului.
ANTIVAGOTONIE	stare de predominanță vagală, caracterizată prin moleșală, bradicardie, peristaltism exagerat, dispariția reflexului faringian etc.
ANTIVARIOLIC	vaccin antivariolic; are rol în presiunea îmbolnăvirii.
ANTIVERTIGINOS	medicament recomandat pentru prevenirea/ atenuarea senzației vertiginoase, de amețală.
ANTIVIRAL	termen generic pentru anumite substanțe cu efect nociv față de virusuri.
ANTIVITAMINĂ	substanță cu structură spațială identică cu aceea a unor vitamine, putând realiza substituția acestora.
ANTIVOMITIV	care împiedică voma.
ANTIXENIC	se spune despre reacția de apărare a unui țesut viu sau a unui organism împotriva unei substanțe nocive străine.
ANTIZIMOTIC	(gr. <i>anti</i> + <i>zyma</i> - ferment) substanță care împiedică acțiunea unei enzime; antiputrid.
ANTOCIAN	pigment sintetizat de plante, depozitat în sucii celulari ai tuturor țesuturilor, dar mai frecvent în flori și fructe, cărora le conferă diverse culori: roșu, portocaliu, albastru, violet ș.a., producerea pigmentilor este controlată genetic, dar cantitatea și forma de manifestare sunt influențate de condițiile de mediu: pH, lumină etc.
ANTOXANTINĂ	pigmentul galben al florilor (dar și al funzelor și tulpinilor); interacționând cu antocianinele modifică culorile produse de acestea.
ANTOZOARE	clasă de animale marine sedentare din încrengătura <i>Celenterate</i> , prezentându-se fie sub formă de polipi coloniali, fie de polipi secundari; au o morfologie foarte variată asemănătoare unor flori, cu simetrie radiară, iar gura este înconjurată de tentacule simple sau penate.
ANTRACOID	care are aspectul sau culoarea cărbunelui; care seamănă cu manifestări de antrax. ex. furuncul antracoid.
ANTRACUZĂ	boală pulmonară produsă de inhalarea particulelor de cărbune, de persoane expuse profesional unei atmosfere poluate (pneumoconioza minerilor).
ANTRAX	sin. cărbune, dalac; boală infectocontagioasă comună omului și animalelor produsă de bacilul Antrax.
ANTRECTOMIE	ablația chirurgicală a pereților antrului mastoidian, rezecția antrului piloric.
ANTROATICOTOMIE	deschiderea antrului mastoidian și aticeei.

ANTRODUODENECTOMIE	ablația chirurgicală a antrului piloric și a primei porțiuni a duodenului, urmată de o anastomoză gastro-duodenală.
ANTROMASTOIDITĂ	inflamația antrului mastoidian și a apofizei mastoide.
ANTROPOFAGIE	obiceiul de a se hrăni cu carne de om.
ANTROPOGENEZĂ	procesul apariției și dezvoltării omului, a speciei umane; ontogenia și filogenia omului.
ANTROPOID	care seamănă biologic cu omul; orice maimuță din familia <i>Pongides</i> (cimpanzeu, gorilă, urangutan).
ANTROPOFOBIE	(gr. <i>anthropos</i> + <i>phobos</i> - frică) frica de oameni.
ANTROPOLOGIE	studiul omului sub toate aspectele (morfologie, origini, rase, tipuri etc).
ANTROPOMETRIE	ansamblul tehnicilor de măsurare a corpului uman.
ANTROPOMORF	care prezintă unele asemănări cu omul.
ANTROSTOMIE	deschiderea chirurgicală a unui antru sau a unui sinus în vederea unui drenaj.
ANTROTIMPANIC	care se referă la antrul mastoidian și la casa timpanului.
ANTRU	(gr. <i>antron</i> – spațiu gol, grotă, peșteră) termen cu semnificația de cavitate, mai ales în țesutul osos.
ANUCLEATĂ	se spune despre o celulă care nu posedă nucleu.
ANULAR	(lat. <i>annulus</i> - inel), de formă inelară
ANURIC	care se referă la anurie.
ANURE	ordin din clasa amfibienilor, cu numeroase specii actuale (ex. broasca), caracterizate prin: lipsa gâtului și cozii, inegalitatea membrelor, deplasarea pe uscat prin salturi, membrană interdigitală pentru înot; limba fixată la marginea anterioară a mandibulei, poate fi proiectată în afară.
ANURIE	stare patologică care se caracterizează prin absența completă sau aproape completă a urinei din vezică. cel mai frecvent se datorește unei opriri a funcției renale, dar poate fi cauzată și de obstrucția ureterală.
ANUS	orificiul terminal al tubului digestiv, situat la nivelul perineului posterior, la extremitatea inferioară a șanțului interfesier.
ANUS ARTIFICIAL	orificiu creat chirurgical, pe un segment intestinal și deschis la pielea abdominală, pentru a se asigura temporar sau definitiv eliminarea conținutului intestinal.
ANUS CONTRA NATURII	orice orificiu anal, altul decât cel natural, prin deschidere patologică sau creat artificial.
ANXIETATE	stare afectivă patologică, caracterizată prin neliniște psihomotorie, teamă nedeslușită, legată de un insucces.
ANXIOLITIC	medicament tranchilizant care combate anxietatea patologică, starea de tensiune nervoasă și agitația.
ANXIOS	care este cuprins de anxietate.
AORTA	trunchi de origine al tuturor arterelor din corp, care ia naștere în ventriculul stâng, ea are patru porțiuni: aorta ascendentă, arcul aortic, aorta descendentă și aorta abdominală.
AORTĂ LA DREAPTA	anomalie de poziție a crossei aortice care, formată din al patrulea arc aortic drept, se găsește în partea dreaptă a mediastinului.
AORTOGRAFIE	radiografia aortei după injectarea în sânge, de obicei chiar în aortă, a unui produs opac la razele X.
AORTOTOMIE	incizia peretelui aortic.
A.P.A.B.	sin. pentru acidul paraaminobenzoic.
APARAT	1. ansamblu de organe, cu structură și origine diferită, care servește la îndeplinirea uneia dintre funcțiile esențiale ale organismului animal, 2. angrenaj tehnic folosit pentru investigații sau terapie.
APARAT AMBULACRAR	sistem de tuburi cu rol, în special, în locomoția echinodermelor; dar și în respirație,

	pipăit și prinderea hranei.
APARAT CIRCULATOR	complex de organe care asigură circulația sângelui și limfei în organismul animal; este alcătuit în principal din sistemul sanguin (inimă și vase sanguine) și sistemul limfatic (vase limfatice și ganglioni limfatici).
APARAT DIGESTIV	ansamblu de organe speciale care realizează digestia și absorbția care este alcătuit din tubul digestiv (cavitatea bucală, faringe, esofag, stomac, intestin subțire și intestin gros) și din glandele anexe (glandele salivare, ficat și pancreas).
APARAT LOCOMOTOR	ansamblu de mecanisme cu ajutorul cărora organismul animal se deplasează activ în spațiu, prin mers, înot, zbor, salt.
APARAT MASTICATOR	unitatea funcțională compusă din dinți, structurile care îi înconjoară și îi susțin, osul maxilar și mandibula, mușchii labiali și linguali precum și sistemele vasculo-nervoase respective.
APARAT MITOTIC	ansamblu de structuri prezent în celulă la fiecare diviziune mitotică; este alcătuit din centri mitotici, asteri și fusul central acromatic, format din microtubuli cu diametrul de 150- 250Å cu pereții de 40Å.
APARAT RESPIRATOR	organ sau sistem de organe care asigură schimbul de gaze între organismul animal și mediu; la mamifere, alături de pulmoni, din aparatul respirator fac parte căile respiratorii extrapulmonare și anume: căile nazale, faringele, laringele, traheea și bronhiile.
APARAT URINAR	ansamblu de structuri care secretă și excretă din organism, sub formă de urină, o parte a produselor dezasmilației; este alcătuit din rinichi, ureter, vezică urinară și uretră.
APARATAJ	ansamblul aparatelor, dispozitivelor sau instrumentelor destinate să fie utilizate într-un scop bine determinat.
APAREUNIE	incapacitatea sau imposibilitatea de a îndeplini actul sexual.
APATIC	care este afectat de apatie sau caracterizat prin apatie.
APATIE	stare de insensibilitate sau indiferență față de evenimente; absența dorințelor și a interesului.
APĂ	lichid incolor, inodor, care se solidifică la 0 °C prin înghețare; este compus din hidrogen și oxigen.
APĂ OXIGENATĂ	lichid siropos, incolor, care degajă oxigen; în soluție apoasă este folosită la spălarea plăgilor.
APĂ TARE	denumire curentă pentru acidul nitric
APEDUCT	în anatomie, nume dat unor canale bine săpate în os.
APENDICE	parte accesorie dependentă de o structură principală; în limbaj curent, apendice vermicular (ileocecal); prelungire a cecului sub formă tubulară. este inserat pe peretele laterointern al cecului, puțin sub orificiul ileocolic și este în mod normal liber și mobil.
APENDICE XIFOID	piesă la extremitatea inferioară a sternului, cartilagineasă la tineri, osoasă și sudată de stern la vârstnici.
APENDICECTOMIE	ablația chirurgicală a apendicelui vermicular.
APENDICITĂ	inflamația acută sau cronică a apendicelui vermicular.
APERISTALTISM	absența mișcărilor peristaltice.
APERTURĂ	(lat. <i>apertum – loc deschis, câmpie</i>) deschidere largă.
APETALE	fără petale; această stare este întâlnită la un grup mare de plante dicotiledone, lemnoase, la care florile sunt mici și simplificate.
APETENȚĂ	în psihologie, atracție către un obiect, declanșată printr-o pulsione.
APETIT	dorința sau tendința naturală de a satisface o nevoie fizică sau mentală.
APEX	vârf, culme, coif conic.
APEXIAN	care se referă la vârful unui organ, în special la vârful inimii.

APHANIPTERA	(gr. <i>aphanes</i> – <i>invizibil</i> , <i>pteron</i> - <i>aripă</i>), ordin din care fac parte și puricii (familia <i>Pulicidae</i>), insecte cu aripile atrofiate, adesea vectori a numeroase boli, care pot face salturi mari prin adaptarea picioarelor în acest scop.
APICAL	(lat. <i>apex</i> - <i>vârf</i>) care aparține de vârf, situat în vârf.
APIRETIC	sin. afebril
APIREXIE	fază în care nu există febră într-o boală.
APIROGEN	nu determină febră.
APLASTIC	care este lipsit de procese regeneratoare, reparatoare.
APLAZIA PLĂMÂNULUI	malformație pulmonară datorită unei anomalii în dezvoltarea embrionară, caracterizată prin existența unei bronhii rudimentare și absența țesutului alveolar.
APLAZIE	absență congenitală sau dezvoltarea defectuoasă a unei părți a organismului.
APLOMB	direcția membrelor unui animal care se găsește în stațiune cu sprijin pe toate membrele în raport cu o linie verticală imaginată și paralelă cu membrele.
APNEE	sistarea ventilației pulmonare.
APOCRIN	(gr. <i>apo</i> – <i>departe, separat de</i> , <i>krino</i> – <i>a secreta</i>) glandă care secretă prin eliminarea polului celular o parte din celulă odată cu produsul de secreție acumulat în porțiunea sa apicală.
APODE	ordin (<i>Apoda</i>) din clasa amfibieni, fără membre, vermiforme și care trăiesc la tropice.
APODIE	absența congenitală a picioarelor.
APOENZIMĂ	partea proteică specifică a unei enzime; specificitatea este dată de aminoacizii implicați în enzimă.
APOFIZĂ	(gr. <i>apo</i> + <i>physantai</i> – <i>a crește</i>) vârf osos proeminent.
APOFIZA ARTICULARĂ	eminență osoasă prin care un os se articulează cu un os vecin, ex. apofizele articulare superioare și inferioare ale unei vertebre.
APOFIZA CLINOIDĂ	fiecare din cele șase proeminențe osoase (anterioare, mediene și posterioare) situate în jurul șei turcești.
APOFIZA CORACOIDĂ	apofiză voluminoasă implantată pe fața superioară a colului omoplatului. aici se inserează ligamente și mușchi.
APOFIZA CORONOIDĂ A CUBITUSULUI	apofiză piramidală pătratică, orizontală și anterioară care, împreună cu olecranul formează extremitatea superioară a cubitusului.
APOFIZA ODONTOIDĂ	proeminență osoasă voluminoasă, verticală, în formă de dinte, implantată pe corpul vertebrei axis; pe ea se articulează ca pe un pivot, arcul vertebrei atlas.
APOFIZA PTERIGOIDĂ	apofiza osoasă implantată pe fața inferioară a sfenoidului.
APOFIZA SEMILUNARĂ	creasta care înalță fiecare din marginile laterale ale feței superioare ale corpurilor vertebrale cervicale, articulate cu suprafața oblică șlefuită a platoului inferior al vertebrei subiacente.
APOFIZĂ SPINOASĂ	proeminență mediană și posterioară a arcului neural al vertebrei, implantată printr-o bază largă la unghiul de unire al lamelor vertebrale, îndreptată posterior cu vârful.
APOFIZĂ STILOIDĂ	prelungire în formă de stilet a unui os.
APOFIZĂ TRANSVERSĂ	fiecare din cele două apofize ale unei vertebre, implantată lateral pe arcul posterior al vertebrei.
APOFIZĂ ZIGOMATICĂ	apofiza lungă care se detașează din scoica temporalului, deasupra și anterior conductului auditiv extern. ea corespunde pomeților.
APOFIZITĂ	inflamația apofizei unui os.
APOGEU	momentul când semnele unei boli ating intensitate maximă, respectiv valoarea maximă atinsă de un parametru.
APOMIXIE	noțiune utilizată de biologul <i>H. Winkler</i> (1908), pentru a indica înlocuirea reproducerii sexuate prin alte forme de înmulțire, care, evitând meioza sau singamia, asigură

	reproducerea neschimbată a genotipului respectiv; la plante indică procesele reproductive fără fecundare, înrudite cu partenogeneza, dar incluzând dezvoltarea din alte celule decât ovulele, cum sunt apogamia și aposporia.
APONEVROZĂ	foiță care se găsește la capătul tendoanelor; membrană care învelește un mușchi; partea terminală fibroasă și lată a unui mușchi la nivelul inserției.
APONEVROZECTOMIE	excizia parțială sau totală a unei aponevroze.
APONEVROZITĂ	inflamația unei aponevroze.
APOPLEPTIC	care se referă la apoplexie sau i se datorește, care suferă de apoplexie.
APOPLEXIE	pierderea bruscă a cunoștinței, a motilității, dar cu păstrarea circulației și respirației.
APOPTOZĂ	serie regulată de evenimente care conduc la exitus și la modificări celulare ca răspuns la semnalele fiziologice specifice, cunoscut și ca moartea celulară programată.
APOS	care conține apă sau care este provocat de apă.
APOSTEMA	abces, colecție de puroi. (termen utilizat rar).
APOTECIE	organ de fructificație, ască, în formă de cupă, farfurie sau disc, la unii fungi din clasa <i>Ascomycetes</i> și licheni din clasa <i>Ascolichenes</i> .
APOZIȚIE	în chirurgie, unirea a două elemente, de exemplu a două organe ori țesuturi.
APRAGMATISM	incapacitatea de a realiza un proiect, chiar dacă este un act elementar.
APRAXIE	incapacitatea de a executa mișcări coordonate voluntare, având funcțiile musculare și senzoriale conservate, ex. apraxie digitală, motorie, executarea unor acte ce par absurde.
APROCTIE	lipsa congenitală a anusului.
APROSOPIE	(gr. <i>a</i> + <i>prosopos</i> - față) absența congenitală a obrajilor; monstrozitate caracterizată prin absența regiunii faciale.
APT - LETTERER - SIWE	maladia Letterer Siwe, o formă gravă a histiocitozei X, care se întâlnește la copii, caracterele clinice sunt foarte asemănătoare celor din maladia Hodgkin.
APTERII	porțiunile de piele de pe corpul păsărilor pe care nu cresc pene; fără aripi.
APTERIGOTE	subclasă de insecte primitive, a căror caracteristică principală este lipsa aripilor; au dezvoltare ametabolă și cuprind patru ordine: <i>Collembola</i> , <i>Protura</i> , <i>Diplura</i> și <i>Thysanura</i> .
APTIALISM	sin. xerostomie, gură uscată (gr. <i>a</i> + <i>ptyalon</i> - salivă) lipsa salivei.
AQUA	sin. apă.
ARAHNIDE	clasa <i>Arachnida</i> din încrengătura <i>Artropode</i> , cuprinde numeroase specii, adaptate la viața terestră, respirând prin plămâni și trahee, dar pot frecventa și mediul acvatic; sunt, în general, carnivore (sug hrana), unele duc o viață parazitară; cuprinde: scorpioni, solifuge, pedipalpe, araneide ș.a.
ARAHNOIDA	(gr. <i>arachne</i> – pânză de păianjen, <i>eidōs</i> - înfățișare) membrană subțire ca o pânză de păianjen care învelește măduva spinării și encefalul.
ARAHNODACTILIE	malformație congenitală și ereditară care constă în lungimea excesivă a degetelor de la mâini și picioare, cu falange subțiri și atrofie musculară.
ARAHNOIDITĂ	inflamația arahnoidei
ARBORE BRONȘIC	ansamblu format din cele două bronhii sușe situate în afara plămânilor și ramificațiile lor la cei doi plămâni.
ARBORESCENT	care prezintă ramificații care amintesc de cele ale unui arbore. ex. lipom arborescent, cataractă arborescentă.
ARBORIZAȚIE	în arteriografie și flebografie, imagine sub formă de ramuri, care se obține după injectarea unui produs de contrast în artera sau în vena examinată.
ARBOVIROZĂ	infecție provocată de arbovirusuri
ARBOVIRUS	grup de virusuri A.R.N. transmise prin înțepătura de artropode.

A.R.C.	sin. para – S.I.D.A.; (abr. eng. A.I.D.S. Related Complex); ansamblul manifestărilor clinice moderate, intermediare, ale infecției cu H.I.V., care nu sunt atât de grave ca cele din S.I.D.A.
ARC	1. segment de curbă sau de circumferință. 2. structură anatomică patologică sau normală, cu aspect de linie curbă.
ARC COSTAL	curbură formată de o coastă și cartilagiul corespunzător.
ARC NEURAL (VERTEBRAL)	arc posterior al vertebrei, format din pediculi și lame vertebrale; delimitează împreună cu fața posterioară a vertebrei orificiul vertebral.
ARC REFLEX	ansamblul elementelor nervoase care asigură transmiterea excitației de la un receptor la centrul nervos și transmiterea de la aceștia la organul efector producându-se reacția adecvată drept răspuns la excitația inițială.
ARCADA CRURALĂ	coarda fibroasă care se întinde de la spina iliacă anterosuperioară până la spina pubienă.
ARCADA DENTARĂ	arc format din ansamblul dinților de pe un maxilar.
ARCADA ZIGOMATICĂ	punte sau lamă osoasă a zigomaticului care limitează orbita latero-ventral.
ARCIFORM	în formă de arc, arcuat.
ARCHENTERON	cavitate a gastrulei, înconjurată de endoblast, care formează intestinul primitiv al embrionului; comunică cu exteriorul prin orificiul blastoporal, care în dezvoltare va deveni gură (la protostomiene) sau anus (la deuterostomiene), sau atât gură cât și anus.
AREFLEXIE	lipsa reflexelor.
AREGENERATIV	care nu dă semne de regenerare.
ARENAVIRUS	grup de virusuri A.R.N. care cuprind agenți patogeni pentru animale, din care unii pot infecta și omul (virusul meningitei coriolimfocitare, virusul febrei Lassa).
AREOLĂ	zonă circulară a pielii care are altă culoare decât tegumentul din jur.
ARGINAZĂ	enzimă care scindează arginina în ornitină și uree, prezentă mai ales în ficatul omului și altor mamifere și care joacă rol important în metabolismul ureei.
ARGININĂ	acid aminat glucoformator, constituenț al proteinelor naturale.
ARGININURIE	prezența sau concentrația de arginină în urină; maladia metabolică ereditară cauzată de carența de arginază, a cărei consecință este eliminarea crescută de arginină în urină, clinic se traduce prin tulburări nervoase.
ARGIRIC	care se referă la argint.
ARGIRIE	intoxicație lentă cu săruri de argint manifestată prin apariția de plăci cutanate de culoare negricioasă-metalică și degenerări ale unor organe.
ARGYLL-ROBERTSON (SEMN)	absența contracției pupilei la lumină, fără modificarea reflexului pupilar de acomodare la distanță. este un semn caracteristic pentru sifilis nervos.
ARGON	element chimic lipsit de afinitate față de alte corpuri.
ARHEGON	gametangiu femel, caracteristic pentru mușchi, ferigi și majoritatea gimnospermelor, în care se formează oosferele și în care iau naștere după fecundare zigoții diploizi, din care se dezvoltă, chiar pe planta care l-a produs, sporofitul.
ARHEOZOIC	eră geologică anterioară erei proterozoice care a început în urmă cu mai bine de trei miliarde de ani; în această eră au apărut primele forme de viață, reprezentate de organisme unicelulare.
ARHESPOR	celulă sau celule din care, prin diviziune, se formează celulele mamă ale sporilor; celulele mamă ale sporilor se divid reducțional și apoi mitotic.
ARIERAT	1. se spune despre un copil a cărui vârstă mentală este cu cel puțin doi ani mai mică decât vârsta cronologică; 2. de o manieră generală, cel care suferă de arierație mentală.

ARIERAȚIE AFECTIVĂ	întârziere sau anomalie a evoluției afectivității observată în stări nevrotice; se traduce prin tulburări de comportare.
ARIERAȚIE MENTALĂ	oprirea sau insuficiența în dezvoltarea facultăților intelectuale, având trei stadii: debilitate mentală, imbecilitate și idiotenie.
ARIL	anexă a tegumentului semințelor, sub forma unui înveliș variabil dezvoltat, colorat, succulent; ia naștere din țesuturile de la baza funiculului.
ARISTĂ	formațiune anexă a paleii externe, inserată terminal, dorsal sau bazal, uneori foarte lungă și rigidă, zimțată sau netedă, dreaptă sau curbată.
ARITENOID	cartilaj laringian în formă asemănătoare cu o cană.
ARITMIE	dereglare a ritmului cardiac normal.
A.R.N.	abr. acid ribonucleic; complex macromolecular, structural și funcțional, similar A.D.N.-ului; A.R.N.-ul rezultă din polimerizarea unor ribonucleotizi, care determină formarea unor lanțuri lungi, monocatenare; polimerizarea implică patru tipuri de nucleotizi legați împreună prin legături fosfodiesterice în pozițiile 3'-5' (de atașare a radicalului fosforic la nivelul ribozei); componentul pentozic al A.R.N.-ului este riboza, iar bazele azotate sunt: adenina, guanina, citozina și uracilul.
A.R.N. - POLIMERAZA	enzimă cu ajutorul căreia a putut fi sintetizat <i>in vitro</i> , în prezența unui polimer A.D.N. ca matrice, un A.R.N. cu proprietățile m-A.R.N.-ului; această enzimă sintetizează preferențial A.R.N.-ul complementar A.D.N.-ului; <i>in vitro</i> unele produse ale A.R.N.-polimerazei acționează ca hibrid complementar lanțurilor de A.R.N. și A.D.N.
A.R.N. - SINTETAZĂ	enzimă (A.R.N.-polimeraza dependentă de A.R.N. sau A.R.N. replicaza) capabilă să catalizeze replicarea (nașterea prin copierea informației) ribovirusilor – virusii A.R.N.; această enzimă asigură formarea unor noi catene de A.R.N. în prezența unei matrice parentale de A.R.N.
ARNETH (FORMULA)	repartizarea granulocitelor de diverse tipuri, după numărul de lobuli nucleari.
AROMATIC	1. care are miros agreabil și penetrant; 2. în chimie se spune despre substanțele care au mai mulți nuclei de tip benzen sau antracen.
ARSENIC	element chimic utilizat în medicină în diferite scopuri.
ARSENICISM	intoxicație cronică cu arsenic.
ARSURĂ	leziune cutanată sau mucoasă produsă de arsură sau de alți agenți fizici precum și de diverse radiații, electricitate etc.
ARTEFACT	imagine falsă obținută la preparatele histologice datorită unor greșeli de tehnică și care pot duce la modificarea aspectului preparatului și la interpretări greșite.
ARTERĂ	vas care transportă sângele de la inimă.
ARTERĂ PULMONARĂ	trunchi arterial voluminos care duce la plămâni sângele venos din ventriculul drept; după un traiect scurt, se împarte sub crosa aortică, în două ramuri: dreaptă și stângă.
ARTERIA LUSORIA	anomalie frecventă a arterei subclaviculare drepte care ia naștere în stânga și trece în spatele esofagului pentru a ajunge de partea căreia îi este destinată.
ARTERIECTAZIE	dilatația unei artere.
ARTERIECTOMIE	rezeția unei artere sau a unui segment de arteră.
ARTERIOGRAFIE	radiografia arterială după injectarea unei substanțe radioopace.
ARTERIOGRAFIE BRONȘICĂ	radiografie după opacifierea arterelor bronșice cu un cateter selectiv.
ARTERIOGRAFIE MEDULARĂ	examen radiologic al arterelor măduvii spinării, după opacifierea pediculiilor vasculari, pornind de la aortă.
ARTERIOGRAFIE SELECTIVĂ	radiografie după opacifierea unei artere prin cateterism selectiv al locului de origine, pe

	cale femurală, humerală etc.
ARTERIOLE	ramificații arteriale care preced metarteriolele.
ARTERIOLIT	concrețiune calcară în peretele unei artere.
ARTERIOPATIE	orice afecțiune a pereților arterelor.
ARTERIOSCLEROTIC	1. care se referă la arterioscleroză; 2. care suferă de arterioscleroză.
ARTERIOSCLEROZĂ	nume de ansamblu pentru afecțiuni caracterizate prin îngroșarea și duritatea crescută a pereților arteriali, înglobând de asemenea și plăci de aterom.
ARTERIOSPASM	spasm al pereților unei artere.
ARTERITĂ	orice proces inflamator care afectează tunicile unei artere, însoțindu-se uneori de tromboză, urmat uneori de dilatație, mai rar chiar de ruptură.
ARTERITĂ TEMPORALĂ	sin. <i>maladia Horton</i> .
ARTICULARE DENTARĂ	1. raport între arcadele dentare sau între dinte și antagonistul său în timpul ocuziei; 2. trecerea de la o poziție de ocuzie dentară la alta.
ARTICULAT	care posedă una sau mai multe articulații.
ARTICULAȚIE	ansamblul elementelor prin care un os se leagă funcțional cu altul. sin. <i>încheietură</i> .
ARTICULAȚIA COXOFEMURALĂ	articulația care unește capul femurului cu cavitatea cotiloidă a osului iliac (articulația șoldului).
ARTICULAȚIA MEDIOTARSIANĂ	sin. <i>articulația Chopart</i> ; articulație care unește primul rând al oaselor tarsiene cu cel deal doilea; se compune din două articulații distincte: <i>articulația astragalo-scafoidiană</i> , intern și <i>articulația calcaneo-cuboidiană</i> , extern.
ARTICULAȚIA SCAPULOHUMERALĂ	articulația ce unește capul humerusului cu cavitatea glenoidă a omoplatului (articulația umărului).
ARTICULAȚIA TARSOMETATARSIANĂ	articulația care unește osul cuboid și cele trei oase cuneiforme ale tarsului cu baza celor cinci oase metatarsiene. sin. <i>articulația Lisfranc</i> .
ARTICULAȚIA UNCOVERTEBRALĂ	articulația dintre fața superioară a apofizei semilunare (<i>uncus</i>) a unei vertebre cervicale și fața inferioară a vertebrei situate deasupra.
ARTIODACTILE	ordin de mamifere unghulate, care cuprinde specii cu număr par de degete (2 sau 4); au un ax de simetrie între degetele trei și patru, cu un astragal dezvoltat; sunt erbivore și multivore, terestre, cu piciorul terminat cu două degete mari copitate și două degete rudimentare.
ARTR..., ARTRO...	prefixe de origine greacă pentru articulație.
ARTRALGIE	durere articulară.
ARTRITĂ	proces inflamator acut, subacut sau cronic al elementelor componente ale unei articulații.
ARTRITĂ DEGENERATIVĂ	sin. <i>artroză</i> .
ARTRITIC	care se referă la artrită; care suferă de artrită sau de artritism.
ARTRITISM	1. nume de ansamblu desuet dat unui grup de boli considerate înrudite, care afectau mai mulți membri ai familiei, caracterizat esențial prin diverse dureri și tulburări legate de factori de alimentație: obezitate, gută, litiază biliară, astm, eczemă, migrenă, hemoroizi.
ARTROCENTEZĂ	puncție evacuatoare a unui revărsat intraarticular.
ARTROCLIZĂ	spălătură a unei cavități articulare.
ARTRODEZĂ	intervenție chirurgicală pentru blocarea definitivă a unei articulații.

ARTRODINIE	(gr. <i>arthron</i> – articulație, <i>odyne</i> - durere) durere articulară.
ARTROFIT	excreșcență patologică, osoasă sau cartilagineasă, într-o articulație; se poate detașa și pluti liberă în interiorul ei.
ARTROGRAFIE	radiografia unei articulații în care s-a introdus un gaz sau o substanță opacă pentru razele X.
ARTROLIT	formațiuni cartilagineose sau calcaroase libere în cavitatea articulară.
ARTROLIZIE	intervenție chirurgicală prin care se urmărește secționarea capsulei și a unor ligamente pentru a mări mobilitatea articulației.
ARTROLOGIE	partea de anatomie care tratează despre articulații.
ARTROPATIE	denumire generică atribuită oricărei afecțiuni articulare.
ARTROPLASTIE	intervenție chirurgicală prin care se urmărește restabilirea mobilității articulației.
ARTROPODE	încrengătură de ființe cu simetrie bilaterală, al căror corp, acoperit de o carapace dură, chitinoasă, este format din mai multe segmente și este prevăzut cu membre articulate. din ea fac parte insectele, arahnidele și crustaceele.
ATROSCOPIE	examenul interiorului unei cavități articulare cu ajutorul unui instrument special numit artroscop.
ARTROTOMIE	deschiderea chirurgicală a articulației.
ARTROZĂ	alterare distructivă a cartilagiilor sau fibrocartilagiilor articulare, de natură degenerativă, denotând un fel de îmbrătrânire prematură, principalele localizări sunt: șoldul, genunchiul, coloana vertebrală, mâinile, piciorul.
As.	simbol chimic pentru arsen.
ASANARE	acțiune care urmărește a favoriza condițiile de sănătate luptând contra factorilor nocivi.
ASBESTOZĂ	afecțiune pulmonară cauzată de inhalarea prafului de asbest.
ASCARICID	substanță care suprimă ascarizii.
ASCARIDIOZĂ	boală parazitară determinată de infestarea cu ascarizi din familia <i>Ascaridiidae</i> , genul <i>Ascaridia</i> .
ASCARIZI	gen de paraziți intestinali din familia ascaridae, clasa nematoda; denumiți popular „limbrici”; cei mai frecvenți paraziți intestinali la om.
ASCĂ	organ de fructificație, la ciupercile ascomicete, în care sunt produși sporii; ascele rezultă în urma unirii hifelor purtătoare ale organului sexual femel – <i>ascogoniul</i> cu hifele purtătoare ale organului sexual mascul – <i>anteridia</i> .
ASCHEIM - ZONDEK	metodă de diagnostic biologic de decelare a sarcinii sau gestației care se bazează pe influența hormonilor gonadotropi din urina de femelă gestantă asupra aparatului genital al șoarecului femel impuber, metoda este atestată la femeie, iapă și măgăriță.
ASCHOFF-TAWARA (NODUL)	aglomerare de țesut miocardic specializat în conducerea influxului nervos; este situat în partea posterioară a peretelui interventricular. din acest nodul pleacă fasciculul His. în ciclul cardiac, nodulul Aschoff-Tawara comandă transmisia excitației venită de la nodulul Keith și Flack, prin atri, către ventricul, prin intermediul fasciculului His.
ASCITĂ	acumulare de lichid în cavitatea peritoneală.
ASCITĂ CHILOASĂ	sin. chiloperitoneu.
ASCOMICETE	ciuperci saprofite din încrengătura micofitelor (fungi) parazite sau trăind în simbioză cu algele; se reproduc asexuat prin conidii și sexuat prin formarea de ascospori situați în asce grupate în organe de fructificație ascocarpi.
ASCORBIC ACID	vitamina C
ASCULTAȚIE	metodă generală de examinare care utilizează simțul auzului.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

ASE..., AZE...	sufix după un radical pentru desemnarea enzimei care produce degradarea (ex. amid + ază, lip – ază etc).
ASEPSIE	condiție în care microorganismele sunt absente.
ASEPTIC	lipsit de microorganisme.
ASEXUAT	care nu are sex, se spune și despre faza de dezvoltare a unui organism cu reproducere sexuată.
ASFIXIANT	care provoacă asfixia.
ASFIXIE	stare caracterizată prin dificultate sau oprire completă a ventilației pulmonare.
ASIALIE	(gr. <i>a + sialon - salivă</i>) lipsa salivei.
ASIMETRIE	absența oricărei simetrii.
ASIMILABIL	care poate fi asimilat.
ASIMILAȚIE	încorporarea substanțelor nutritive de către organism; activitatea mentală a copiilor, deformând realul pentru a-l face asemănător unei scheme mentale.
ASIMPTOMATIC	fără simptome; care nu produce simptome.
ASINAPSĂ	absența totală sau parțială a conjugării sau împerecherii cromozomilor omologi în profaza I a meiozei; rezultă cromozomi univalenți.
ASINCLITISM	(gr. <i>a + syn – împreună, klinein – a înclina</i>) lipsa tendinței capului fetusului de a se angaja în timpul expulzării prin bazin păstând distanța egală între sacrum și pubis; lipsa paralelismului între axul capului fătului și axul longitudinal al bazinului matern.
ASINERGIE	tulburări ale motilității manifestate prin imposibilitatea de a face simultan mișcări elementare; lipsa de coordonare în vederea unei acțiuni.
ASISTOLIE	incapacitatea unui organ de a desfășura o sistolă completă.
ASITIE	(gr. <i>a + sitos – hrană, mâncare</i>); post, neconsum voluntar de hrană.
ASOMARE	(fr. <i>assommer – a ucide lovind cu un corp dur și greu</i>) manoperă practică în abator asupra unui animal înaintea sacrificării făcută cu scopul de ameuțire; se execută fie prin lovire puternică a capului cu un ciocan, fie prin curent electric sau prin alte mijloace.
ASOMATOR	aparat sau instalație folosită pentru efectuarea asomării.
ASOCIAL	se spune despre o persoană incapabilă să se adapteze normelor de viață în societate.
ASPARAGINAZĂ	enzimă care catalizează hidroliza grupei amidice din molecula asparaginei.
ASPERGILLUS	(lat. <i>aspergillus – mănunchi de busuioac, ciupercă din metal folosită la stropit</i>) gen de ciuperci ascomicete cuprinzând multiple specii.
ASPERGILOZĂ	micoză provocată de diferite speciile de <i>Aspergillus</i> .
ASPERGILOZĂ PULMONARĂ	infecție a parenchimului pulmonar cu o ciupercă microscopică, <i>Aspergillus fumigatus</i> sau, mai puțin frecvent, cu alte specii de <i>Aspergillus</i> . se poate manifesta prin constituirea unui ghem micotic, relativ benign, numit aspergilom.
ASPERMATOGENEZĂ	(gr. <i>a + sperma - sămânță, genesis - naștere</i>), producerea unei sperme necorespunzătoare cantitativ și calitativ.
ASPERMIE	defect de emisiune a spermei prin absența secreției sau prin imposibilitatea ejaculării.
ASPIRINĂ	sin. acid acetilsalicilic.
ASPOROGEN	(gr. <i>a + sporon – sămânță, gennan – a produce</i>) lipsa posibilității de a produce spori.
ASTACINA	pigment roșu carotenoid care se găsește în corpul crustaceilor (racilor, homarilor, crabilor).
ASTAZIE	(gr. <i>a + stasis - stațiune</i>) pierderea facultății de a menține corpul în poziție verticală (patrupedală la animale).

ASTEATOZĂ	lipsa de secreție grăsoasă a pielii normale; sinonim cu xeroză.
ASTENIC	persoană suferind de astenie.
ASTENIE	diminuare patologică a capacității de efort fizic și psihic.
ASTER	figură simetrică, sub formă de stea, care înconjoară centrosomul în mitoză și meioză; fibrele sau microtubulii asterieni care radiază în citoplasmă sunt organizate de partea distală a centriolului, sunt birefringente.
ASTERIDE	clasă din încrengătura <i>Echinoderma</i> , cu formă pentagonală sau de stea; au simetrie radiară, constituită din cinci antimere, ex steaua de mare.
ASTIGMATISM	(gr. <i>a + stigma - punct</i>) defect de curbură a mediilor refringente ale ochiului cauzând imposibilitatea convergenței într-un singur punct a razelor homocentrice.
ASTM	stare patologică în care există o nevoie intensă de aer, evacuarea acestuia din plămâni făcându-se cu dificultate.
ASTMOGEN	agent care poate provoca accese de astm; zone sau puncte din tractul aerofor a căror excitație provoacă astm.
ASTM CARDIAC	criză de sufocare survenită mai ales noaptea la bolnavii cu insuficiență cardiacă, cu stază pulmonară.
ASTM EOZINOFILIC	sin. pneumonia eozinofilică tropicală.
ASTRAFOBIE	frică de furtună, frică de fulgere și tunete.
ASTRAGAL	os tarsian numit și talus; os de formă cubică din care cauză în antichitate astragalul de miel era utilizat ca zar în jocurile de noroc.
ASTRAGAL ACCESORIU	osul trigon
ASTRAGALECTOMIE	excizia astragalului
ASTRAGALO-CALCANEAN	sin. calcaneo-astragalian
ASTRAGALO-NAVICULAR	care se referă la astragal și la osul navicular sau scafoidal tarsian.
ASTRINGENT	medicament cu acțiune locală, care produce retractarea țesuturilor prin precipitarea sau coagularea reversibilă a proteinelor de suprafață.
ASTROCITOM	multiplicarea exagerată a celulelor nevroglice denumite astrocite, formând o tumoră.
ASTUPARE	obturarea unui canal sau a unei cavități prin acumulare de materii.
AȘCHIE	1. mică bucată de lemn sau metal pătrunsă accidental sub piele ori sub unghie. 2. sin. eschilă, fragment rezultat prin "explozia" osului, în fracturi.
AȘTEPTARE	metodă care constă în a lăsa să acționeze mijloacele naturale de apărare ale organismului și de a nu folosi decât mijloace igienice și dietetice, până la apariția unui simptom semnificativ care impune un tratament corespunzător.
At.	abr. antitrombină.
ATAC	acces brusc care marchează debutul unei maladii sau care survine în cursul evoluției sale; în limbaj clinic, apoplexie (atac cerebral); în limbaj curent, sin. cu criză cerebrală.
ATACTIC	care nu este regulat sau obișnuit.
ATANASIU, IOAN	(1968 - 1926), medic veterinar, profesor universitar, unul din fondatorii fiziologiei animale românești, a inițiat fiziologia muncii; a studiat transmiterea energiei nervoase.
ATARACTIC	care produce dispariția agitației; calmant.
ATARAXIC	sin. neuroleptic.
ATARAXIE	liniște morală, detașare, indiferență.
ATAVISM	ereditate ancestrală prin care se mențin caracterele fundamentale.

ATAXIC	1. care se referă la ataxie; 2. care suferă de ataxie.
ATAXIE	imposibilitatea sau dificultatea coordonării mișcărilor active.
ATEL..., ATELO...	prefixe de origine greacă pentru incomplet, indicând insuficiența în dezvoltarea unui organ sau a unei părți a corpului, observată la naștere.
ATELĂ	1. planșetă mai mult sau mai puțin rigidă (lemn, carton, metal, piele tăbăcită etc.), plasată în afara corpului pentru a se corija o diformitate sau pentru a se menține imobile fragmentele unui membru fracturat ori luxat; 2. piesă sau placă metalică ce se fixează în șuruburi sau prin ligaturare pe cele două fragmente ale unui os fracturat pentru a le menține în poziție normală, după reducerea fracturii.
ATELAJ	închămarea sau înjugarea animalelor la un vehicul.
ATELECTAZIE	1. proces anatomopatologic constând în turtirea alveolelor pulmonare; 2. sindrom pulmonar secundar al unei obstrucții bronșice.
ATELIE	lipsa congenitală a mamelonului.
ATELOCARDIE	dezvoltarea incompletă a cordului.
ATELOCHEILIE	dezvoltarea incompletă a buzelor.
ATELOGLOSIE	dezvoltarea incompletă a limbii.
ATELOGNAȚIE	dezvoltarea incompletă a mandibulei.
ATELORAHIDIE	dezvoltarea incompletă și defectuoasă a coloanei vertebrale.
ATEROGEN	determină ateroscleroză.
ATEROM	chiști dermici care conțin o masă ca o cocă; termen utilizat pentru a denumi o leziune arterială cronică sub formă de focare care conțin o masă ca o cocă, grunjoasă și care leziune duce la îndurarea pereților arteriali.
ATEROMATOZĂ	afecțiune cronică a arterelor produsă prin depozitarea lipidelor și a sărurilor de calciu în straturile profunde ale intimei sub formă de plăci ateromatoase cu conținut gălbui și păstos.
ATEROSCLEROZĂ	proces patologic complex caracterizat prin formare de aterom cu reacție scleroasă secundară, putând duce la obstrucții sau rupturi vasculare.
ATETOZĂ	sindrom de natură extrapiramidală care afectează mai ales extremitatea distală a membrilor și fața.
A.T.I.	prescurtare folosită pentru (serviciul de) terapie intensivă.
ATICĂ	sin. recesus epitimpanic, etajul superior al cutiei timpanului conținând capul ciocanului și corpul nicovalei.
ATICITĂ	sin. epitimpanită, varietate de otită medie în care inflamația acută sau cronică se referă în primul rând la atică.
ATICOANTROTOMIE	sin. antroaticotomie.
ATICOTOMIE	deschiderea aticei prin trepanația temporalului.
ATIPIC	care nu este cu aspect normal, obișnuit, care nu evoluează după anumită schemă.
ATIROIDIE	absența congenitală a glandei tiroide și, prin extensie, absența secreției glandei tiroide.
ATITUDINE	(ital. <i>attitudine</i>), poziția unui animal care stă pe loc; atitudinile pot fi: stațiune, decubit, trecerea stațiune – decubit și invers, poziția așezat etc.
ATLAS	prima vertebră a coloanei situată între occipital și axis.
ATLOIDO-AXOIDIAN	care se referă la atlas și la axis.
ATLODYM	(gr. <i>atlas</i> + <i>didimos</i> - <i>dublu</i>), monstru cu două capete contigui atașate la un gât scurt, unic și incomplet dezvoltat.
ATMOSFERĂ	în sens larg, orice strat gazos care învelește un astru, mai specific, stratul de gaze care

	învește globul terestru.
ATOCHIE (ATOKIE)	(gr. <i>a + tokos - naștere</i>) sterilitate feminină.
ATOM	cea mai mică particulă a unui corp simplu, neutru electric, susceptibil să intre în combinații chimice; se compune dintr-un nucleu ce cuprinde particule neutre și particule pozitive și dintr-un strat periferic cu particule negative.
ATOMIZOR	aparat destinat să disperseze un lichid în particule foarte mici, sub formă de jet sau nor; în medicină se folosesc diferite tipuri de atomizoare pentru administrarea unor medicamente, iar în dentistică pentru toaleta gingivo-dentară.
ATON	lipsit de tonus.
ATONIC	care și-a pierdut tonusul normal.
ATONIE	diminuare a stării de tensiune relativ fiziologică pe care o au, în perioada de repaus, unele organe contractile.
ATONIE MUSCULARĂ	sin. miatonie.
ATONIA PRESTOMACELOR	v. parezia prestomacelor.
ATOPIE	reacționează la anumiți agenți de mediu prin reacții alergice.
ATOXIC	lipsit de toxicitate.
A.T.P.	abr. acid adenozintrifosforic; coenzimă care participă la numeroase reacții; cu structura schematică A-R-P-P-P, unde A este o purină, adenina; R- o pentoză, riboza; P- un grup fosfat; hidroliza oricăreia din legăturile terminale fosforice este însoțită de o degajare de energie liberă
ATRAUMATIC	fără traumatism; nu provoacă traumatism.
ATREPSIE	tulburări cronice de nutriție întânite la sugari în urma unor boli și mai ales în urma diareii de lungă durată.
ATREZIE	1. (gr. <i>a + trizis - gaură</i>) termen generic, indicând o imperforație congenitală a unui lumen, 2. o lipsă de dezvoltare sau degenerescență unei formațiuni anatomice, 3. nepermeabilizarea unui orificiu natural.
ATRIAL	care ține de cavitatea atrială a inimii.
ATRIHIE (ATRIHOZĂ)	absența congenitală a părului.
ATRIOTOMIE	sin. auriculotomie; incizia atriului care se face în cursul unor intervenții pe cord.
ATRIȚIE	eroziunea pielii sau a unei alte suprafețe prin frecare.
ATRIU	cele două cavități cardiace situate în spatele ventriculelor, ele sunt situate la baza cordului fiind despărțite de peretele interarterial.
ATROCITOZĂ	absorbția prin membrana celulară a unor micle coloidale și a altor substanțe, urmată de concentrarea și flocularea lor în citoplasmă.
ATROFIC	lipsit de troficitate.
ATROFIE	scăderea volumului celulelor, țesuturilor sau organelor ca urmare a unor tulburări metabolice.
ATROPINĂ	alcaloid extras din beladonă, cu acțiune parasimpaticolitică administrat sub formă de săruri solubile pe cale orală sau subcutanată, iar în oftalmologie, sub formă de colir, pentru dilatarea pupilelor.
ATROPINISM	intoxicație cu atropină sau beladonă.
ATROPINIZARE	administrarea de atropină în scop terapeutic, mai ales administrarea de picături în ochi pentru dilatarea pupilelor.
Au.	simbol chimic pentru aur, metal prețios, foarte maleabil, inoxidabil în aer, rezistent la acizi. sub formă de aliaj cu argint și cupru, aurul este folosit în dentistică. compușii săi au proprietăți antiseptice puternice, dar sunt toxici; sărurile se folosesc încă în

AUDIOFON	tratatamentul reumatismului.
AUDIOGRAMĂ	aparat acustic destinat persoanelor care suferă de surditate; se folosesc oasele craniului pentru transmiterea vibrațiilor sonore nervului auditiv.
AUDIOLOGIE	reprezentare grafică a frecvențelor și intensităților sonore percepute de bolnav în timpul examenului audiometric.
AUDIOPROTEZIST	știința care studiază auzul.
AUDIOVIZUAL	specialist care se ocupă cu aparatele necesare celor cu deficiență de auz. ocupația presupune alegerea, adaptarea, eliberarea, controlul eficienței imediate și permanente a protezei auditive și educația protetică a deficientului de auz.
AUDITIV	care se referă la transmitere prin auz și văz.
AUDIȚIE	referitor la auz.
AUJESZKI	acțiunea de a asculta sau de a auzi; percepția sunetelor.
AURĂ	sin. paralizia bulbară infecțioasă, pseudoturbare, boală, infecțioasă inoculabilă comună mai multor specii de animale produsă de un virus specific și manifestată prin encefalită, prurit, eventual forme respiratorii și septicemice.
AURIC	simptom prodromal la un atac de epilepsie, isterie, astm,
AURICUL	care se referă la aur, care îl conține sau care îl utilizează.
AURICULAR	diverticul care prelungește atriumul drept sau stâng.
AURICULOGRAFĂ	1. care se referă la ureche sau la urechiușă ori auricul cardiac; 2. cel de-al cincilea deget sau degetul mic (minimus).
AURICULOTOMIE	sin. atriogramă; partea din electrocardiogramă care corespunde activității atriumului.
AURICULOVENTRICULAR	sin. atriotomie.
AURIFICARE	care se referă la auriculele și ventriculele inimii.
AURO...	procedeu stomatologic de obturare dentară ce constă în umplerea cavității cariei cu aur pur.
AUROTHERAPIE	prefix pentru aur.
AUSCULTAȚIE	sin. crizoterapie.
AUSTRALOPITEC	examen medical ce constă din ascultarea zgomotelor ce se produc în interiorul corpului; auscultarea poate fi directă (imediată), aplicând urechea pe partea ce trebuie examinată sau cu ajutorul unui stetoscop (mediată).
AUT..., AUTO...	primul hominid primitiv, fosil, apărut la începutul pleistocenului în sudul și estul Africii.
AUTOCLAZIE	prefixe de origine greacă pentru „sine însuși”.
AUTACOIZI	(gr. <i>autos</i> + <i>klasis</i> - <i>sfărâmare</i>) liza unor porțiuni din corp prin fermenți proprii.
AUTISM	substanțe care se găsesc în mod normal în organism, participă la unele procese fiziologice și intervin adesea împreună în diferite procese patologice (inflamații, alergii etc). au acțiuni multiple, foarte intense, manifestate la doze foarte mici.
AUTISM INFANTIL	pierderea contactului cu realitatea și scufundarea în lumea trăirilor interioare.
	sin. psihoză infantilă, sindromul Kahner; autism care există de la naștere sau începe aproape întotdeauna în cursul primelor treizeci de luni de viață. răspunsurile la stimuli auditivi și uneori la cei vizuali sunt anormale și survin de obicei grave dificultăți de înțelegere a limbajului vorbit; vorbirea este întârziată și, dacă ea se dezvoltă, se caracterizează prin ecolalie, inversarea pronunțurilor, imaturitatea structurii gramaticale și incapacitatea folosirii termenilor abstracți. nivelul de inteligență variază de la întârziere importantă la normal sau chiar peste normal.

AUTIST	care se referă la autism, care suferă de autism.
AUTOACUZARE	în psihiatrie, varietate de delir în care subiectul se acuză de fapte rele imaginare sau exagerate față de realitate; este vorba aproape întotdeauna de melancolici sau de alcoolici.
AUTOAGLUTINARE	adunarea spontană și aderarea între ele a eritrocitelor în momentul recoltării sângelui.
AUTOAGLUTININĂ	aglutinine prezente în ser, care sunt capabile, în unele condiții, să aglutineze globulele roșii din propriul sânge.
AUTOALOPOLIPOID	poliploid complex în care este combinată autopoliploidia cu alopoliploidia; un asemenea genotip integrează seturi cu numere variabile de cromozomi și de origini diferite.
AUTOANALIZĂ	observarea de sine și analiza unei tulburări mentale și a circumstanțelor care o condiționează.
AUTOANTICORPI	sin. anticorpi autologi, anticorpi care apar prin stimularea manifestată de un antigen provenit din propriul organism (autoantigen), în special dintr-un țesut sau organ infectat ori lezat.
AUTOANTIGEN	sin. antigen autolog, substanță cu proprietăți antigenice (imunogen) eliberată de propriul organism.
AUTOAPĂRARE	ansamblul de mecanisme interne prin care organismul reușește să își mențină echilibrul biologic normal.
AUTOCATALIZĂ	catalizarea unei reacții datorită chiar produselor rezultate din reacție; reacția unei celule sau substanțe datorită influenței unui produs sau unei secreții proprii.
AUTOCLAV	recipient de metal, de obicei cilindric, cu pereți groși, cu închidere ermetică, folosit pentru sterilizare prin vapori sub presiune a mânușilor, pansamentelor, instrumentelor etc.
AUTOCLAVARE	sterilizare prin vapori de apă sub presiune a unor materiale și instrumente medicale.
AUTOCLAZIE	(gr. <i>autos</i> + <i>klasis</i> - <i>sfărâmare</i>) liza unor porțiuni din corp prin fermenți proprii.
AUTOCOMPATIBILITATE	unirea unor gameți masculi și femeli produși pe aceeași plantă.
AUTOCRITICĂ	facultatea de a aprecia propria comportare și propriile acțiuni.
AUTOFAGIE	consum din propriile rezerve când organismul este supus inaniției.
AUTOFECUNDARE	fuziunea unor gameți masculi și femeli produși de același individ.
AUTOGAMIE	autofecundare în care doi nuclei frați fuzionează în cadrul aceleiași celule; fuziunea gameților masculi și femeli produși în aceeași floare la plantele hermafrodite; plantele hermafrodite cu polenizare directă se numesc autogame.
AUTOGEN	care se produce sau se dezvoltă fără intervenții străine; care se formează în organism.
AUTOGREFĂ	implantarea într-un organism a unei porțiuni dintr-un țesut preluat din același organism.
AUTOHEMAGLUTINARE	sin. autoaglutinare.
AUTOHEMOLIZĂ	liza propriilor eritrocite de către serul sanguin propriu.
AUTOHEMOTERAPIE	(gr. <i>autos</i> + <i>haima</i> - <i>sânge</i> + <i>therapeia</i>) metodă de tratament în care se utilizează sângele propriu prin recoltare dintr-o venă și introducerea lui imediat pe cale s.c. sau i.m.
AUTOHTON	sin. indigen, care trăiește acolo unde este născut; în medicină, se spune despre o infecție contractată în locul unde trăiește bolnavul.
AUTOIMUNITATE	stare care rezultă din imunizarea unui subiect față de structuri proprii. se poate pune în evidență prin prezența de anticorpi față de structurile proprii, interesate, autoimunizarea poate duce la stări patologice, printre care lupusul eritematos acut diseminat.

AUTO-INCOMPATIBILITATE	fenomen care constă în inhibarea polenului propriu de a germina, de a străbate stilul și de a fecunda ovulele proprii.
AUTOINFECȚIE	(gr. <i>autos</i> + <i>inficio-feci-fectum-ere- a strica, a corupe, molipsire</i>) îmbolnăvire prin microbi care s-au găsit în organism de mai mult timp și care în anumite împrejurări – fie prin slăbirea rezistenței organismului, fie prin creșterea virulenței microbilor declanșează îmbolnăvirea organismului.
AUTOINFESTARE	(gr. <i>autos</i> + <i>infesto(are) – a ataca, a devasta, a face pagubă</i>) infestare cu un parazit care este deja în organism indiferent în ce stadiu se găsește.
AUTOINTOXICAȚIE	intoxicație prin produși de metabolism ai propriului organism, fie normali, fie anormali.
AUTOGREFĂ	țesut transplantat dintr-o parte în alta a unui organism.
AUTOLIZĂ	fenomen în care proteinele organismului se desfac datorită unor enzime care iau naștere în celulele proprii.
AUTOLIZINE	lizine care produc distrugerea eritrocitelor proprii.
AUTOLOG	1. produs sau component provenind de la același organism 2. termen pentru a indica un neoplasm provenit din celule care apar în mod normal în organul respectiv.
AUTOMATISM	executarea unor acte fără ca voința să poată interveni; automatismul ambulator este impulsul manifestat prin mers până la epuizare, simptom observat în turbare la câine, automatism cardiac (forma cronotropă).
AUTOMATIZARE	transformarea unei activități voluntare în activitate automată, dat fiind repetarea sa foarte frecventă.
AUTOMUTILARE	mutilarea voluntară, ce survine în unele cazuri de alienație mentală. este practică uneori de subiecți care vor să scape de unele obligații sau responsabilități (serviciu militar, acuzare în justiție) ori pentru obținerea unor avantaje.
AUTONOMIE	independență funcțională.
AUTOPLASTIE	implantare de grefon propriu.
AUTOPODIU	denumire pentru definirea regiunii distale a membrilor de la carp la tars în jos; el este sistematizat în: bazipodiu (carp și tars), metapodiu (metacarp și metatars) și acropodiu (zona falangiană).
AUTOPOLIPLOIDIE	(gr. <i>autos</i> + <i>polys – mult, eidos – asemănător</i>) fenomen prin care se face o multiplicare a numărului de cromozomi somatici; mărirea garniturii de cromozomi.
AUTOPSIE	sin. necropsie, termen utilizat în medicina omului, examinarea unui cadavru după deschiderea cavităților și disecarea corpului în vederea stabilirii cauzei morții.
AUTORADIOGRAFIE	metodă modernă de cercetare, bazată pe studiul imaginii fotografice a localizării în țesuturi a unei substanțe radioactive; imaginea se obține pe o peliculă de emulsie fotografică.
AUTOSEXARE	însușire a unor rase sau hibridi de păsări care permite recunoașterea sexului de la vârste timpurii după caracterele de exterior, îndeosebi după culoarea penajului.
AUTOSINDEZĂ	împerecherea în meioză a cromozomilor de la același părinte într-un aloploid.
AUTOSUGESTIE	sugestie apărută spontan la o persoană, în afară de orice influență străină.
AUTOTOMIE	autoamputarea unei părți a corpului; fenomenul este un reflex declanșat de o excitație care provoacă o violentă contracție musculară; concomitent mușchiul extensor formează o diafragmă homeostatică, care oprește hemoragia.
AUTOTOXEMIE	sin. autointoxicație.
AUTOTOXICOZĂ	sin. autointoxicație.
AUTOTOXINĂ	toxina produsă în organism, capabilă să-i împiedice funcționarea și dezvoltarea.
AUTOTRANSFUZIE	transfuzia la o persoană a propriului sânge, prelevat înaintea unei intervenții chirurgicale sângerânde sau stocat în prealabil în vederea unei operații; este o practică relativ curentă datorită pericolului infectării cu hiv prin transfuzie.

AUTOTRANSPLANT	fragmentul de țesut folosit în autoplastie.
AUTOTROF	care este capabil să-și procure hrana, independent de substanțele organice din mediu, prin sinteza substanțelor organice direct din materialul anorganic.
AUTOVACCIN	vaccin preparat din produsele recoltate de la organismul căruia se va administra sau la alte animale din același lot.
AUTOVACCINARE	tratament cu vaccinuri preparate din germeni proveniți chiar de la bolnavi (autovaccin).
AUTOZOM	fiecare din cromozomii ce alcătuiesc patrimoniul genetic al unei persoane, exceptând cromozomii sexuali (heterocromozomi); omul are 44 autozomi și 2 cromozomi sexuali. cei 44 autozomi formează 22 perechi de cromozomi identici, dar nu sunt legați de sex, fiind prezenți atât la fetele cât și la băieții care provin din aceeași descendență.
AUXILIAR	lucrător sanitar de nivel neprofesional, care ajută pe cei având calificare.
AUXINĂ	substanță organică reglatoare a creșterii plantelor; este produsă în fructe, semințe, polen, vârful tulpinii și al rădăcinii, în frunze tinere și mai ales în mugurii în dezvoltare, de unde printr-un sistem special de transport, este condusă spre celulele din zonele de creștere.
AUXOCIT	denumirea primelor stadii ale celulelor sexuale.
AUXOLOGIE	(gr. <i>ayxe + logos - vorbire</i>), disciplină care studiază creșterea organismelor.
AUXOPATIE	(gr. <i>ayxe + pathos</i>) tulburări de creștere.
AUXOTROF	termen care definește un microorganism mutant defectiv nutrițional care a pierdut capacitatea de a forma enzime ce catalizează o reacție în producerea unui constituenț celular necesar.
AUZ	simțul auzului.
A.V.	abr. atrioventricular (folosită mai ales în electrocardiografie).
AVERSIUNE	dezgust, repulsie declanșată instinctiv.
AVES	clasă de vertebrate superioare, din care fac parte păsările, caracterizate prin prezența penajului, a aripilor și a sângelui cald.
A.V.F.	simbol pentru derivația unipolară augmentată, în care electrodul explorator este fixat pe gamba stângă.
AVIAR	care se referă la păsări.
AVIDINĂ	glicoproteină existentă albușul de ou, semnalată și în oviduct la găini, ca și în celulele spermatice; i se atribuie un rol nedefinit clar încă în fiziologia reproducției.
AVIRULENT	care este lipsit de virulență.
AVITAMINOZĂ	orice afecțiune sau ansamblu de tulburări cauzate de lipsa uneia sau a mai multor vitamine.
AVITAMINOZĂ B₁	sin. beriberi.
AVITAMINOZĂ C	sin. scorbut.
AVITAMINOZĂ D	sin. rahitism.
AVITAMINOZĂ PP	sin. pelagră.
AVIVARE	procedeu chirurgical care constă în excizia buzelor unei plăgi (care se dorește a fi reunite prin sutură) sau a unei suprafețe de țesut, pentru favorizarea cicatrizării.
A.V.L.	abr. derivația unipolară în care electrodul este fixat pe brațul stâng.
AVORT	(lat. <i>abortus – a naște înainte de vreme</i>); expulzarea din cavitatea uterină a produsului de concepție până în luna a IV-a inclusiv.
AVORT PARATIFIC	avort provocat de salmonele.
AVORTON	produs de concepție care nu își mai continuă dezvoltarea în cavitatea uterină din cauza întreruperii gestației; în acest caz, acesta poate fi reținut în uter, unde suferă un proces de resorbție, macerație, mumifiere, putrefacție, ori poate fi eliminat mort sau neviabil.
A.V.R.	în E.C.G., simbol pentru derivația unipolară în care electrodul explorator este fixat pe

	brațul drept.
AVULSIE	pierderea unui membru sau a unei porțiuni din organism prin smulgere.
AX CEREBROSPINAL	partea sistemului nervos conținută în craniu și în canalul rahidian, cuprinzând encefalul și măduva spinării. sin. nevrax, mielencefal.
AX, AXĂ	1. în mecanică, linia dreaptă, reală sau fictivă, 2. în jurul căreia se poate efectua rotația unui corp.
AXON	prelungirea celulei nervoase care conduce influxul nervos de la corpul celulei în sens centrifug.
AXOLEMA	(gr. <i>axon</i> – <i>axă</i> , <i>lemma</i> – <i>teacă</i>) membrană care acoperă axoplasma.
AXONEMA	(gr. <i>axon</i> – <i>axă</i> + <i>nema</i> – <i>fir</i>) partea axială a cromozomului.
AXENIC	animal de laborator lipsit de orice germen saprofit sau respectiv patogen.
AXEROFTOL	sin. vitamina A.
AXIAL	care se refră la axa unui corp.
AXILAR	care se referă la axilă.
AXILĂ	adâncitură anatomică structurată între partea superioară și internă a brațului și peretele lateral al toracelui. sin. regiune axilară.
AXIS	a doua vertebră cervicală care este prevăzută cu o prelungire (apofiză odontoidă) în jurul căreia se execută mișcările de rotație ale atlasului.
AXOLIT	stadiul larvar acvatic al unei specii de salamandre.
AXOPLASMĂ	(gr. <i>axon</i> + <i>plasma</i> – <i>formație</i>) protoplasma axonului.
AXUNGIA	(lat. <i>axium</i> – <i>ax</i> , <i>osie</i> + <i>unguent</i> – <i>grăsime</i>) grăsime de porc.
AZAPERONA	sedativ utilizat pentru tranchilizarea animalelor la transport (la porci).
AZIGOS	(gr. <i>a</i> + <i>zygos</i> – <i>jug</i> , <i>pereche</i>) fără pereche.
AZIGOS (VENA)	fiecare dintre cele trei vene împare care leagă, pe laturile coloanei vertebrale toracice, cele două vene cave, superioară și inferioară: marea venă azigos la dreapta și cele două vene mici azigos la stânga.
AZOTOBACTER	bacterie aerobă din sol care fixează azotul liber din aer, transformându-l în azot ușor asimilabil de către plante; după moartea bacteriei, azotul organic este mineralizat și folosit de către plantele superioare; într-un an această bacterie poate fixa 20-40 kg azot per hectar; această bacterie secretă produși stimulatori pentru creșterea plantelor (acidul pantotenic, tiamina, riboflavina, acidul nicotinic, biotina, vitamina B ₁₂ , etc).
AZOLI	combinații cu cicluri de 5 atomi, derivate de la furan, tiofen sau pirol și care conțin, ca heteroatomi, N și O sau N și S.
AZOOSPERMIE	absență totală de spermatozoizi în spermă.
AZOT	sin. nitrogen; element chimic răspândit în atmosferă, ființele vii care au nevoie de oxigen nu pot trăi într-un mediu format numai din azot;
AZOTEMIE	creșterea, în cantitate mare, în sânge a produșilor de excreție azotați: uree, urați etc.
AZOTURIE	eliminarea exagerată de produși azotați în urină.

